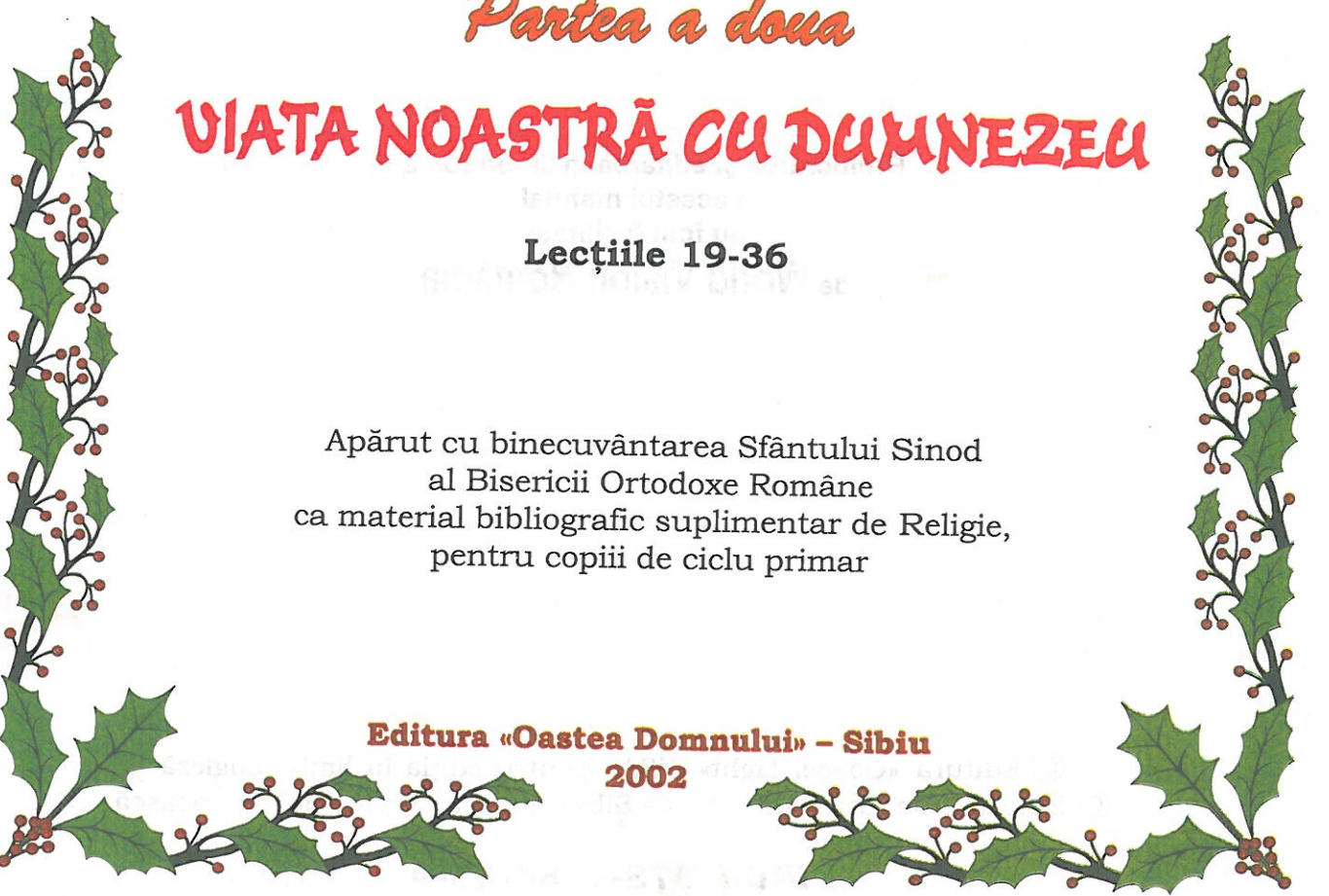

CU NOI ESTE DUMNEZEU

**Manual de cateheză
pentru copiii de ciclu primar**

Partea a doua

VIATA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Lecțiile 19-36

Apărut cu binecuvântarea Sfântului Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române
ca material bibliografic suplimentar de Religie,
pentru copiii de ciclu primar

**Editura «Oastea Domnului» – Sibiu
2002**

Copertele 1 și 4: *Mântuitorul Iisus Hristos chemând pe prunci la Sine;*

autor: **Preot John Matusiak**

Varianța în limba română a acestui manual reprezintă o prelucrare după manualul corespunzător realizat de **Prof. Constanța Tarasar** pentru copiii ortodocși din America. Prelucrarea a fost realizată, sub conducerea **Pr. prof. dr. Vasile Mihoc**, de **prof. Daniela Blaga** și **prof. Ana-Maria Ilieș**, majoritatea clișeele fiind concepute de **părintele John Matusiak**, iar tehnoredactarea computerizată, machetarea, unele completări necesare, precum și aranjamentul grafic al cărții, de **Costică Balan**.

Prelucrarea și editarea în limba română
a acestui manual
au fost facilitate
de **World Vision România**

- © Editura «Gospel Light» (USA), pentru ediția în limba engleză
- © Editura «Oastea Domnului» – Sibiu, pentru versiunea românească

ISBN 973-9364-65-9

IISUS ÎȘI ALEGE UCENICI

Lecția
19

**„Veniți după Mine
și vă voi face pescari de oameni!”**

Iisus Își alege ucenici

Lecția 19

Ucenicii apropiați ai Mântuitorului

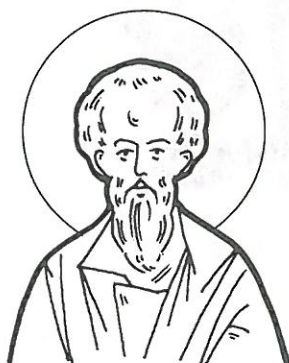
Iisus-Domnul S-a rugat lui Dumnezeu să-L ajute să-Și aleagă bărbați potriviți, care să-I fie alături pe parcursul activității Sale.

Folosind cuvintele din căsuța alăturată, potriviți și completați cinci dintre numele acestor ucenici.

Frații:

și

Frații:

și

Mulțimi de oameni îl urmau pe Domnul nostru Iisus Hristos, pentru a-L auzi vorbindu-le despre dragoste și nădejde. Într-una din zile, mulțimea care se îngrămădea pe malul Mării Galileii era atât de mare și îl împulzea pe Iisus, încât era cât pe ce să îl împingă de pe țărm în apele mării. Iisus a văzut două corăbii oprite lângă țărm și pe pescarii acestora stând lângă ele și spălând mrejele. Și, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat să o depărteze puțin de la uscat. Apoi, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a sfârșit ce avea de spus, i-a zis lui Simon: „Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți!”

Simon Petru rămâne uimit

Simon Petru era pescar de mulți ani. El cunoștea marea și timpul când se puteau prinde pești din belșug. În ziua aceea, el și fratele său, Andrei, pescuiseră ore în șir fără să prindă nimic. Atunci Simon i-a zis lui Iisus: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins; dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele”. Simon Petru și cu Andrei au aruncat atunci mrejele grele în apă, și, făcând aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. I-au chemat atunci pe Iacov și pe Ioan, care se aflau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Iacov și Ioan erau și ei fiii unui pescar, pe nume Zevedeu. Cu toții au umplut apoi amândouă corăbiile cu pește și s-au spăimântat, căci le venea greu să creadă că au prins atât de mult pește.

Iisus este Domnul!

Când Simon Petru a văzut cele petrecute, și-a dat seama că numai Dumnezeu putea face asemenea minuni. Atunci a căzut la picioarele lui Iisus și a zis: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!”, fiindcă se simțea nevrednic de a sta în preajma lui Iisus.

Iar Iisus a zis către Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”. Apoi Simon, împreună cu fratele său, Andrei, și cu tovarășii lor, Iacov și Ioan, au tras corăbiile la țărm. Din ziua

aceea, și-au lăsat corăbiile și munca lor de pescari și l-au urmat pe Domnul Iisus Hristos ca ucenici ai Săi.

Domnul sporește numărul ucenicilor

Domnul a mai chemat un vameș, pe nume Matei, să-L urmeze și să devină unul din ucenicii Săi. Asemenea celor dinaintea lui, Matei a lăsat totul, inclusiv munca din care își asigura existența, și a mers după Iisus, fără să mai stea nici o clipă pe gânduri.

Apoi Domnul S-a dus în Galileea, unde a găsit un bărbat pe nume Filip, căruia i-a spus: „Vino după Mine!” Filip s-a dus și l-a adus și pe Natanail, ca să-L vadă pe Iisus, apoi amândoi au devenit ucenicii Mântuitorului.

Cei Doisprezece Apostoli

La urmă, Domnul S-a suit pe un munte ca să se roage. După ce a stat toată noaptea și S-a rugat Tatălui, S-a coborât de pe munte, la venirea zorilor, și a ales doisprezece bărbați dintre cei care-L urmaseră. Cei doisprezece au devenit de atunci ucenicii Săi apropiați și au fost martorii vieții și ai activității Sale de zi cu zi. Aceștia erau: Simon, căruia i-a pus numele **Petru**, **Andrei**, **Iacov**, **Ioan**, **Filip**, **Bartolomeu**, **Matei**, **Toma**, **Iacov al lui Alfeu**, **Simon Zilotul**, **Iuda al lui Iacov** și **Iuda Iscarioteanul**.

Alți ucenici care l-au slujit lui Dumnezeu *Lecția 19*

Cele patru scurte istorisiri de mai jos ne vor pune în față câțiva oameni devotați pe viață slujirii lui Dumnezeu. Citiți fiecare relatare, apoi realizați un desen cu sfinții respectivi sau cu câte una din faptele lor.

Sfânta Cuvioasă Paraschiva, încă de pe când era un copil, îi iubea și îi ajuta pe săraci cu tot ce putea; chiar și hăinuțele ei bune le schimba, de multe ori, cu zdrențele săracilor. Apoi, la vârsta de 15 ani a lăsat lumea și a intrat în mănăstire. A murit de tânără, dar ajunsese atât de înaintată duhovnicește, încât și trupul ei a rămas nestricat.

Sfântul Apostol Andrei a fost primul dintre ucenicii pe care i-a chemat Mântuitorul Hristos să-l urmeze Lui. După Înălțarea la cer a Domnului, el a mărturisit Evanghelia în multe părți, ajungând și pe teritoriul țării noastre (în Dobrogea). A și murit pentru Hristos, fiind răstignit pe o cruce în formă de „X”, numită până astăzi „Crucea Sfântului Andrei”.

Barnaba a fost pentru o vreme unul din ajutoarele Sfântului Apostol Pavel. Creștinii duceau o viață grea în zilele acelea și erau adeseori persecutați. Barnaba avea întotdeauna un chip vesel și o vorbă bună, cu care îi îmbărbăta pe ceilalți, insuflându-le mai mult curaj.

Tavita (Căprioara), una din ucenicele Sfinților Apostoli, a fost o femeie foarte pricepută, înimoasă și milostivă. Talentul ei deosebit, acela de a coase frumos, l-a folosit în scopul ajutorării celor din jurul ei. Astfel, ea făcea haine și cămăși pentru toți, mai ales pentru cei care nu-și permiteau să și le cumpere.

Slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui

Slujirea celorlalți semenii este o datorie importantă în viața fiecărui creștin. Sfântul Evanghelist Luca descrie prima comunitate din Ierusalim, astfel:

„Și stăruiau în învățătura Apostolilor și în părtășie, în frângerea pâinii (împreună-participare la Sfânta Împărtășanie) și în rugăciuni... Și toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște. Și își vindeau bunurile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare. Și în fiecare zi stăruiau într-un cuget în templu și, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie și întru curăția inimii, laudând pe Dumnezeu și având har la tot poporul“ (Fapte 2, 42-47).

Aceeași carte a Noului Testament ne relatează cum Apostolii au ales șapte diaconi pentru a fi siguri că văduvele (sau alte persoane aflate în diverse nevoi materiale și spirituale) vor primi hrana și sprijinul sufletesc necesar. Apoi aflăm povestea Tavitei (numită Căprioara), prezentată ca o femeie „plină de fapte bune și de milosteniile pe care le făcea“, căci ea îi ajuta pe ceilalți fără să se mai gândească la sine. Creștinismul este plin de astfel de exemple de oameni inimoși, săritori și binevoitori, care au oferit adăpost și hrană celor persecutați, precum și de oameni curajoși care nu s-au temut să-i viziteze în închisori pe cei arestați pentru credința lor.

Cum putem sluji, la rândul nostru?

Dumnezeu ne cheamă pe fiecare să-i iubim și să-i ajutăm pe ceilalți în numele Lui.

Aveți mai jos câteva întrebări îndrumătoare, după care vă puteți ghida împreună cu familiile voastre, atunci când doriți să slujiți celorlalți. Puteți găsi și alte modalități de a-i ajuta pe alții, potrivite pentru voi și familiile voastre?

1. Cunosceți oare vreo persoană singură sau bolnavă? Poate un vecin în vârstă care locuiește singur într-un apartament unde nu vine nimeni să-l viziteze, sau un copil din școala mea care nu are nici un prieten? Cum aș putea să-i ajut?

2. Am văzut vreodată vreun elev bătut și terorizat de copii în școală sau la locul de joacă? Ce aș fi putut face sau ce aș face în viitor când voi vedea că este maltratat de alții? Ce-aș putea spune ca să-i opresc? Pe cine aș putea chema în ajutor?

3. Cunosceți vreo persoană lipsită de haine călduroase de iarnă sau care are nevoie de o pereche mai bună de pantofi sau de un costum de haine? Nu avem oare pe acasă haine rămase mici sau pe care nu le mai folosim? N-am putea colecta haine și de la alți vecini și să le ducem la biserică, pentru a

le împărți celor cărora le-ar fi cu adevărat folositoare?

4. Ce posibilități ar fi pentru a ne ajuta unii pe alții în familie? Cum am putea să le arătăm celorlalți mai multă bunătate și să ne purtăm cu mai multă bucurie?

5. N-am putea să-i ajutăm pe alții la cumpărături? Sau să ajutăm vreo persoană în vârstă să-și ducă bagajele acasă, ori să urce scările până la apartamentul său? Ce-ar fi să citim o carte frumoasă cuiva care nu mai vede bine sau unui copil care nu știe încă să citească?

Enumerați 3 lucruri pe care voi și familia voastră intenționați să le faceți, pentru a-i ajuta pe alții pe parcursul viitoarelor patru săptămâni.

Postul Mare – Un timp de pregătire

Lecția 19

Fiindcă Iisus S-a pregătit, să ne pregătim și noi să-I slujim lui Dumnezeu.

După ce a fost botezat în râul Iordan de către Sfântul Ioan Botezătorul, Mântuitorul S-a dus singur în pustie ca să Se pregătească pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu. Diavolul a venit însă și L-a ispitit, încercând să-L facă să renunțe la slujirea lui Dumnezeu, oferindu-I în schimb putere și mărire, dar Iisus nu S-a lăsat biruit de ispitele lui.

Noi înșine ne pregătim, pe tot parcursul Postului Mare, pentru minunata sărbătoare a Paștilor. Ne străduim să ne abținem de la orice lucru sau faptă care ne poate îndepărta de Dumnezeu. Citiți în Matei 4, 1-11 cum anume S-a pregătit Iisus pentru lucrarea Sa. Completați apoi spațiile goale din propozițiile 1-4 cu cele patru cuvinte de mai jos. Când ați terminat, puteți folosi aceleași cuvinte pentru spațiile goale din propozițiile 5-8.

Cuvintele pentru fiecare coloană:

se închină, a postit, să slujească, patruzeci

1. Iisus S-a aflat în deșert vreme de de zile.
2. Pe când era acolo, Iisus S-a rugat și
3. Iisus i-a răspuns diavolului că nu decât lui Dumnezeu.
4. După ce a trecut cu bine perioada ispitirii, Iisus era pregătit lui Dumnezeu și oamenilor.
5. Postul Mare durează de zile.
6. După ce trecem Postul Mare, putem spune că a fost nevoie de mult efort pentru a ne ruga și
7. Biserica ne cheamă să mai des în Postul Mare, fiindcă și astfel ne putem pregăti pentru Sfintele Paști.
7. Când ne străduim cu adevărat să ținem Postul Mare pentru a sărbători cum se cuvine Sf. Paști, suntem mult mai bine pregătiți lui Dumnezeu și oamenilor.

Duminicile care ne ajută să ne pregătim pentru Postul Mare

Completați, în tabelul de mai jos, datele exacte ale primelor patru Duminici din Triod, valabile pentru anul în curs:

Ianuarie	Februarie	Februarie	Februarie
Vameșul și fariseul	Fiul risipitor	Duminica Judecății de Apoi	Duminica Iertării

Verset din Psalmi:

„Porăzuiește-mă, Doamne,
pe calea Ta
și voi merge
întru adevărul Tău.”

Psalmul 85, 10:

VIETI DE SFINȚI

9

star
păr

Cuviosul Ioan Colibașul

(15 ianuarie)

Ioan, un băiețel doar de 12 ani, era cel mai mic dintre cei trei copii ai unui general care a trăit în secolul al V-lea în Constantinopol.

Dacă frații mai mari au ajuns în funcții importante la curtea împăratului, Ioan a prins, în schimb, mult drag de învățatură. Și, cum pe atunci de școli și de școlari se ocupa Biserica, Ioan a prins dragoste nu doar de citit, ci și de rugăciune. Astfel stând lucrurile, nu-i de mirare că, atunci când în casa unde învăța băiatul a intrat un călugăr care mergea la Locurile Sfinte din Ierusalim, copilul l-a rugat să-l ia cu el când se va întoarce în mănăstirea lui. Până la întoarcerea călugărului de la Ierusalim, Ioan și-a rugat părinții să-i scrie o Evanghelie din care să învețe

cum să se poarte. Bucuroși, aceștia au găsit în grabă un scrib priceput și Evanghelia a fost repede terminată, apoi părinții au ferecat-o cu aur și au împodobit-o cu pietre scumpe. Și, așteptându-l copilul pe călugăr, citea mereu din Carte și se făcea pe zi ce trece mai cuminte și mai frumos în purtări.

După destul de multă vreme, iată că se întoarce și călugărul de la Locurile Sfinte, așa cum îi promisese băiatului: „Iată, fiule, m-am întors la tine, precum

am făgăduit, ca să te iau la mănăstire, dacă mai vrei“. În data s-au imbarcat cei doi pe o corabie și au pornit pe mare spre mănăstire. Ajunși la destinație, Ioan l-a rugat pe stareț să-l călugărească imediat, însă acesta l-a sfătuit să mai aștepte, căci nu era ușor pentru un băiat încă în creștere să reziste într-o viață aspră de post și muncă. Dar Ioan dorea cu toată puterea să fie și el cum erau ceilalți călugări și s-a rugat de stareț cu atâta căldură și hotărâre până ce l-a convins. An după an, micul călugăr se făcea tot mai silitor la rugăciune, încât a ajuns să-i întrecă pe toți ceilalți călugări.

Dar cum celui rău nu-i plac oamenii care se străduiesc să ducă o viață curată, i-a strecurat tânărului în minte amintiri despre părinții săi. Astfel, după șase ani de liniște, Ioan a început să ducă dorul casei părintești și atât de mult îl durea depărtarea de cei dragi, încât slăbea văzând cu ochii. Când n-a mai putut suporta dorul, i-a cerut

ețului voie să plece să-și vadă părinții, crezând că dacă îi va vedea se va vindeca inima sa. Și așa a plecat Ioan la drum. Nici nu se depărtase prea mult de mănăstire, când iată că întâlnește pe cale un om sărac, îmbrăcat în zdrențe. Făcându-i-se milă de bietul om, Ioan i-a dat haina sa aproape nouă și s-a îmbrăcat în haina cea ruptă a săracului. Cu această înfățișare a ajuns, spre seară, la casa părinților săi, unde s-a rugat de un slujitor să-l lase să stea pe gunoiul din curte, căci, sărac fiind, nu avea nici măcar un acoperiș sub care să se odihnească. Și a petrecut acolo, într-un colț de lângă poartă, multe, multe zile. Iar tatăl său, văzând pe nevoiașul ce zăcea lângă porți, a început să-i trimită mâncare de la masa lui, căci se gândea: „Mare este răbdarea săracului, că rabdă gerul și zăduful, vântul și ploaia, fără să se plângă. Cine știe dacă nu într-o sărăcie ca aceasta trăiește și iubitul nostru fiu Ioan, despre care nu mai știm nimic. Deci să-l ajutăm pe el așa cum am dori să-l ajute și alții pe fiul nostru“. Deși mama lui poruncise slujitorilor să-l alunge pe sărac, mai-marele acestora i-a făcut degrabă o colibă în care să stea și unde să nu-l vadă stăpâna. Și a stat sfântul acolo multă vreme, căci tatăl său îi trimitea zilnic hrană, pe care el însă o dădea săracilor. După trei ani i s-a arătat Domnul Iisus Hristos, anunțându-l că peste trei zile va muri și că El Însuși va veni să-i ia sufletul la cer.

Atunci Sfântul Ioan a trimis un slujitor ca să o roage pe stăpâna lui să vină până la el, căci are ceva să-i spună. La început, ea nu a vrut să meargă, căci îi era silă de săraci. Dar, după ce soțul ei a îndemnat-o să nu refuze, zicându-i că săracii sunt aleșii lui Dumnezeu, a poruncit să fie adus la ea, mai ales că auzise că omul era pe moarte. Sfântul i-a spus că, drept mulțumită pentru adăpostul ce l-a primit în casa ei îi va lăsa o binecuvântare. Apoi a rugat-o să-i promită că-i va împlini ultima dorință. Femeia a fost de acord, iar

Sfântul și-a mărturisit atunci dorința: să fie îngropat pe locul colibei sale și să nu fie îmbrăcat decât cu zdrențele de pe el. Și, zicând acestea, a scos din sân Evanghelia și i-a dat-o ca să-i fie mângâiere pentru toată viața, ei și soțului. Văzând cât de mult seamănă cu Evanghelia pe care ei o dăruiseră fiului lor Ioan, femeia și-a chemat în grabă soțul și amândoi l-au rugat cu lacrimi să-i spună de unde o are și cine este. Atunci Sfântul le-a dezvăluit că el este fiul lor cel mult căutat. Privind ei cu luare-aminte la fața lui, l-au recunoscut și au început să-l îmbrățișeze și să plângă, tânguindu-se că l-au avut sub ochii lor atâta vreme și nu și-au dat seama că era el cel atât de mult dorit de ei. Și, slăbind încetul cu încetul, Sfântul Ioan și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Dar mama sa a uitat porunca fiului și, dezbrăcându-l de haina sa zdrențaroasă, l-a îmbrăcat în haine strălucite și scumpe. Atunci ea a încremenit, fiind cuprinsă de o slăbiciune asemănătoare cu paralizia. Văzând-o așa, tatăl Sfântului i-a adus aminte de promisiunea făcută fiului. Astfel, cum au luat de pe el hainele cele scumpe și l-au îmbrăcat iarăși cu cele rupte, îndată s-a tămăduit maica sa. Și a fost îngropat Sfântul pe locul colibei sale, iar mai târziu s-a construit acolo o biserică în cinstea lui.

Și iată cum uimitoarea viață a Cuviosului Ioan Colibașul ni-l arată ca pe o pildă de dragoste adâncă față de părinții săi, depășită doar de o dragoste cu mult mai mare, cea pentru Dumnezeu. Să ne aducem aminte de el an de an, la 15 ianuarie, și să nu uităm că, deși viața grea l-a maturizat foarte repede, Sfântul Ioan a fost cu vârsta aproape un copil. Să-l rugăm să ne ajute cu rugăciunile sale, din Împărăția Domnului, ca să putem ajunge și noi copii credincioși ai Tatălui din Cer.

DORINȚA DE A-L VEDEA PE IISUS

Lecția
20

**„Coboară-te degrabă,
căci astăzi în casa ta trebuie
să rămân!”**

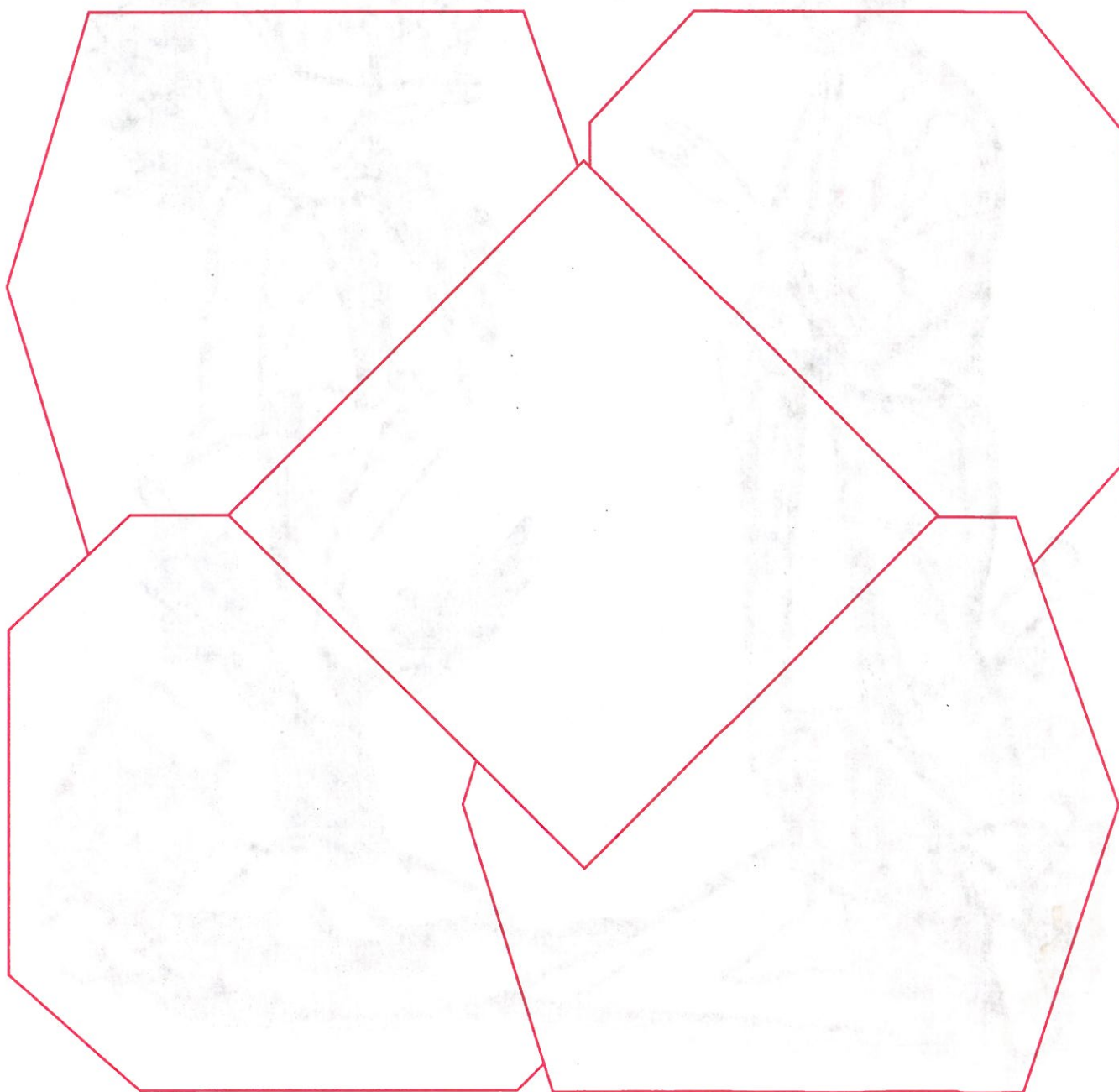

Patru buni prieteni cer ajutorul Domnului Iisus

Lecția 20

Istorisirea biblică de astăzi ne dezvăluie situația unor oameni care și-au dorit mult să-L vadă pe Domnul Iisus Hristos. Patru bărbați aveau un foarte bun prieten chinuit de o boală grea. Ei știau că Mântuitorul putea să-l ajute pe prietenul lor, de aceea nici chiar obstacolele și greutatea ivite în calea lor nu i-au putut împiedica să ajungă la Iisus.

Umpleți formele de mai jos cu desene care să arate cum și-au ajutat acei oameni prietenul.

PATRU BĂRBAȚI VIN SĂ-L VADĂ PE IISUS

Lecția 20

Iisus învăța mulțimile și vindeca mulți bolnavi. Când S-a întors în Capernaum, vestea venirii Sale s-a răspândit rapid în tot orașul, astfel că mulți oameni au venit să-L asculte și au umplut casa unde Se afla Domnul. Mulțimea curioasă se înmulțise atât de mult, încât bloca până și spațiul dinaintea ușii de la intrare.

Patru prieteni caută ajutor

Patru bărbați s-au apropiat de casă, ducând cu ei pe prietenul lor paralytic întins pe o targă. Dar, neputând să treacă din pricina mulțimii, s-au suit pe acoperiș și, desfăcând câteva țigle, l-au lăsat cu patul pe niște frânghii în mijloc, înaintea lui Iisus. Văzând Domnul credința lor, a privit la slăbănog și a zis: „Îndrăznește, fiule! Iertate-ți sunt păcatele tale.“

Cărturarii se scandalizează

Fariseii și cărturarii au început să se mânie pe Iisus. Ei țineau cu strictețe Legea iudaică, de aceea se întrebau între ei: „Cine este Acesta Care grăiește hule? Cine poate să ierte păcatele decât unul Dumnezeu?“

Răspunsul și vindecarea

Iar Iisus, cunoscând gândurile lor, răspunzând, a zis către ei: „Ce cugetați în inimile voastre? E tot atât de ușor pentru Mine să zic «Ia-ți patul tău și umblă!» sau: «Iertate îți sunt păcatele». Iar ca să știți că Fiul Omului are pe pământ putere să ierte păcatele, a zis slăbănogului: „Ție îți zic: Scoală-te, ia patul tău și mergi la casa ta!“ Și, îndată, ridicându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, s-a dus la casa lui, slăvind pe Dumnezeu. Uimire i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu și, plini de frică, ziceau: „Am văzut astăzi lucruri minunate!“

Zaheu vrea să-L vadă pe Iisus

În altă zi, Domnul Iisus Hristos trecea prin cetatea Ierihonului. În oraș locuia mai-marele vameșilor, pe nume Zaheu, un bărbat bogat, pe care oamenii îl disprețuiau fiindcă îi înșela, cerându-le impozite mai mari decât datorau. Zaheu aflase despre Iisus și era nerăbdător să-L vadă.

A înaintat și el prin mulțime, dar nu putea să-L vadă din pricină că era mic de statură. Atunci i-a venit o idee. Alergând mai înainte, s-a suit într-un sicomor ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.

Și, când a sosit la locul acela, Iisus a privit în sus și a zis către omulețul din copac: „Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân!“ Și a coborât Zaheu degrabă și L-a primit, bucurându-se. Iar oamenii murmurau, zicând că Iisus a intrat să găzduiască la un om păcătos.

Zaheu, știindu-se păcătos, a zis către Domnul: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc înapoi“. Și a zis către el Iisus: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut“.

Astfel, Iisus vindeca pe cei ce erau bolnavi nu doar cu trupul, ci și cu sufletul.

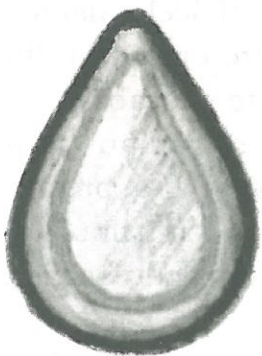
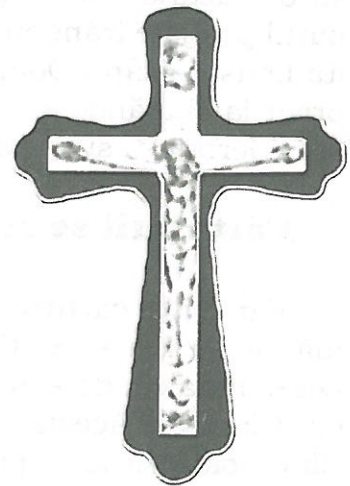
Lucrurile mărunte sunt importante *Lecția 20*

Înainte de a vă reuni împreună cu întreaga familie, pregătiți următoarele obiecte: **o monedă, o pilulă, o sămânță** mică (de preferință una de muștar), **o cruce** mică pe care cineva din casa voastră o poartă la gât, și **un inel**. Discutați cu întreaga familie despre importanța lucrurilor mărunte. Când ajungeți la fiecare din lucrurile pregătite dinainte, solicitați celorlalți membri ai familiei să sugereze câteva moduri prin care acel obiect neînsemnat poate face lucruri „mari” și necesare. Aveți mai jos câteva idei ajutătoare. Puteți adăuga și voi altele?

Pastila: O pastiluță poate împrăștiia prin întregul corp al unei persoane o substanță foarte folositoare. Ea poate fi deci un pas înainte în vindecarea cuiva.

Crucea: Chiar și o cruciuliță, pe care o purtăm la gât și pe care ceilalți s-ar putea nici să nu o observe, ne aduce aminte de cel mai mare dar primit de oameni. Mântuitorul-Hristos Și-a dat viața pe Cruce pentru noi, pentru ca noi să câștigăm o altă viață – viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Crucea ne amintește că suntem fiii lui Dumnezeu. Dacă-L urmăm pe El, nimeni și nimic nu ne poate birui.

Sămânța: Dintr-o micuță sămânță putem obține plante mari, dacă udăm pământul și îngrijim planta, ajutând-o astfel să crească. Citiți ce a spus Domnul Iisus Hristos despre sămânța de muștar, în Matei 13, 31-32 și 17, 20. Discutați apoi sensul cuvintelor lui Iisus.

Moneda: Putem cumpăra lucrurile de care avem nevoie sau putem economisi mai multe asemenea monede (sau chiar și bancnote) și să le folosim pentru a ajuta un om sărac sau bolnav.

Inelul: Acest lucru mărunț poate fi semnul unui legământ pe viață încheiat între doi oameni care se căsătoresc și își promet să fie credincioși unul altuia. Poate fi cea mai mare promisiune a vieții lor. Unele inele au încrustată în ele o piatră prețioasă – un alt lucru mic, dar cu valoare mare, măsurată de frumusețea sa strălucitoare și de înțelesul sufletească pe care oamenii i-l atribuie.

DUMNEZEU ÎMPLINEȘTE DORINȚELE NOASTRE BUNE

Lecția 20

Haideți să ne uităm cu mai multă atenție la Zaheu. Știm că el dorea cu ardoare să-L vadă pe Iisus. Am putea spune chiar că nu voia doar să-L vadă pe Domnul cu ochii săi, ci să stea lângă El, să fie împreună cu El, să-L atingă și să se bucure de prezența Lui.

Pe când trecea prin dreptul lui Zaheu, Domnul știa cu siguranță ce voia acesta. A văzut că Zaheu era gata să se lase luat în răs și arătat cu degetul pe când se suia în copac. Poate Iisus a și auzit vreo câțiva oameni murmurând și întrebându-se în batjocură despre ce fel de om era Zaheu. Iisus Însuși știa cât de neplăcut este să te afli într-o mulțime de oameni care spun lucruri urâte la adresa ta.

De aceea, Domnul a răspuns cu bunătate dorinței puternice a lui Zaheu de a fi alături de El și l-a rugat să se dea jos și să se pregătească, fiindcă va veni să găzduiască în casa lui.

Istorisirea nu se termină însă aici. Chemarea plină de dragoste adresată de Iisus lui Zaheu l-a schimbat pe micuțul om, încât acesta făgăduiește, chiar în fața celor ce-l batjocureau, că va face niște lucruri pe care nu le făcuse niciodată înainte.

Scrieți aici ce a promis Zaheu că va face:

Ce credeți că au gândit sau au spus oamenii când au auzit promisiunea lui Zaheu?

Ce credeți că le-a spus Zaheu aceloră când s-a întâlnit a doua oară cu ei?

Ați riscat vreodată să fiți luați în răs pentru vreun lucru pe care vi-l doreați foarte mult? Ce ați simțit atunci?

Ați răs vreodată de o persoană pentru modul cum se îmbrăca sau se comporta, ori din cauza persoanelor cu care se afla împreună pe stradă?

Veți face și în viitor la fel?

Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce?

Acasă și în viața de familie

Lecția 20

Pericopa evanghelică a acestei Duminici cuprinde istorisirea despre Zaheu. Această pericopă este ultima pe care o vom auzi în biserică înaintea Duminicilor pregătitoare pentru Postul Mare. Duminica lui Zaheu și primele trei Duminici din Triod propun patru teme folositoare, fiindcă ne ajută să aflăm cum vrea Dumnezeu să trăim în Postul Mare și în toată viața noastră.

Relatarea biblică despre Zaheu ne introduce foarte bine în ambianța duhovnicească a săptămânilor următoare, căci ne arată cât de important este „să dorim” cu adevărat să-L vedem pe Hristos și să-L primim în viețile noastre. Această dorință puternică ne îngăduie să-L ascultăm pe Domnul și să împlinim învățăturile cuprinse în pericopele din Sfânta Scriptură. Doar dorind să-L vedem pe Domnul putem dori și să ne schimbăm viața și să ne purtăm așa cum Dumnezeu vrea.

Zaheu vameșul, strângătorul de bani, a început în multe privințe ca un om „mic”. Se pare că, asemenea altor vameși, el înșela oamenii atunci când strângea

bani de la ei, astfel încât concetățenii săi aveau o părere foarte proastă despre el. Poate că nici nu prea credea în Dumnezeu, căci nu dovedea că ar dori prea tare să împlinească Legea Lui care-i cerea să fie cinstit și să-și iubească aproapele.

Întâlnirea cu Domnul Iisus a făcut însă ca sufletul „mic” al lui Zaheu să crească. El a rămas tot un om mic de statură, dar atitudinea sa față de modul cum trebuie să-i trateze pe ceilalți s-a schimbat cu siguranță. Omul neîndurător care-i înșela pe ceilalți a promis acum să dea înapoi împătrit ceea ce a furat.

Spuneți și celor din familia voastră că și mica noastră credință are nevoie să crească, mai ales în Postul Mare, dar nu numai atunci. Asemenea lui Zaheu, care s-a urcat în sicomor ca să-L vadă pe Iisus, și noi suntem chemați să facem un efort de a merge mai des la biserică, la slujbele din Postul Mare. Prin această străduință, credința noastră va crește, chiar dacă la început nu era mai mare decât un bob de muștar.

Să privim înainte...

În următoarele patru Duminici ne vom îndrepta atenția asupra celor patru teme sau idei care ne vor fi de mare ajutor pe parcursul Postului Mare. Temele sunt introduse pe rând de pericopele Duminicilor respective:

1. Duminica Vameșului și a Fari-seului

Această lecție compară atitudinile a doi oameni, unul care se știa păcătos și implora mila lui Dumnezeu și altul mândru, care credea despre sine că împlinește fără cusur toate poruncile lui Dumnezeu.

2. Duminica Fiului Risipitor

Lecția se referă la un fiu care n-a știut să prețuiască ceea ce Tatăl său i-a dat și a făcut pentru el. După ce și-a irosit partea sa de moștenire, și-a dat seama că a păcătuțit împotriva tatălui său. Atunci

s-a pocăit de păcatele sale și l-a rugat pe tatăl să-l ierte.

3. Duminica Dreptei Judecăți

Pericopa Duminicii ne dezvăluie cum ne va judeca Dumnezeu în funcție de câtă dragoste am avut unii față de alții, față de prieteni și față de străini.

4. Duminica Iertării

Evanghelia ne învață atunci cum să ne rugăm și să postim, cum să-i iertăm pe ceilalți și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ierte și pe noi.

Sfântul Atanasie Mărturisitorul

[18 ianuarie]

Acest Atanasie a fost și el, la începutul vieții sale, un băiețel, dar nu se asemena la fapte nicidecum cu cei de o vârstă cu el. Se născuse în cetatea Alexandriei, în Egipt. Fiind copilul unor părinți drept-credincioși, chiar și atunci când se juca împreună cu alți copii, jocul său nu se asemena cu al celorlalți.

Odată, jucându-se împreună cu cei de o vârstă cu el pe malul mării, aceștia l-au hirotonit episcop. Apoi el i-a făcut pe unii prezbiteri, pe alții diaconi și boteza în apa mării pe copiii păgânilor, încreștinându-i. Sigur că aceasta părea a fi doar o joacă, dar patriarhul Alexandriei din acea vreme, trecând prin apropiere și văzând ce făceau copiii aceia, i-a chemat la sine și i-a întrebat ce voia să însemne jocul acela al lor.

După ce se încredință despre ceea ce făcuse micuțul Atanasie, a constatat că toate cele săvârșite de el erau cu adevărat bune. Așa că a întărit Taina Sfântului Botez cu Sfântul Mir, socotindu-i pe acei copii încreștinați.

Patriarhul s-a interesat apoi de părinții copilului Atanasie, pe care i-a

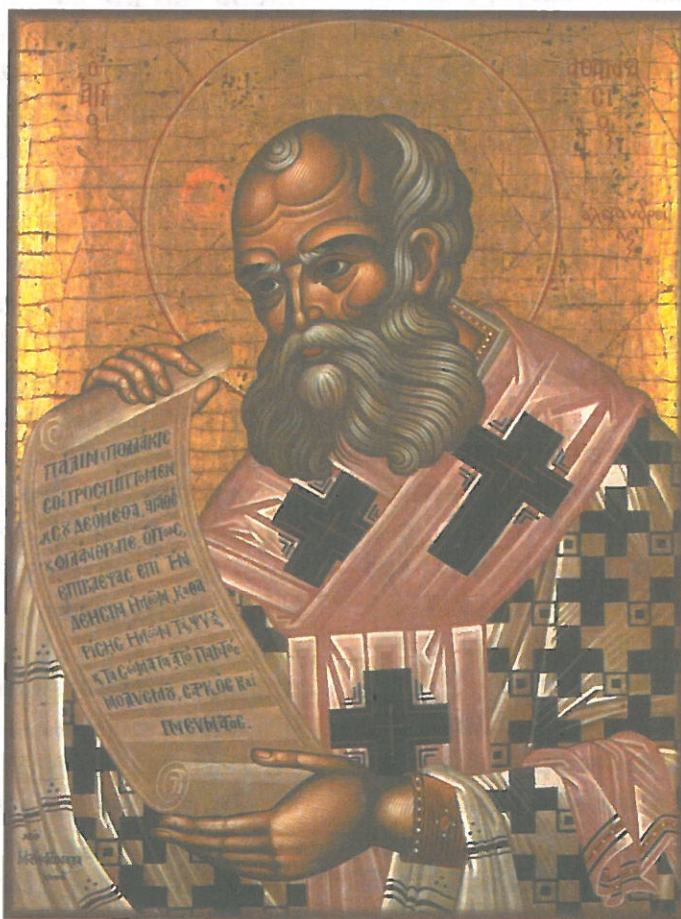
sfătuit să-l dea să învețe carte, apoi să-l aducă la dânsul, întrucât vedea că avea să fie un om sfânt al lui Dumnezeu.

Părinții au făcut întocmai, trimițându-l pe Atanasie să învețe toată filozofia vremii de atunci, și prezentându-l apoi patriarhului; acesta l-a făcut, pentru început, diacon al Bisericii Alexandriei.

Se făcea că, tocmai în acea vreme, un anume Arie învăța pe oameni o credință cu totul greșită și căuta să-i abată pe aceștia de la învățătura cea adevărată a Bisericii lui Hristos. De aceea, a fost nevoie să se strângă în sobor toți apărătorii dreptei credințe, în cetatea Niceei, din porunca împăratului de atunci, ca să dovedească lui Arie rătăcirea învățăturii sale.

Iar Atanasie, prin înțelepciunea cea dăruită lui de la Dumnezeu, l-a biruit pe înșelătorul Arie, cel care căuta să surpe temeliile cele sănătoase ale învățăturii, socotindu-L pe Hristos a nu fi Dumnezeu.

Porunca împăratului a fost ca Arie cel rău-credincios să fie trimis în surghiun. Dar un anume Eusebiu, prieten al împăratului, a mijlocit pe lângă acesta ca să nu-l trimită din

Alexandria, ci să aibă milă de el, că n-ar fi chiar atât de periculos cum se spune. Împăratul, fiind milostiv și nepricepând vicleșugurile acestor răucredincioși, l-a iertat pe Arie și l-a primit să locuiască pe mai departe în Alexandria. Dar mincinosul Arie a ajuns să tulbure apoi întreaga Biserică din Alexandria și să facă mult rău acesteia.

Iubitorul de Dumnezeu, Prea Sfințitul Atanasie, văzând răul pe care îl făcea mai departe Arie, lupul cel stricător al oilor lui Hristos, ca un ostaș înarmat al lui Hristos și tare apărător al învățăturilor drepte ale bunei credințe, sfătuia și învăța pe cei ce erau în pericol să cadă din credința cea adevărată cum că credința lui Arie este înșelătoare. Apoi a scris și împăratului despre pericolul cel mare pe care îl aduce această învățătură.

Însă pentru că pe lângă împăratul Constantin se aflau unii care îl sfătuiau împotriva Sfântului, l-au făcut să scrie aceleia cuvinte aspre. Apoi au întrunit o judecată nedreaptă asupra lui, aducându-i mincinoase acuze.

Revenindu-și împăratul din acea înșelare și aducându-și aminte de faptele vrednice de laudă ale Sfântului, s-a gândit că și aceste acuze pot fi neîntemeiate. A chemat astfel pe pârâși, și le-a dovedit că toate învinovățirile aduse n-au nici un temei.

Astfel, împăratul l-a eliberat pe Atanasie și l-a numit episcop al Alexandriei. I-a dat scrisori care să-i dovedească vrednicia, dar l-a sfătuit să meargă pentru o vreme în Galia, spre a se liniști Biserica din Alexandria.

Ajungând la vârsta de 65 de ani, împăratul s-a dus din viața aceasta, având treizeci de ani de domnie. În urma sa au rămas cei trei fii ai săi: Constantin, Constanțiu și Constans, cărora le-a împărțit împărăția.

Stăpânirea împărătească a fiului cel mare, Constantin, a căzut peste ținutul de nord al Galiei. Luându-și în primire împărăția, a eliberat pe marele Atana-

sie din acel fel de surghiun, dându-i scrisori către Biserica Alexandriei și dovedindu-i nevinovăția. Între timp, Arie, batjocoritoul, a murit cu o moarte rușinoasă, așa cum mor toți cei care lucrează fărădelegea. Dar cei pe care el i-a atras la învățătura sa aveau să ducă mai departe stricăciunile lui împotriva adevărului dumnezeiesc, pe care le începuse.

Multe au fost apoi învinuirile mincinoase din partea vrăjmașilor adevărului asupra plăcutului lui Dumnezeu, Episcopul Atanasie. Iar aceia erau chiar fețe bisericesti, diaconi, preoți, episcopi, însă aveau învățătura rătăcită, întocmai cu a povățuitorului lor, răzvrătitul și stricatul Arie, începătorul acelei înșelăciuni.

Aceia, după ce au văzut că nevinovăția lui Atanasie este dovedită și recunoscută de către toți, s-au adunat împreună și au stabilit că învățătura lor cea stricată este învățătura adevărată a Bisericii. Însă, aflând de aceasta Sfinții Părinți, au socotit acea adunare a lor în afara Bisericii, iar pe batjocoritorii Sfântului Atanasie, cei greșiți, i-a scos din cinstea pe care o aveau în Biserică. Astfel, a fost chemat episcopul Atanasie la scaunul său cel episcopal din Biserica Alexandriei, după ce fusese de trei ori alungat.

Apoi, din nou au ajuns la conducerea țării împărați care erau atinși cu învățătura cea bolnavă a lui Arie, și iarăși a avut de suferit plăcutul lui Hristos, Atanasie. Dar Dumnezeu, Cel Care păzește pe ai Săi, l-a scăpat și i-a redat scaunul de pe care a păstorit bine turma lui Hristos timp de 46 de ani.

După aceasta, s-a mutat din lumea de aici la Împăratul Cel fără de moarte bătrânul ostaș al lui Hristos, care întreaga viață și-a pus-o în slujba adevărului, a dragostei pentru adevărata învățătură de credință cea de viață dătătoare.

○ RUGĂCIUNE SMERITĂ

„Dumnezeule,
fii milostiv mie, păcătosului!”

Lecția
21

Iisus vorbește despre rugăciune *Lecția 21*

Propoziții amestecate

Puneți în ordine grupurile de cuvinte de mai jos, astfel încât să obțineți trei învățături ale Mântuitorului despre rugăciune. (Ajutați-vă de fragmentele biblice de la Matei 6, 5; Marcu 11, 24 și Ioan 15, 16.)

intră în camera ta; roagă-te Tatălui tău; când te rogi; îți va răsplăti ție; Care vede în ascuns; și, închizând ușa; Care este în ascuns; și, închizând ușa; tu însă; și Tatăl tău

în numele Meu; ca Tatăl să vă dea; și v-am rânduit; orice-I veți cere; nu voi; ci Eu; și roada voastră să rămână; M-ați ales pe Mine; să mergeți; v-am ales pe voi; și roada să aduceți

și le veți avea; vă zic vouă; toate câte cereți; să credeți; de aceea; că le-ați primit; rugându-vă

Verset din Psalmi:

„Miluiește-mă, Dumnezeuule,
după mare mila Ta,
și, după mulțimea îndurărilor Tale,
șterge fărădelegea mea.
Mai cârtos mă spală de fărădelegea mea
și de păcatul meu mă curățește.”

Psalmul 50, 1-3

Aceste versete se citesc adeseori în Biserică. Ascultați-le în clasă și spuneți în ce slujbă bisericească le putem auzi adesea. Ele sunt rostite și de către preot sau de diacon, ori de câte ori tămâiază biserica. Memorați aceste versete.

DUMNEZEU PRIMEȘTE RUGĂCIUNEA SIMPLĂ

Lecția 21

Domnul Iisus Hristos dorea să-i ajute pe oameni în toate modurile posibile. Uneori, o făcea tămăduindu-le bolile trupesti, alteori, când erau triști îi ajuta să se simtă bine, spunându-le cât de mult îi iubește Dumnezeu. Era gata oricând să asculte și să vindece pe toți sărmanii și necăjiții care veneau la El să-I ceară ajutorul.

Un mod deosebit de a ajuta pe alții

În anumite situații, Iisus ajuta oamenii, îngrijindu-Se nu doar de trupurile lor, ci descoperindu-le un alt mod de a gândi și un alt fel de a privi viața.

Odată, Iisus Se afla în mijlocul unor oameni care erau siguri că tot ce făceau ei era bine și plăcut lui Dumnezeu. Ei îi desconsiderau pe alții pe motiv că nu duc o viață la fel de bună ca a lor. Domnul dorea însă ca nimeni să nu-și disprețuiască aproapele, să nu creadă că este mai sfânt sau că se poartă mai bine decât alții. De aceea, Domnul le-a spus o pildă despre un vameș (altă denumire pentru collectorul de taxe) și un fariseu.

Vameșul și fariseul

Doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul fariseu, și celălalt, vameș. Fariseul, stând, așa se ruga în sine: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig“.

Rugăciunea vameșului

Și vameșul s-a rugat, stând în picioare în templu; însă rugăciunea lui era cu totul alta. El vorbea în șoaptă, cu capul lăsat

în piept. Nu voia să-și ridice nici măcar ochii spre cer, ci-și bătea pieptul, zicând: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului!“

Iisus ne oferă o lecție, pornind de la rugăciunile celor doi

Iisus a zis apoi către cei aflați în jurul Său: „Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa lui, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța“.

Meditație asupra istorisirii biblice

Oamenii care L-au auzit pe Domnul spunând pilda aceasta îi cunoșteau bine pe vameși și pe farisei. Știau că fariseii urmau cu strictețe indicațiile Legii Vechiului Testament. Mai știau și că fariseii criticau pe cei ce nu țineau Legea așa cum o făceau ei. Asemenea fariseului din pildă, toți fariseii se laudau că sunt mai buni decât alți oameni. Pe de altă parte, vameșii înșelau adesea pe bieții oameni de la care strângeau taxele, punându-i să plătească mai mulți bani decât datorau și ținând surplusul pentru ei înșiși. Unii își opreau chiar din banii strânși pe care trebuia să-i înmâneze superiorilor lor. Pentru astfel de motive era normal ca oamenii să-i disprețuiască.

Poate fi vameșul sau fariseul un exemplu pentru noi? De ce?

Vameșul sau fariseul?

Lecția 21

Căutați în Biblie istorisirea din lecția de astăzi (Luca 18, 9-14) și corelați răspunsurile din coloana dreaptă cu întrebările din coloana stângă.

A. La începutul istorisirii, despre cine credeți că se așteptau oamenii să le spună Iisus că se ruga corect: despre vameș, sau despre fariseu?

B. Cine nu îndrăznea nici măcar să-și ridice ochii în timpul rugăciunii?

C. Prin ce se deosebeau atitudinile celor doi în timpul rugăciunii?

D. De ce a spus Iisus că vameșul s-a rugat mai bine decât fariseul?

E. Ce a spus Domnul că se va petrece cu oricine are o părere prea bună despre sine însuși?

F. Cum se va purta Dumnezeu cu omul care este cu adevărat smerit?

1. Vameșul

2. Unul era mândru și lăudăros, în vreme ce celălalt era smerit și se învinuia pe sine.

3. Pentru că acesta era conștient că este un om păcătos.

4. Despre fariseu.

5. Dumnezeu îl va înălța și mare se va numi în Împărăția Cerurilor.

6. Se va smeri.

Smerit sau lăudăros?

Domnul Iisus Hristos ne învață să fim smeriți și să nu ne lăudăm sau să avem o părere prea înaltă despre noi înșine.

Însemnați cu o bulină în căsuțele din stânga propozițiilor unde persoana care vorbește face o declarație smerită, și cu un „x” acolo unde persoana care vorbește se laudă pe sine.

- ☐ **Andrei:** – Dacă mă voi antrena mult, sper să ajung un bun înotător.
- ☐ **Ștefan:** – Va veni o zi când voi fi bogat și celebru și atunci toți mă vor invidia.
- ☐ **Elena:** – Ce păcat că sora mea nu este la fel de drăguță ca mine!
- ☐ **Mihai:** – Mi-ar plăcea mult să semăn cu tatăl meu, fiindcă este un om foarte răbdător.
- ☐ **Luminița:** – Mai bine o întreb pe verișoara mea; ea este mai mare și se pricepe mai bine decât mine la lucruri de genul acesta.
- ☐ **Maria:** – Eu învăț cel mai bine dintre toți copiii din clasa mea!
- ☐ **Ana:** – Eu încerc să mă port frumos cu toată lumea, de aceea cred că am destui prieteni buni.

CALENDAR DE FAMILIE *Lecția 21*

PENTRU POSTUL MARE

Săptămânile pregătitoare

Completați rubricile din prima coloană cu denumirile Duminicilor pregătitoare dinaintea Postului Mare. (Vedeți pagina „Acasă și în viața de familie” de la lecția 20.) Sub fiecare denumire scrieți data calendaristică a Duminicilor respective. Completați apoi rubricile coloanei din dreapta, fie realizând desene reprezentative pentru tema fiecărei Duminici, fie notând câteva lucruri pe care le puteți face spre a vă pregăti cum se cuvine pentru săptămâna respectivă.

Acasă și în viața de familie *Lecția 21*

„Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușa de îngrădire împrejurul buzelor mele! Să nu abați inima mea spre cuvinte de vicleșug, ca să-mi dezvinovățesc păcatele mele...”

Poarta buzelor noastre

Când vă adunați cu toții, seara, în familie, citiți aceste versete din Psalmul 140: „Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușa de îngrădire împrejurul buzelor mele!”

Faceți cunoscut celorlalți membri ai familiei că aceste versete se rostesc adesea într-o Sfântă Liturghie care se slujește în Biserică doar în Postul Mare. Slujba începe cu Vecernia și se sfârșește cu Sfânta Euharistie, pregătită și sfințită încă din Duminica anterioară.

Citiți împreună Psalmul 140, 3-4a și meditați apoi asupra acestor versete, folosind drept ghid în discuțiile voastre următoarele întrebări: (Dacă aveți la îndemână o casetă cu cântări din Postul Mare, puneți ca fond muzical al discuției imnul Vecerniei, „Doamne, strigat-am“.)

1. Cum pot fi buzele noastre „ușă”?

(Fără îndoială, mâncarea, băutura și uneori și o anumită cantitate de aer intră în trupul nostru prin gură. Buzele sunt astfel ușa prin care ele intră în corp. Dar ce iese prin această ușa? Ceea ce este cel mai important: cuvintele noastre.)

2. De ce Îi cerem lui Dumnezeu să pună strajă și ușa de îngrădire împrejurul buzelor noastre?

(Fiindcă vorbele noastre sunt foarte importante. Ceea ce spunem noi poate ajuta sau poate răni pe ceilalți, și nu numai pe ei,

ci și pe noi înșine ne putem ajuta sau răni cu propriile cuvinte.)

3. Ce fel de cuvinte sunt de mare folos?

(Cele spuse cu bunătate, cu sinceritate și adevăr, cu smerenie; pe scurt, toate cuvintele care zidesc sufletele.)

4. Ce fel de cuvinte mai mult rănesc decât ajută?

(Cuvintele bârfitoare, neadevărate, lăudăroase, răutăcioase; pe scurt, toate cuvintele care distrug sufletele noastre și pe ale celorlalți.)

Luați o bucată de carton, de orice mărime doriți, dar suficient de mare ca să o puteți transforma într-un afiș. Scrieți în partea de sus cuvintele versetelor menționate mai înainte, având grijă ca literele să fie suficient de mari pentru a putea fi văzute de la distanță atunci când afișul va fi agățat pe perete. Decorați restul afișului cu fotografii de familie, cu desene înfățișând pe cei ai casei sau cu diferite motive decorative potrivite cu tema versetelor. Agățați-l într-un loc unde să poată fi văzut adeseori de către membrii familiei și de oaspeții care vă vizitează. Discutați despre faptul că Postul Mare ne este dat ca un timp prielnic pentru a învăța să ne păzim de orice păcat și de tot lucrul rău, pentru a-L putea primi pe Hristos Cel Înviat cu inima, cu mintea și cu buzele curate.

Un calendar de familie

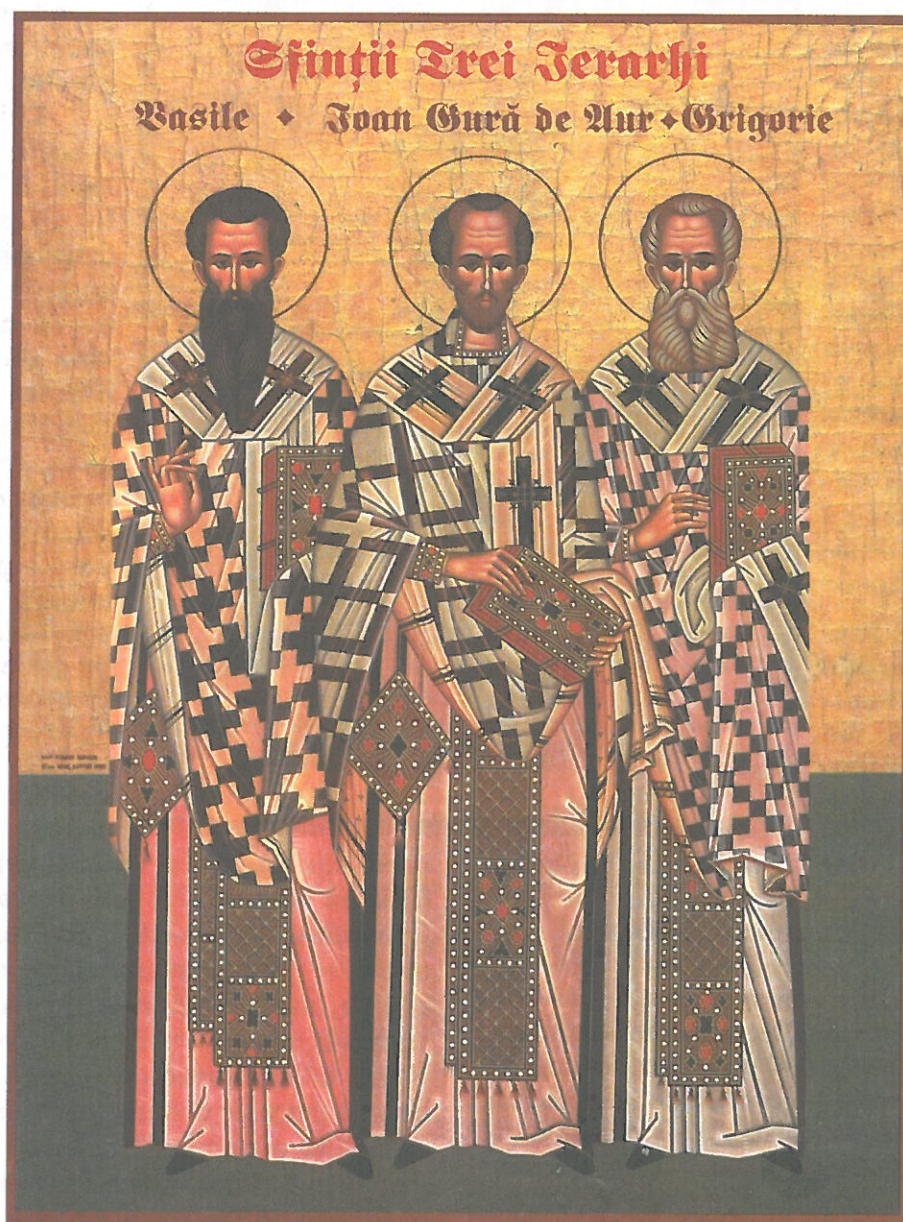
Alcătuți un calendar de familie pentru Postul Mare, pornind de la Duminicile pregătitoare, mai precis de la Duminica lui Zaheu sau de la Duminica Vameșului și a Fariseului (Luca 18, 9-14). Hotărâți cum anume veți realiza calendarul. Puteți folosi o coală mare de hârtie unde să includeți rubrici pentru fiecare din cele nouă (sau zece) săptămâni, începând cu Duminica Vameșului și a Fariseului și traversând apoi toate săptămânile (Duminicile) Postului Mare.

Citiți în familie pilda cu vameșul și fariseul. Completați căsuța corespunzătoare primei Duminici din calendarul vostru, scriind două-trei cuvinte ce pot aminti cu ușurință fiecareia ideea principală a istorisirii. Dacă aveți loc suficient, includeți în rubrica respectivă o mică ilustrație cu vameșul și fariseul în timpul rugăciunii la templu. Puneți calendarul într-un loc vizibil.

Sfinții Trei Ierarhi:

Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur

[30 ianuarie]

Sfinții Trei Ierarhi au trăit demult, în secolul al IV-lea. Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie au fost foarte buni prieteni. Mergeau la aceeași școală, la aceeași biserică, ba chiar învățau și își petreceau timpul liber împreună, căci locuiau amândoi într-o casă, la un fel de gazdă. Erau foarte sârguincioși la învățătură și rețineau cu ușurință ceea ce citeau. Astfel au dobândit o mare înțelepciune, întrecându-și dascălii.

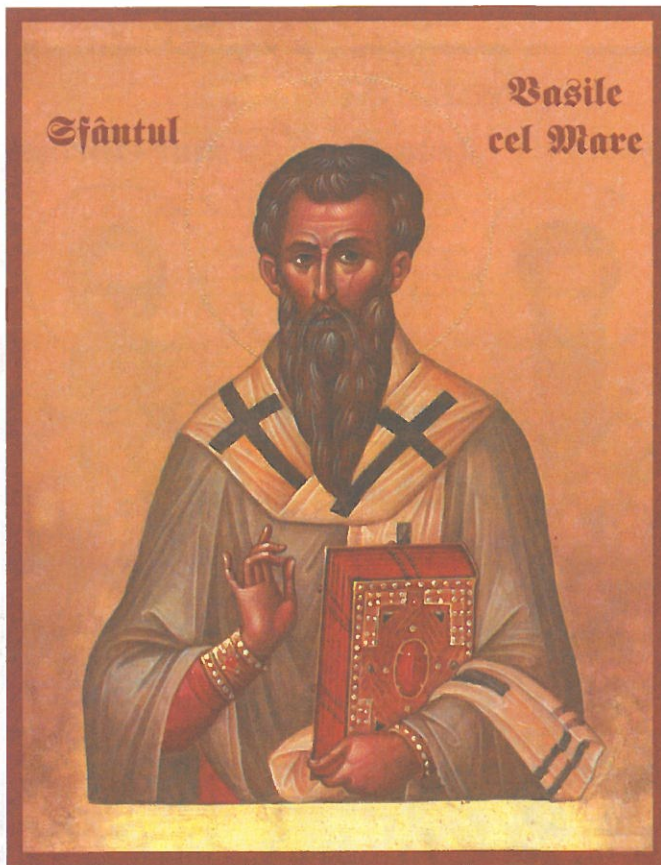
După vârsta de 30 de ani, Sfântul Vasile a fost făcut preot și a prins atât de mult drag de preoție, încât nimic nu erau pentru el mai dulci decât rugăciunea, viața curată și slujirea în biserică. Iar fiindcă vestea despre viața lui deosebită s-a răspândit tot mai mult, ajungând și la urechile mai-marilor Bisericii, Sfântul Vasile a fost chemat să apere credința de învățăturile greșite pe care unii încercau să le introducă în Biserică. Pentru aceasta a fost hirotonit episcop în Cezareea Capadociei, pentru ca prin viața lui curată și prin înțelepciunea dăruită lui de către Dumnezeu să-i întoarcă la credință pe mulți dintre cei amăgiți sau nepăsători.

Odată, era foamete atât de mare în Cezareea, încât mulți oameni au murit, din lipsă de hrană. Sfântul, văzându-i pe boieri că țin grâul în hambare și nu-l dau săracilor, se mâhnea de împietrirea inimilor lor, căci boierii așteptau să crească prețul grâului ca să-l poată vinde mai scump. De aceea, Sfântul Vasile îi învăța în fiecare zi despre milostenie, îi sfătuia, îi ruga, le scria și le aducea aminte că au datoria să-i ajute pe săraci. Și abia-abia a reușit să-i convingă. S-a făcut atunci bucurie mare între oameni, căci boierii și-au deschis hambarele, iar Sfântul Vasile împărțea grâul, fierbea semințele și împărțea săracilor hrana. Așa făcând zi de zi, în câteva zile a potolit primejdia foametei. Apoi s-a apucat Sfântul să zidească spitale pentru săraci, azile pentru bătrâni și case pentru străinii aflați în trecere prin eparhia sa, toate cu banii strânși de la cei bogați. Astfel a ajuns el întemeietorul primelor spitale creștine, care au și fost numite după numele lui, adică „Vasiliade“.

Multe minuni a săvârșit Sfântul Vasile în cursul vieții sale: cunoștea ce se află în sufletele oamenilor fără să-i fi văzut vreodată la față, avea darul de a vedea pe episcopii și preoții buni înconjurați de lumina harului dumnezeiesc, vindeca pe bolnavii de lepră și se ruga pentru iertarea unor păcate grele, care la rugăciunile lui se iertau prin minune dumnezeiască.

Chiar și pe patul morții, greu bolnav fiind, Sfântul l-a adus în chip minunat la credință pe însuși doctorul său, Iosif, un evreu cinstit și convins de credința sa. Sfântul Vasile și doctorul erau buni prieteni, iar Sfântul se folosea de legătura lor de suflet ca să-l convingă pe doctor să creadă în Iisus Hristos, măcar chiar și de pe patul de moarte. Doctorul l-a pipăit, l-a întors pe toate părțile și le-a spus îngrijitorilor să-l pregătească de înmormântare,

căci nu mai are nici o oră de trăit. Dar Sfântul i-a zis: „Nu știi ce vorbești. Eu voi trăi până dimineată“. Doctorul a răspuns speriat: „Nu se poate. Dar, dacă va fi cum zici tu, mă încred în credința ta și voi face cum vei vrea tu“. Deci, Sfântul Vasile s-a rugat lui Dumnezeu să-i prelungească viața până a doua zi, pentru mântuirea prietenului evreu, și a dobândit cererea sa. Și, venind doctorul în zori, mare i-a fost mirarea să-l găsească pe Sfânt viu și vesel. Atunci a căzut în genunchi lângă patul lui și i-a cerut să fie botezat el și toată familia sa. Iar Sfântul Vasile s-a sculat din pat, a mers în biserică și i-a botezat acolo pe evreu și pe toți ai lui, i-a împărțășit și i-a povățuit toată ziua cum să ducă o adevărată viață creștină. Apoi i-a mai sărutat o dată pe cei prezenți și a adormit în Domnul, la 1 ianuarie.

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Lecția
22

*„Tată, am greșit la cer și înaintea ta
și nu mai sunt vrednic
să mă numesc fiul tău!”*

Cine? Ce? De ce?

Lecția 22

Joc recapitulativ

Citiți și discutați Pilda fiului risipitor. Pregătiți apoi materialele necesare pentru acest joc recapitulativ. Folosiți următoarele indicații:

Confecționați cărți de joc pentru fiecare dintre întrebările următoare și le așezați în trei teancuri de culori diferite, cu partea cartonașului care conține întrebarea întoarsă cu fața în jos.

Folosind roata de mai jos și un titirez (făcut eventual dintr-un creion și o agrafă de birou), învârtiți titirezul și alegeți o carte din teancul care are aceeași culoare cu porțiunea din roată în dreptul căreia s-a oprit titirezul (**Cine** – roz; **Ce** – verde; **De ce** – albastru). Dacă răspundeți corect, cartea vă aparține. Câștigă persoana sau echipa care a acumulat cele mai multe cărți de joc.

Iată întrebările! Sunteți liberi să adăugați și altele.

Cine? (cărți roz)

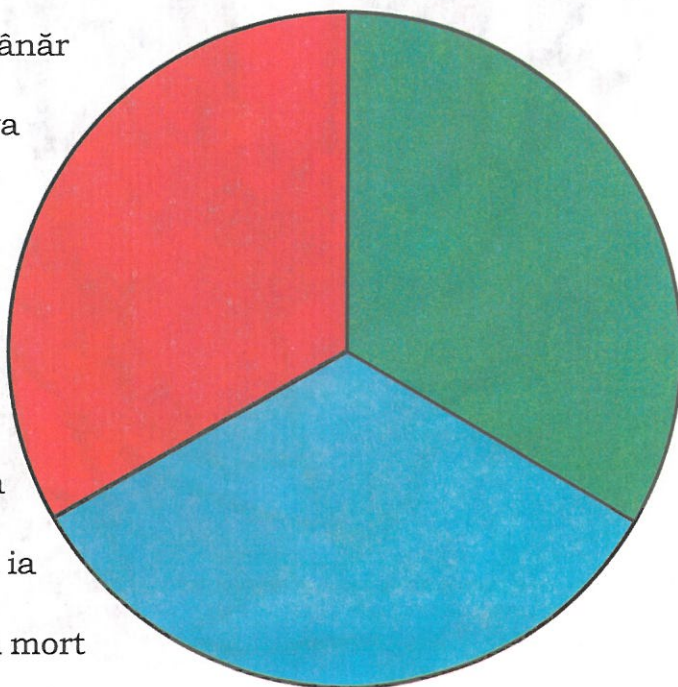
- Cine și-a împărțit averea?
- Cine a fost atât de flămând încât a vrut să mănânce din roșcovele porcilor?
- Cine a spus fratelui mai mare ce s-a întâmplat?
- Cine s-a plâns că a muncit din greu și că n-a fost niciodată răsplătit?
- Cine a spus: „Toate ale mele ale tale sunt“?

Ce? (cărți verzi)

- Ce a făcut fiul mai mic pe când se afla în acea țară îndepărtată?
- Ce a hotărât fiul mai mic să facă după ce și-a irosit toată averea?
- Ce și-a propus să-i spună tatălui?
- Ce a făcut tatăl când fiul său mai tânăr s-a întors acasă?
- Ce ne învață această pildă că se va petrece dacă Îl rugăm pe Dumnezeu, Tatăl nostru, să ne ierte?

De ce? (cărți albastre)

- De ce a flămânzit fiul mai mic?
- De ce și-a pierdut prietenii și a rămas singur fiul cel mic?
- De ce s-a pornit un ospăț în casa tatălui?
- De ce a refuzat fratele mai mare să ia parte la ospățul și bucuria celorlalți?
- De ce a spus tatăl: „Acest fiu al meu mort era și a înviat“?

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Lecția 22

Iisus știa foarte bine cum sunt oamenii, că aceștia uită adeseori de Dumnezeu sau se îndepărtează de El. Atunci Domnul a istorisit cazul unui fiu care a plecat de acasă în lumea largă. Iată ce a povestit Domnul Iisus Hristos:

Un om avea doi fii. Cel mai mic dorea să fie independent și să facă ce voia el, fără permisiunea părinților săi. El a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere!” Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară îndepărtată.

Fiul cel mai tânăr este risipitor

Fiul cel mai tânăr nu și-a petrecut timpul și nu și-a cheltuit banii într-un mod înțelept. Dădea tot felul de petreceri costisitoare doar pentru ca ceilalți să vadă cât de bogat este el. Cumpăra cele mai scumpe lucruri pe care le găsea. Mâncarea sa, hainele și tot ceea ce avea erau de cea mai bună calitate, dar toate s-au uzat rapid, căci el abuza de ele. În cele din urmă, banii i s-au terminat și s-a trezit sărac, flămând și singur.

Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țărinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea.

Dar, venindu-și în sine, a zis: „Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi“.

Fiul se întoarce acasă

Atunci tânărul a plecat acasă. Încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i

s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău“.

Și a zis tatăl către slugile sale: „Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mână lui și încălțăminte în picioarele lui; și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat“.

Fratele mai vârstnic se mânie

Iar când s-a întors fratele cel mare de la câmp, unde muncea, s-a mâniat fiindcă l-a găsit pe tatăl său ospătându-se și veselindu-se împreună cu fiul cel tânăr. Tatăl a venit la el și l-a rugat să vină să se bucure și el, dar acesta n-a vrut să meargă. Atunci tatăl i-a zis: „Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat“.

Întoarcerea noastră la Dumnezeu

Unul dintre cuvintele des folosite în Biserică este „pocăința”. Pocăința înseamnă întoarcerea de la păcat – schimbarea sau „răsucirea” la „stânga-mprejur” a vieții noastre. Adeseori ne îndepărtăm de Dumnezeu fiindcă facem lucruri cu care știm că Dumnezeu nu este de acord. Dar, din fericire, ne putem oricând schimba viața și ne putem întoarce la Dumnezeu-Tatăl, asemeni fiului cel tânăr din istorisirea de astăzi, care s-a întors plângând la tatăl său iubitor. Iar când ne angajăm într-o astfel de schimbare, de fapt ne pocăim.

Sfânta Scriptură ne pune în față o mulțime de oameni care, după ce L-au părăsit pe Dumnezeu, s-au pocăit și s-au întors la El. Noi știm că Dumnezeu ne primește înapoi cu iubire, exact așa cum a făcut și tatăl din pildă când fiul i s-a întors acasă după ani și ani de rătăcire în țări îndepărtate și neprimitoare.

Vițelul de aur

Când Moise s-a urcat pe Muntele Sinai pentru a primi Cele Zece Porunci de la Dumnezeu, a rămas acolo vreme de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. În tot acest timp, Dumnezeu i-a arătat cum trebuie să trăiască și să se poarte poporul Său.

Văzând însă poporul că Moise întârzie a se pogori din munte, s-a adunat la Aaron și i-a zis: „Scoală și ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat”.

Iar Aaron le-a zis: „Scoateți cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voștri și ale fetelor voastre și-i aduceți la mine”. Atunci tot poporul și-a adus tot aurul la Aaron. El l-a luat din mâinile lor, l-a turnat în tipar și a făcut un vițel turnat și l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis: „Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!”

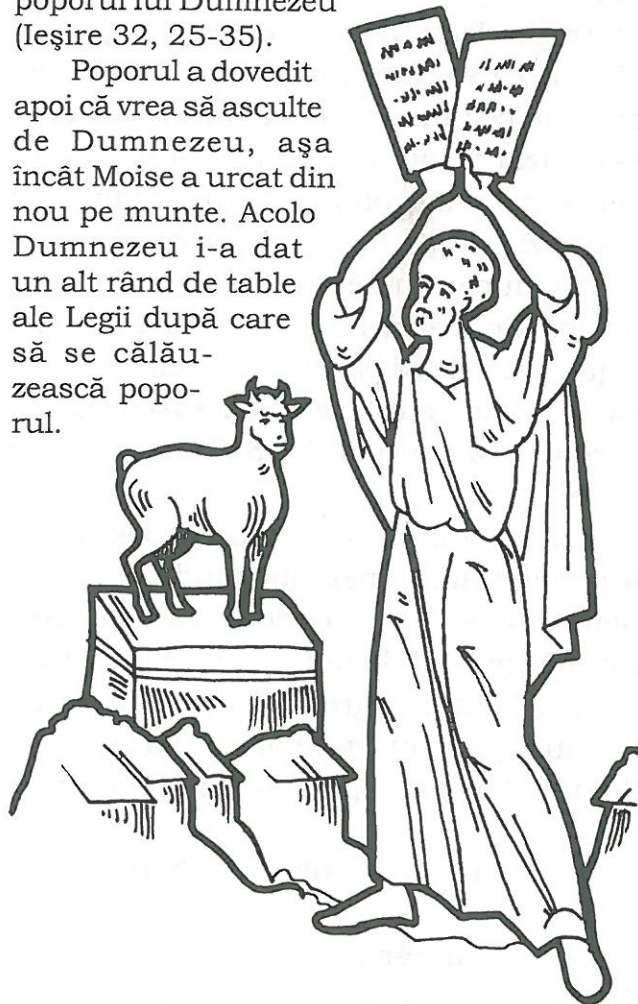
Văzând aceasta, Aaron a zidit înaintea lui un jertfelnic; și a strigat Aaron și a zis: „Mâine este sărbătoarea Domnului!” A doua zi s-au sculat ei de dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de pace; apoi a șezut poporul de a mâncat și a băut și pe urmă s-a sculat și a jucat (Ieșire 32, 1-10).

Poporul se pocăiește

Când Moise a coborât de pe munte și a văzut ce se întâmplase, a sfărâmat tablele Legii de stânci și a muștrat poporul. I-a

chemat la el pe toți cei cărora le părea rău de ceea ce făcuseră și le-a spus să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Iar cei care n-au vrut să se întoarcă la Dumnezeu au fost omorâți, pentru ca păcatele lor să nu mai influențeze în rău pe poporul lui Dumnezeu (Ieșire 32, 25-35).

Poporul a dovedit apoi că vrea să asculte de Dumnezeu, așa încât Moise a urcat din nou pe munte. Acolo Dumnezeu i-a dat un alt rând de table ale Legii după care să se călăuzească poporul.

DREPTII SIMEON

Lecția 22

ȘI ANA ȘI ÎNTÂLNIREA LOR CU DOMNUL

Vă aduceți desigur aminte că poporul evreu era foarte nerăbdător pe când se afla în pustie, din pricină că îl aștepta pe Moise să coboare de pe Muntele Sinai unde Dumnezeu i-a încredințat cele zece porunci ale Legii.

O lungă așteptare

După sute de ani, alți doi oameni din poporul lui Israel au îmbătrânit așteptând un semn de la Dumnezeu. Ei se numeau Simeon și Ana. Aceștia așteptau cu multă răbdare ca Domnul să-și îplinească făgăduința de a le trimite un Mântuitor. Amândoi erau bătrâni și se rugau cu stăruință de multă vreme, încercând să-și trăiască viața așa cum Îi plăcea lui Dumnezeu. Poate că uneori le venea să spună: „Am așteptat prea mult! Dacă Dumnezeu avea de gând într-adevăr să-și îplinească făgăduința, ar fi făcut-o până acum”. Poate că uneori simțeau nevoia să renunțe și să uite făgăduința lui Dumnezeu, dar ei n-au renunțat niciodată să spere, iar Dumnezeu i-a binecuvântat cu cinstea de a-L vedea pe Pruncul Iisus chiar în casa Tatălui Său.

O zi deosebită

Când Iisus a împlinit patruzeci de zile, Fecioara Maria și Dreptul Iosif, urmând prescripțiile Legii iudaice, L-au dus pe fiul lor la Templu ca să-L pună înaintea lui Dumnezeu și să aducă drept jertfă smerită o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

Bătrânul Simeon, un om drept și credincios, L-a primit pe Prunc în brațele sale. Duhul Sfânt îi descoperise că nu va muri până nu-L va vedea pe Mesia, Unsul lui Dumnezeu. Și profetesa Ana, o femeie în vârstă de optzeci și patru de ani, care se ruga și postea în templu zi și noapte, înălța necontenit mulțumiri către Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau pe Mântuitorul lui Israel. De aceea, cum L-au văzut, Simeon și Ana au știut imediat că Pruncul Acela era Mântuitorul. Astfel, anii lor de

îndelungată așteptare au luat sfârșit, iar rugăciunile și credința lor în Dumnezeu au fost răsplătite în modul cel mai înalt.

Biserica a dedicat acestui eveniment o sărbătoare specială, numită Întâmpinarea Domnului (2 februarie), iar în cadrul fiecărei vecernii a inclus imnul-rugăciune pe care l-a rostit Dreptul Simeon când L-a primit pe Fiul lui Dumnezeu în brațele sale:

Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, căci văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel.

(Luca 2, 29-32)

Întâlnirea cu Domnul

Întrebați pe membrii familiei voastre cum au de gând să-L primească și cum se pregătesc să-L întâlnească pe Dumnezeu în săptămâna care vine.

Sărbătoriți Întâmpinarea Domnului împreună cu familia, participând la slujbele Bisericii. Aprindeți și acasă lumânări, pentru a vă aduce aminte că Fiul lui Dumnezeu este Lumina care luminează tuturor. (În unele biserici, în această zi, se binecuvântează lumânările; dacă este la fel și în biserica voastră, comandați o lumânare deosebită și duceți-o ca să fie binecuvântată de preot.)

Gândiți-vă la un lucru pe care-L așteptați cu nerăbdare. Sunteți dispuși să-l mai așteptați? Desenați-l sau scrieți câteva rânduri despre el. Cereți apoi lui Dumnezeu să vă dăruiască răbdarea de a-l aștepta și încrederea că-l veți primi.

Pregătirea pentru Postul Mare

Continuați să lucrați la calendarul pentru Postul Mare al familiei voastre. Citiți pilda fiului risipitor sau puneți pe un frățior mai mic să o citească. Alegeți o expresie semnificativă (de pildă „Întoarcerea la Dumnezeu”) și puneți-o în calendar ca denumire pentru această Duminică pregătitoare. Aplicați și o imagine adecvată.

Citiți despre Întâmpinarea Domnului – Luca 2, 22-39.

Apoi răspundeți la întrebări, alegând expresia sau cuvântul corect din coloana din dreapta paginii.

1. Templul se afla într-un oraș mare. Care era acesta?	A. Nazaret
2. Ce au adus Maria și Iosif ca jertfă la templu?	B. Ana
3. Pe cine au întâlnit ei în templu?	C. La templu
4. Dreptul Simeon i-a spus Mariei că ceva îi va străpunge sufletul. Ce anume?	D. Postea și se ruga
5. Cum s-au simțit Iosif și Maria când au auzit cuvintele lui Simeon?	E. Ierusalim
6. Cine se mai afla în templu în ziua aceea?	F. Simeon
7. Unde și-a petrecut această persoană aproape toată viața ei?	G. Doi porumbei
8. Ce făcea ea acolo?	H. S-au dus acasă
9. Ce au făcut Iosif și Maria după ce L-au dus pe Pruncul Iisus la templu?	I. Uimiți
10. În ce oraș a crescut și a copilărit Iisus?	J. O sabie

Sfântul Grigorie Teologul

Sfântul Grigorie, după ce a mers la școala din Cezareea împreună cu prietenul său, Sfântul Vasile, a pornit spre alte școli, mai înalte, spre Alexandria Egiptului și spre Atena cea mare. Pe când se afla pe corabie în drum spre Atena, iată că s-a ridicat o furtună înfricoșătoare, încât toți de pe corabie plângeau, dez-nădăjduindu-se de viața lor. Și a început Grigorie să se roage lui Dumnezeu pentru salvarea corabiei. În timp ce se ruga, această primejdie a fost descoperită părinților Sfântului în vis. Aceștia, îndată sculându-se la rugăciune, au cerut de la Dumnezeu ajutor pentru fiul lor care înota pe mare. Atunci Dumnezeu a certat furtuna și valurile și s-a făcut liniște pe mare, iar un tânăr aflat pe corabie a văzut, noaptea, în vremea furtunii, pe mama lui Grigorie, Sfânta Nona, umblând pe mare, apucând corabia, când se afunda, și târând-o la uscat.

Mai târziu, după ce și-a terminat studiile, pe când Sfântul Vasile era deja episcop în Cezareea, Grigorie a fost chemat de acesta ca să-l ajute ca să aibă grijă cum se cuvine de credincioșii săi. Venind Sfântul Grigorie degrabă, la chemarea prietenului, a primit grija pentru spitale și pentru casele de străini. Astfel, se îngrijea de odihna celor ce nu aveau unde să-și plece capul și îi hrănea pe săracii, bolnavii, văduvele și străinii adunați în „Vasiliadele” Sfântului Vasile.

Dar fiindcă în acea vreme Biserica era tulburată de ereziile celor ce învățau poporul că Hristos nu este Dumnezeu, sau că Duhul Sfânt nu este Dumnezeu, Sfântul Grigorie s-a dus în Constantinopol ca să-i ajute pe credincioșii de acolo. În capitală a aflat Biserica lui Hristos în suferință și

pe credincioși rămași atât de puțini, încât aproape că-i puteai socoti pe degete. Cea mai mare parte a orașului trecuse de partea ereticilor, ale căror erau acum toate bisericile mari și frumoase. Numai una mică și veche, a Sfântei Anastasia, mai nebăgată în seamă, rămăsese a dreptcredincioșilor. Drept aceea, Sfântul Grigorie, înarmându-se cu praștia Cuvântului lui Dumnezeu, destrăma împotrivirile celor răucredincioși ca pe niște pânze de păianjen.

Astfel, cu vorbele înțelepte, pe care i le da Dumnezeu să le rostească, Sfântul Grigorie a înmulțit iarăși Biserica și a recâștigat în curând toate bisericile din mâna vrăjmașilor. De atunci, înțelepciunea lui l-a făcut să fie numit în toată Biserica lui Hristos cu un nume nou, „Teologul”, adică „Cuvântătorul de Dumnezeu”, cum nu mai fusese numit înainte decât Sfântul Ioan Evanghelistul.

Spre sfârșitul vieții s-a retras în satul părintesc, unde a trăit în liniște și rugăciune, scriind cuvântări, poezii și epistole.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Lecția 22

Sfântul Ioan Gură de Aur era singur la părinți și a rămas orfan de tată îndată după nașterea sa, pe când mama lui avea doar 20 de ani. Vrând să se călugărească după ce a terminat școala, Sfântul Ioan a trebuit să-și amâne împlinirea dorinței, fiindcă mama sa l-a rugat să rămână cu ea până va muri. După trei ani, Sfânta Antuza s-a mutat în Împărăția cea de Sus, iar fiul ei a împărțit toată averea săracilor și a intrat în mănăstire. Trăia acolo o viață de fierbinte rugăciune, scriind și cărți care să fie de ajutor preoților în munca lor cu credincioșii. Astfel, sfântul a primit curând darul facerii de minuni.

Unui bărbat din ținutul său, care era bogat și de neam bun, i se îmbolnăvise jumătatea dreaptă a capului, încât, de mare durere, i-a ieșit ochiul. S-a dus la mulți doctori iscusiti, dar n-a găsit nici un folos în leacurile lor. Așa a aflat de Sfântul Ioan și l-a căutat în grabă, cerându-i să-l vindece. Sfântul i-a spus că doar Dumnezeu are putere să vindece. Iar dacă va înceta să facă fapte rele și va crede în Dumnezeu, va putea căpăta vindecare. După ce omul a încuviințat, a apucat haina sfântului și a pus-o pe capul său și pe ochiul său bolnav. Atunci, îndată a încetat durerea, s-a așezat ochiul la locul lui și omul s-a făcut sănătos, ca și cum n-ar fi fost niciodată bolnav.

Tot așa, un alt om, cu numele Arhelau, fiind atins de lepră la frunte, a alergat la Sfântul Ioan. Sfântul l-a învățat să se spele pe frunte cu apă din care beau călugării în mănăstire (apă sfințită). Omul l-a ascultat și s-a curățit îndată.

Auzind de viața deosebită a Sfântului, patriarhul a pornit spre mănăstirea unde trăia acesta, pentru a-l face preot. Când a pus mâinile pe capul acestuia, îndată s-a arătat un porumbel alb, foarte luminos, zburând deasupra capului Sfântului, pe care toți l-au văzut. De atunci, Sfântul a primit și mai mult darul vorbirii frumoase, încât toți care-l ascultau nu se puteau sătura de vorbele lui cele dulci. Când știa poporul că vorbește Sfântul Ioan, toți alergau în biserică, plini de bucurie, negustorii își lăsau afacerile, meșterii

lucrul, ca nu cumva să piardă vreun cuvânt sfânt. Odată, o femeie a rămas atât de adânc mișcată de cuvintele lui, încât l-a numit „Gură de Aur“ și astfel i-a rămas numele. Sfântul îi uimea pe oameni nu prin cuvinte mari, pompoase, ci printr-o vorbire simplă, limpede și mângâietoare, astfel că până și ascultătorii cei mai neînvățați îl înțelegeau și se foloseau de povețele lui.

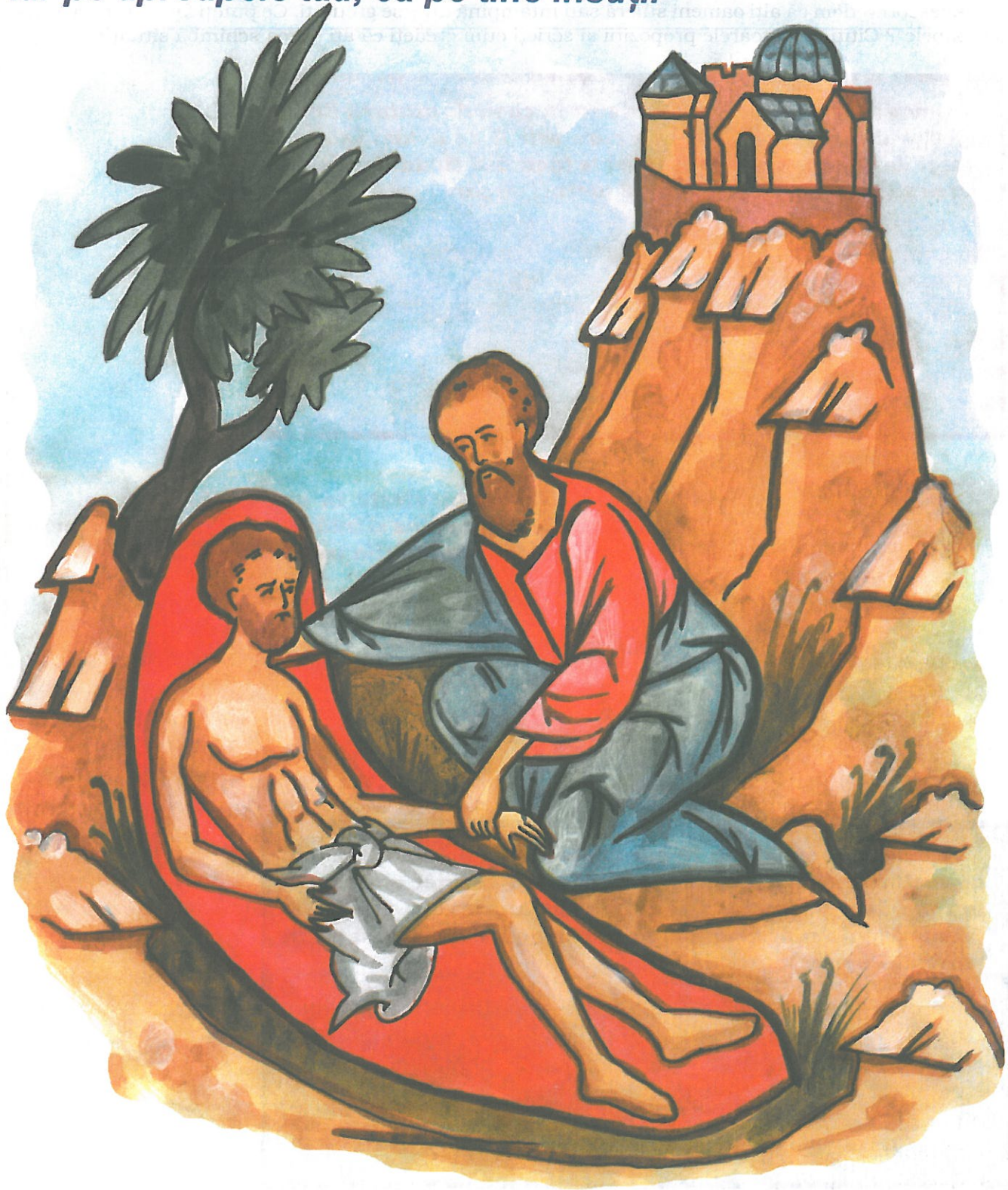
[O întâmplare minunată din viața Sfântului Ioan Gură de Aur o veți găsi într-o lecție viitoare, la pag. 47-48]

OMUL MILOSTIV

Lecția
23

**„Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău
din toată inima ta și din tot sufletul tău
și din toată puterea ta și din tot cugetul tău,
iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși.“**

„Nădăjduiește în Domnul și fă bunătate!”

Lecția 23

Psalmul 36, 3a

Adeseori vedem că alți oameni suferă sau întâmpină diverse greutăți. Ce puteți face ca să vă ajutați „aproapele”? Citiți următoarele propoziții și scrieți cum credeți că ați putea schimba situația.

O nouă familie tocmai s-a mutat în casa de alături. Ei au o fetiță de vârsta voastră, cu care veți fi de astăzi înainte colegi de clasă. Pare o fetiță foarte tăcută și timidă. Cum ați putea să o ajutați? Enumerați 3 lucruri pe care le puteți face:

O bunică singură locuiește în același bloc cu voi. Ați observat că nu vede prea bine și întâmpină dificultăți la mers. Ce anume ar putea face familia voastră ca să o ajute?

Vă jucați cu mingea în curtea școlii. Urmărind mingea, unul dintre colegii de clasă lovește un băiețel care trece întâmplător pe acolo și îl trănțește la pământ. Cărțile și lucrurile sale sunt acum împrăștiate pe jos și el arată puțin speriat. Ce puteți face?

Oamenii îi puneau adeseori întrebări Mântuitorului, atunci când Domnul Se afla în mijlocul lor. Dintre aceștia, unii doreau într-adevăr să învețe ceva din răspunsurile Lui, dar alții nu căutau decât să-L iscodească pentru a-L atrage apoi într-o dispută cu ei.

Un învățător de Lege întreabă

Un învățător de Lege s-a ridicat, ispitindu-L și zicând: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Iar Iisus a zis către el: „Ce este scris în Lege? Cum citești?”

Iar el, răspunzând, a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din toată puterea ta, și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși”.

Iisus i-a zis: „Drept ai răspuns; fă aceasta și vei avea viață veșnică!” Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: „Și cine este aproapele meu?” Drept răspuns la această întrebare, Domnul Iisus Hristos i-a povestit o istorioară despre un om aflat într-un mare necaz și care a fost ajutat de un om bun – un samarinean.

Samarineanul milostiv

Iată pilda lui Iisus: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce i-au furat toate ale lui și l-au bătut, au plecat, lăsându-l aproape mort.

Din întâmplare, un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea, și un levit care mergea la templu, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături.

Un samarinean se arată milostiv

Iar un samarinean, mergând pe aceeași cale, a venit la el și, văzându-l,

i s-a făcut milă. Și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și l-a pus pe dobitocul său.

Samarineanul l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el acolo. Iar a doua zi, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: „Ai grijă de el, și ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da”.

Iisus pune o întrebare

Când a terminat Domnul pilda, l-a întrebat pe învățătorul de lege: „Care dintre acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?” Iar el a zis: „Cel care a făcut milă cu el”. Și Iisus i-a zis: „Mergi și fă și tu asemenea!”

Meditați asupra pildei!

Iudeii și samarinenii nu vorbeau deloc unii cu alții. Iudeii îi disprețuiau pe samarineni fiindcă au introdus modificări în modul de a se închina lui Dumnezeu.

De ce credeți că Iisus a ales un samarinean drept exemplu pentru felul în care trebuie să avem dragoste și grijă față de cineva?

Ați văzut vreodată pe cineva aflat la greu necaz, și care avea mare nevoie de ajutor – pe stradă sau într-un magazin – ori pe vreun coleg sărman din școala voastră? S-a oferit cineva să-l ajute? Ați fi putut face voi ceva, poate să sunați la salvare, ori să căutați repede un adult care să se ocupe de persoana respectivă? Spuneți povestea voastră.

SĂ NE ARĂTĂM DRAGOSTEA *Lecția 23*

Domnul Iisus Hristos ne-a învățat că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-i iubim pe ceilalți. Nu este prea greu să-i iubim pe cei din familia noastră, pe prieteni, pe cunoscuții apropiați nouă, dar e cu mult mai greu să-i iubim pe cei pe care nu-i cunoaștem. Dacă oamenii nu fac parte din familia noastră, sau nu sunt prietenii noștri, nu-i atât de ușor să fim prietenoși cu ei. Dar cu cei disprețuiți de alții? Uneori ne este într-adevăr greu să fim prietenoși cu ei, atunci când prietenii noștri nu vor să-i primească în cercul lor. Suntem însă și noi chemați, asemenea samarineanului milostiv, să-i iubim, să-i ajutăm și să fim prietenoși cu toți oamenii, chiar și cu cei pe care mai degrabă unii i-ar numi „dușmani” sau i-ar disprețui.

Aveți aici câteva lucruri spuse de Domnul despre dragoste. Din fiecare propoziție a Mântuitorului lipsește un cuvânt. Alegeți cuvântul potrivit din lista de mai jos și puneți-l la locul cuvenit.

Cuvintele lipsă: **se pocăiește, trimis, sufletul, vrăjmași, iubiți**

Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca lui să și-l pună pentru prietenii săi.

Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”. Iar Eu vă zic vouă: „Iubiți pe voștri și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă”.

Iisus a luat la Sine un copil și a zis ucenicilor: „Oricine primește pe unul din aceștia în numele Meu pe Mine Mă primește, și oricine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a pe Mine”.

Așa și în cer va fi multă bucurie pentru un păcătos care

Aceasta este porunca Mea: Să vă unul pe altul, precum v-am iubit Eu.

Începe Postul Mare

Parcurgând Duminicile pregătitoare pentru Postul Mare, noi începem de fapt să postim. Duminica Lăsatului Sec de carne (Duminica Dreptei Judecăți) este ultima zi în care mâncăm carne și produse din carne. De ce este important să renunțăm la unele lucruri care ne plac? Unii oameni au impresia că o facem pentru că dorim „să ne pedepsim” pentru păcatele noastre.

Domnul ne-a spus însă adevăratul motiv: noi postim ca să ne aducem aminte că putem trăi bine și fără toate plăcerile existente în lume. Doar de Dumnezeu avem nevoie. De

aceea încercăm să ne înfrânăm de la mâncare și de la alte plăceri ce ne împiedică să-L căutăm cu toată inima și cu toate puterile noastre pe Dumnezeu. Astfel, În Postul Mare, încercăm să ne „facem loc” în viață pentru ca Dumnezeu să poată încăpea cu adevărat în inimile și în viețile noastre. Sfântul Ioan Gură de Aur a pus odată următoarea întrebare: „La ce bun să ne înfrânăm de la mâncare dacă nu ne înfrânăm mai întâi de la bârfă, de la cuvintele pline de răutate și de la faptele de violență”. Ce-a vrut să spună Sf. Ioan cu aceste cuvinte?

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert depărtează-l de la mine!

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie, slugii Tale. Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu.

Că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.”

Acasă și în viața de familie

Lecția 23

Să-i ajutăm pe cei pe care-i iubim

Pilda Samarineanului Milostiv ne oferă una din învățăturile esențiale ale Mântuitorului, dar ea se dovedește în același timp, pentru cei mai mulți oameni, una din sarcinile cel mai greu de împlinit. Domnul Iisus ne cere să-i considerăm ca „aproapele” nostru pe cei pe care El dorește ca noi să-i iubim și să-i îngrijim, nu doar pe cei deja cunoscuți și iubiți de noi, ci pe toți oamenii cu care venim în contact pe tot parcursul vieții noastre.

Recitiți pilda Samarineanului Milostiv împreună cu întreaga familie (Luca 10, 25-37); apoi gândiți-vă cu toții la câteva moduri prin care vă puteți face aproapele altor oameni, nu doar al celor deja cunoscuți. Aceasta nu înseamnă să mergeți și să bateți pe la uși străine sau să purtați lungi conversații cu oameni necunoscuți. Există alte moduri de a-l trata pe fiecare om ca pe un „aproape”, așa cum Domnul nostru Iisus Hristos dorește. Luați aminte mai întâi la următoarele sugestii, apoi vedeți ce alte idei mai puteți adăuga împreună cu cei din familie.

Ca să fiți un „aproape”, puteți:

- Să vorbiți politicos cu fiecare om căruia vă adresați în timpul zilei: cu vânzătorul, cu șoferul de pe autobuz, cu ceilalți pasageri care călătoresc împreună cu voi, cu colegii de școală, cu profesorii, cu colocatarii de bloc etc.

- Să mulțumiți tuturor celor care sunt politicoși și buni cu voi, ori vă ajută în diverse situații, chiar și atunci când vă deschid ușa, ori vă lasă să coborâți primii din autobuz.

- Fiți buni cu orice persoană care ar putea avea nevoie de ajutor (un părinte care muncește și s-ar bucura să aveți grijă de copilul său atunci când el este foarte ocupat, sau o persoană în vârstă care ar avea nevoie de cineva pentru îndeplinirea unor comisioane etc.)

- Faceți tot ce vă stă în putință ca oamenii să nu polueze atmosfera, să nu arunce gunoaie pe jos, să nu distrugă ceea ce mai poate fi de folos altora.

- Purtați-vă blând cu animalele, făcându-vă astfel un exemplu pentru ceilalți.

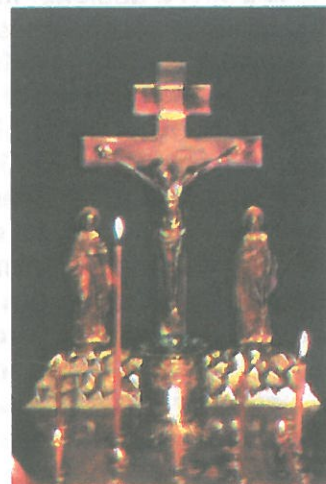
Timpul pomenirii.

Postul Mare nu este doar o perioadă când îi ajutăm pe alții, ci și una când ne aducem aminte de cei dragi care au murit. De aceea, el cuprinde câteva Sfinte Liturghii de pomenire a morților, în cadrul cărora îi pomenim în mod special pe cei adormiți, rugându-L pe Dumnezeu să-Și aducă veșnic aminte de ei. Noi știm că Dumnezeu Își aduce aminte de fiecare persoană și nu uită pe nimeni. Încredințați de acest lucru, noi scriem pomelnice cu numele morților noștri dragi și le aducem la biserică, pentru a fi pomenite în timpul Sfintei Liturghii.

Împreună cu cei din familie, alcătuiți o listă cu numele rudelor decedate, pe care o

veți duce la biserică spre pomenire. Vorbiți despre ei – cum a fost viața lor, ce fel de oameni erau –, astfel încât cei mici să-și facă o imagine vie despre acești membri ai familiei pentru care se vor ruga.

Evangelia din Duminica aceasta se referă la Dreapta Judecată, dar ne amintește și cum anume să-i iubim și să-i ajutăm pe alții. Adăugați-o în calendarul vostru.

Sfântul Efrem Sirul

(28 ianuarie)

Sfântul Efrem Sirul s-a născut cândva între anii 301 și 306 în cetatea Nisibis din Mesopotamia (Turcia de astăzi), pământ al sirienilor. Încă din copilărie, fugea de vorbirile ușurate și păcătoase pe care le rosteau cei de o vârstă cu el. Dorul după lucrurile lui Dumnezeu l-a hotărât să intre în mănăstire. Episcopul locului, văzând cât de mult iubea Sfântul Biserica, l-a învățat personal adevărurile de credință și Sfânta Scriptură.

Multe probleme se iscaseră în Biserică la vremea aceea. Unii începuseră să răspândească idei greșite despre Dumnezeu și Fiul Său, Domnul Iisus Hristos. Aceștia au început chiar să compună cântecele ingenioase în care își expuneau ideile, astfel încât în scurtă vreme aproape toată lumea din Biserică le cânta. Efrem era foarte mahnit și a încercat să găsească o modalitate de a lupta cu aceste idei.

Astfel, a studiat melodiile și apoi a scris noi cuvinte pentru aceleași melodii, cuvinte care, de data aceasta, proclamau Adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său. Efrem a organizat apoi un cor de călugărițe și le-a învățat noile imne pe care au început să le cânte în biserică. Imnele Sfântului Efrem întreceau cu mult frumusețea celor dintâi și cuprindeau sensuri mult mai adânci, încât în curând întreg orașul a ajuns să le cânte. Și astfel credința cea adevărată a biruit falsele învățături care ajunseseră degrabă nespuse

de populare și care căutau să nimicească învățătura cea adevărată.

Orașul Nisibis a fost odată atacat și înconjurat de dușmani. Aceștia au traversat lacul ce înconjura cetatea și au spart zidurile de apărare până când râul a început

să inunde orașul. Episcopul și Sf. Efrem s-au rugat cu tărie Domnului ca zidul să reziste. Întăriți de rugăciunile lor, poporul a reconstruit în timpul nopții zidurile sparte. Dimineața soldații inamici n-au mai putut dărâma zidurile și în cele din urmă s-au retras. În timpul luptei, Sf. Efrem a scris un imn prin care și încuraja poporul, comparând situația lui cu cea din vremea potopului, când Noe s-a închis cu familia sa în corabie. Imnele sale erau lungi, aveau multe versuri, iar după fiecare vers venea un mic refren, pentru ca toată lumea să poată cânta.

Sf. Efrem își petrecea timpul rugându-se, postind și citind Sfintele Scripturi. Chiar a scris cărți pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă sensul textelor biblice. A scris 77 de imne, multe dintre ele având ca temă pocăința. Rugăciunea de la pagina 38 este una din cele mai cunoscute, căci pe parcursul Postului Mare se rostește în fiecare seară în biserică ori acasă.

Sfântul Efrem a murit în anul 373, la o lună după marea foamete ce afectase Mesopotamia. El însuși, deși avea deja 70 de ani, a avut grijă de 300 de oameni slăbiți din cauza foamei și pe mulți alții i-a salvat de la moartea prin înfometare.

DOMNUL IISUS HRISTOS NE ÎNDEAMNĂ SĂ NE RUGĂM

Lecția
24

„Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns.“

Locurile unde Se ruga Mântuitorul

Lecția 24

Citim adeseori în Noul Testament că Iisus Se ruga Tatălui în singurătate. Deși era Fiul lui Dumnezeu, atotputernic și atotștiutor, Iisus Hristos simțea nevoia să Se roage. Rugăciunea este o modalitate de a vorbi cu Dumnezeu, de a-I cere ajutor și călăuzire și de a păstra o legătură strânsă cu El, așa cum încercăm să facem și în familie. Iisus vorbea adesea cu Dumnezeu-Tatăl, de aceea ne cere și nouă, ca fii ai lui Dumnezeu, să vorbim și noi, cât mai des, cu Tatăl nostru Cel din ceruri. Avem nevoie de ajutorul și de protecția lui Dumnezeu mai mult decât de orice altceva.

Iată un exercițiu pe care-l puteți rezolva singuri, acasă ori la școală, în echipe. Coloanele de mai jos cuprind denumirile locurilor unde Iisus mergea singur să Se roage. Acestea sunt: **în pustie, în munte, în locuri pustii, și acolo**. Citiți fragmentele biblice enumerate mai jos, unde Iisus este prezentat rugându-Se în singurătate. Puneți fiecare fragment în coloana corespunzătoare lui. De exemplu: Luca 6, 12 relatează că Domnul S-a dus în munte ca să Se roage; deci în coloana unde scrie **munte** veți pune Luca 6, 12. (Iată, prima coloană este deja rezolvată!) Faceți la fel și cu celelalte fragmente și vedeți care echipă termină prima, completând corect toate coloanele.

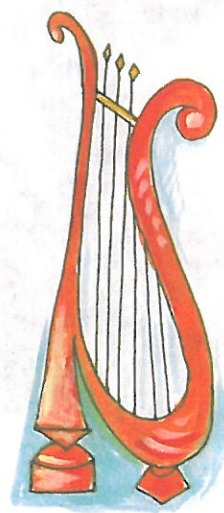
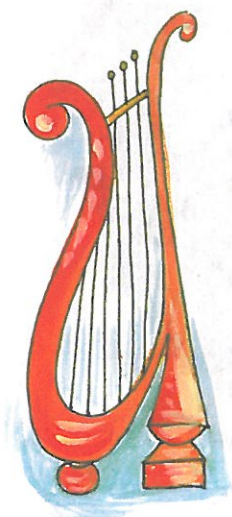
Unde S-a dus Domnul Iisus singur ca să Se roage?

	<i>pustie</i>	<i>munte</i>	<i>locuri pustii</i>	<i>acolo</i>
Luca 6, 12				
Luca 5, 16				
Luca 9, 28				
Marcu 1, 35				
Marcu 6, 46				
Marcu 1, 35				
Matei 26, 36				
Matei 14, 23				

Verset din Psalmi:

*„Auzi
rugăciunea mea, Doamne,
și cererea mea
ascult-o!”*

Psalmul 38, 16a

DOMNUL IISUS HRISTOS NE ÎNDEAMNĂ SĂ NE RUGĂM

Lecția 24

Iisus Se bucura când întâlnea oameni care doreau să se roage. Dar El voia ca aceștia să știe că trebuie să se roage cu sinceritate și cu căldură sufletească. Voia ca ei să fie atenți, ca nu cumva să se roage doar pentru a le arăta celorlalți ce oameni virtuoși sunt ei. El le amintea că rugăciunea ne folosește în primul rând nouă, că ea nu trebuie făcută spre a fi văzuți de alții, ci pentru ca noi să ne apropiem mai mult de Dumnezeu.

Rugăciunea în taină

Iisus le-a spus oamenilor cum să se roage: „Când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, ca să fie slăviți de oameni. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie într-ascuns, și Tatăl tău, Care vede într-ascuns, îți va răsplăti ție“.

Și a mai spus Iisus: „Când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii, căroră le place, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție“.

Cuvintele rugăciunii

Iisus a zis: „Când vă rugați, nu spuneți multe cuvinte, ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate. Deci nu vă asemănați lor, că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință, mai înainte ca să cereți voi de la El“.

Apoi Iisus i-a învățat pe ucenici o rugăciune, spunându-le să se roage astfel:

Rugăciunea Domnească

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău. Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșitorii noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. Amin.

Să iertăm pe alții

Iisus le-a explicat ucenicilor o parte a rugăciunii: „Că, de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc.

Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“.

Postul în taină

Mântuitorul le-a vorbit și despre post, zicând: „Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii, ca să arătați oamenilor că postiți. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, și Tatăl tău, Care vede în ascuns că tu postești, îți va răsplăti ție“.

Domnul Se roagă pentru ucenicii Săi

Când s-a apropiat vremea arestării și a răstignirii Sale, Iisus S-a rugat Tatălui pentru toți ucenicii și credincioșii care-L vor urma până la sfârșitul veacurilor. În această lungă rugăciune, Domnul a cerut de la Tatăl multe lucruri pentru noi.

Iisus L-a rugat pe Dumnezeu-Tatăl să dăruiască viață veșnică tuturor celor care-L vor iubi pe El. S-a rugat ca toți să-L poată cunoaște pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos, Fiul Său. Apoi a zis: „Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una, precum suntem și Noi“.

Și a zis Domnul: „Eu le-am dat cuvântul Tău. Precum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume, ca să spună și altora Cuvântul Tău. Păzește-i pe ei de cei ce nu vor să asculte cuvântul și de cel viclean, care va voi să piardă Cuvântul Tău și pe aceștia împreună cu el“.

Iisus a continuat: „Părinte, slava pe care Tu Mi-ai dat-o le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Iar acum Eu vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei. Iubește-i pe ei precum M-ai iubit pe Mine, și Eu cu ei voi fi când vor merge să vestească lumii iubirea Ta“.

Pietrele de rezistență ale Postului Mare

Lecția 24

Lucrând în grupe mici, în clasă ori acasă, cu familia, căutați următoarele pasaje biblice și potriviți-le cu pietrele de rezistență enumerate mai sus:

A. Matei 6, 2

B. Matei 6, 14

C. Matei 6, 6

D. Matei 6, 17

E. Matei 4, 17

Mai există și alte lucruri pe care făcându-le în Postul Mare putem adăuga alte pietre la zidirea unei noi vieți?

Alcătuți o listă cu tot ceea ce trebuie să avem în vedere și să punem în practică în această perioadă. Căutați idei inspiratoare și în lecțiile trecute.

PIETRELE DE CONSTRUCȚIE ALE POSTULUI

Lecția 24

Rugăciunile speciale, imnele, slujbele din Postul Mare sunt ca niște pietre de construcție puse la zidirea vieții noastre. Ele ne ajută să punem temelie solidă unei vieți curate și sfinte, iar noi le folosim pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu și pentru a-i putea iubi și ierta pe alți oameni. Când suntem mai aproape de Dumnezeu și când putem iubi și ierta pe alții din toată inima, atunci am pus acea temelie rezistentă pe care vom putea zidi apoi întreaga construcție, adică viața noastră veșnică, alături de Dumnezeu, de Maica Sa și de toți Sfinții cei din veac.

Rugăciunea și postul sunt două dintre aceste pietre de rezistență. O alta este mica rugăciune pe care o rostim adesea la slujbele din Postul Mare, numită *Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul*:

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert depărtează-l de la mine!

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie, slugii Tale.

Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi

să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu.

Că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.“

Printre alte lucruri, această rugăciune ne îndeamnă să avem răbdare. Discutați despre cum anume vă puteți păstra răbdarea când:

- O soră sau un frate mai mic vă ia jucăriile ori vă necăjește mai tot timpul.

- Mama este ocupată și trebuie să așteptați pentru a-i spune ceva important.

- Simțiți că ați fost acuzați de o faptă pe care nu ați făcut-o.

- Vreți să mergeți cu prietenii afară la joacă, dar trebuie să vă faceți mai întâi temele.

- Mama are de făcut cumpărături, iar pe voi v-a lăsat să aveți grijă de frățiorul cel mai mic.

Jucați pe roluri câteva din aceste situații, împreună cu colegii de clasă și amintiți-vă și alte prilejuri de acest gen, când a trebuit să faceți eforturi pentru a vă păstra răbdarea.

Credeți sau nu, a încerca să fim răbdători este una din căile cele mai sigure pe care ne apropiem mai mult de Dumnezeu!

Slujbele din Postul Mare

Pe parcursul săptămânilor viitoare, veți auzi imne deosebite și veți vedea gesturi specifice numai perioadei Postului Mare sau Duminicilor pregătitoare spre care ne îndreptăm acum.

Identificați aceste noutăți pe măsură ce le vedeți sau le auziți în slujbele Bisericii. La sfârșitul Postului, verificați câte dintre ele ați descoperit și corectați descrierea lor, acolo unde este cazul.

1. O slujbă euharistică ce începe cu Vecernia
2. O rugăciune spusă adesea, cu metanii.
3. O carte din Vechiul Testament citită în timpul Vecerniei.
4. Un imn lung cântat în prima săptămână din Post.
5. Slujbe speciale în majoritatea sâmbetelor Postului.
6. Un lung imn de laudă închinat Maicii Domnului.
7. Un imn adăugat Utreniilor de sâmbăta.

A. Canonul Sfântului Andrei

B. Facerea

C. Rugăciuni pentru cei adormiți

D. Imnul acatist

E. „Ușile pocăinței deschide-le mie“

F. Liturgia Darurilor mai înainte sfințite

G. Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

Acasă și în viața de familie *Lecția 24*

Să ne cerem iertare unii altora

Tema iertării poate fi auzită în toate slujbele din primele săptămâni ale Triodului, mai ales în ultima Duminică dinaintea Postului Mare. În această zi, în multe mănăstiri și biserici parohiale se practică ritualul Iertării, care ne dă ocazia de a ne cere iertare unii altora: membrilor familiei, prietenilor și celor dragi, credincioșilor din parohie și chiar celor pe care nu-i cunoaștem prea bine. Astfel, putem începe Postul Mare cu o conștiință curată, căci „am șters cu buretele“ toată rachiuna ce am fi putut să o purtăm cuiva.

Să-I cerem lui Dumnezeu iertare

Citiți în familie aceste versete din Psalmul 24, 1-2, 4-5, 8-10, 11-12, 14, 16-18. Când citim aceste cuvinte, ce-I cerem lui Dumnezeu să facă pentru noi? Care cuvinte ne spun că trebuie să credem că Dumnezeu ne ajută?

Trebuie să-i iertăm pe alții

Fiindcă Dumnezeu este pregătit să ne ierte și fiindcă efortul nostru din timpul Postului Mare are menirea de a ne apropia mai mult de Dumnezeu, înseamnă că și noi trebuie să-i iertăm pe oamenii ce ne-au făcut rău, intenționat sau neintenționat.

Citiți împreună din Matei 6, 14-15 și 18, 21-22, pentru a vedea ce ne spune Domnul Iisus despre iertare.

Copilul dumneavoastră este probabil familiarizat cu pasajele respective, deoarece

au fost parcurse în clasă, dar este important să știm că simplele declarații nu au trecut înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne spune pur și simplu: „Dacă vei ierta altora, am să te iert și Eu pe tine!“ Dimpotrivă, înțelegem că doar o inimă iertătoare este deschisă să primească iertarea lui Dumnezeu. Dacă inimile noastre închise nu lasă să iasă iertarea pentru alții, atunci ele vor fi tot închise și atunci când la ușile lor vor sta, gata să intre, iubirea și mila lui Dumnezeu.

Să facem efortul de a-i ierta pe alții

Având aceste idei în minte, discutați cu întreaga familie despre modul cum puteți face un efort conștient de a vă ierta unii pe alții în familie, iar apoi pe toți cei pe care îi veți întâlni la biserică în cadrul ritualului Iertării.

Cereți celor din familie să-și aducă aminte (dar nu în toate detaliile) de incidentele casnice care necesită o împăcare prin iertare. Lăsați pe fiecare să-și amintească singur ceea ce a greșit, astfel încât să nu existe nici un fel de acuzații împotriva nimănui. Dacă cineva refuză, nu-l împiedicați și iertați-l oricum.

Vă puteți cere iertare unii altora așa cum se procedează în biserică – făcând o *închinăciune* înaintea persoanei respective, sărutându-vă unii pe alții și schimbând anumite cuvinte ca: „Iartă-mi păcatele mele!“; și răspunsul: „Dumnezeu să te ierte!“ Dacă membrii familiei nu agreează acest gen de iertare, așteptați până veți merge la biserică împreună și acolo vă veți putea cere iertare unii de la alții mult mai ușor.

Calendarul cu Duminicile pregătitoare

Adăugați și Duminica Iertării în calendarul vostru. În această zi pomenim izgonirea lui Adam și a Evei din Rai (Facere 3, 23-24) din cauza neascultării de Dumnezeu. Aceasta este ultima zi din perioada pregătitoare pentru Postul Mare. Luni începe Postul Mare care va dura șapte săptămâni, ultima fiind Sfânta și Marea Săptămână a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfântul Ioan Gură de Aur (continuare)

O întâmplare minunată

O întâmplare minunată din viața Sfântului Ioan Gură de Aur (numit și Hrisostomul) s-a petrecut pe când acesta era arhiepiscop al Constantinopolului și tâlcuia epistolele Sfântului Apostol Pavel, care se află, alături de Sfintele Evanghelii, în Noul Testament. Sfântul se retrăgea noaptea în camera sa și scria tâlcuirile la lumina unei lumânări. Ucenicul său a vrut să intre în cameră, dar n-a îndrăznit, căci, privind prin crăpătura ușii ca să vadă ce face arhiepiscopul, l-a văzut șezând și scriind, în vreme ce un om bătrân și foarte cinstit la înfățișare stătea la spatele lui, șoptindu-i ceva la ureche. Același lucru s-a petrecut trei seri la rând. Ucenicul aștepta să plece bătrânul, dar, de fiecare dată, spre dimineață, misteriosul vizitator se făcea nevăzut. Luându-și puțin curaj, ucenicul s-a hotărât să-l întrebe pe Sfânt: „Stăpâne, cine este cel ce-ți vorbește noaptea la ureche?”. Sfântul a răspuns: „Nu este nimeni la mine!”. Atunci ucenicul i-a povestit ce a văzut și i l-a descris și pe bătrân, arătând spre icoana Sfântului Apostol Pavel: „Acest chip este acela pe care l-am văzut”. Atunci Sfântul Ioan s-a încredințat că osteneala lui de a tâlcui Scriptura este bineplăcută lui Dumnezeu. Astfel, a căzut cu uimire în genunchi, mulțumind lui Dumnezeu și vărsând lacrimi fierbinți.

Ticăloșiile împărătesei

Sfântul Ioan a avut multe de pățimit din pricina împărătesei Eudoxia, o femeie foarte lacomă și iubitoare de lux, care nu se rușina să răpească bunurile sau averile supușilor săi, dacă i se părea că aceștia aveau lucruri mai frumoase și mai scumpe decât ea. Sfântul o mustra adeseori în predici sau în particular, iar împărăteasa se înfură și căuta să-l îndepărteze pe Sfânt din rangul de episcop, ori chiar să-l alunge din ținutul său. De pildă, Eudoxia a căutat să-l convingă

pe un ministru să-și doneze o mare parte din avere pentru vistieria împărătească, dar împărăteasa voia banii pentru ea, nicidecum pentru binele țării. Sfântul Ioan s-a dus la palat și a muștrat-o, izbutind să o facă să renunțe la dorința ei.

Altă dată, un boier pe nume Teognost, un om bun și temător de Dumnezeu, a fost pârlat în chip nedrept la împărat de către un boier invidios, care l-a acuzat că ar fi făcut o faptă rea. Împăratul s-a supărat, l-a exilat și i-a confiscat întreaga avere, în afară de o singură vie, pe care să o lucreze femeia și copiii boierului spre a putea trăi. Ajuns în exil, Teognost a murit de supărare. Într-o toamnă, pe când era culesul viilor, Eudoxia se plimba prin viile împărătești. Plecând de acolo și trecând pe lângă via văduvei lui Teognost, a văzut că via acesteia este frumoasă. Intrând în vie, a tăiat un strugure cu mâinile sale și l-a mâncat. Era pe atunci un obicei ca, dacă împăratul sau împărăteasa intrau într-o vie și mâncau struguri, via să devină vie împărătească, iar stăpânului viei să i se dea prețul viei sau o altă vie, în locul aceleia, din averea împăratului. Deci și acum, împărăteasa a poruncit să se înscrie via între viile împărătești.

Văduva năpăstuită s-a plâns Sfântului Ioan și l-a rugat să o ajute să-și recapete via, ce-i aducea singurul venit din care se hrăneau ea și copiii săi. Eudoxia n-a putut fi înduplecată nici cu rugăminți, nici cu scrisori, nici cu muștrări. Sfântul a poruncit deci ca atunci când va veni împărăteasa la biserică să fie închise ușile și să nu i se dea voie înăuntru. Când a venit Eudoxia, la marea sărbătoare a Înălțării Sfintei Cruci (14 septembrie), portarul a închis ușile, după cum era porunca. Împărăteasa s-a mâniat foarte tare, iar un soldat venit cu ea a scos sabia, vrând să lovească în ușa bisericii. Atunci, prin minune dumnezeiască, i s-a uscat mâna și s-a făcut țeapănă, ca și cum ar fi fost paralizată. Împărăteasa și cei ce erau cu ea s-au înspăimântat și au plecat. Numai soldatul cu mâna uscată a intrat în biserică și l-a rugat pe Sfânt să-l

vindece. Sfântul Ioan l-a pus să-și înmoaie mâna în spălătorul altarului și îndată mâna s-a făcut sănătoasă.

Când împărăteasa a izbutit totuși să-l exileze pe Sfântul Ioan, în cetate s-a făcut un cutremur mare și un foc imens a pornit de la biserică, a străbătut întregul oraș și s-a oprit în palatul împărătesc, unde flăcările au mistuit totul în scurtă vreme. Sfântul Ioan a fost batjocorit și umilit de soldații împărătești pe drumul exilului, încât a murit pe drum, epuizat de efort și bătut de arșiță și ploi. A fost îngropat în cetatea Comane, unde și-a sfârșit viața. Iar împărăteasa Eudoxia a murit mai târziu, de o boală cumplită, ca răsplată pentru viața ei ticăloșită.

Bincredinciosul Teodosie

Murind împărăteasa Eudoxia și fiind îngropată, nici așa nu a iertat-o pedeapsa lui Dumnezeu. Toți cei care treceau prin apropierea mormântului ei vedau cu spaimă cum acesta se clatină și saltă. Aceasta a ținut vreme de 33 de ani, până ce au fost aduse din surghiun moaștele plăcutului lui Dumnezeu, Ioan. Iar aducerea sfintelor sale moaște a fost așa: crescând mare fiul împărătesei Eudoxia, a primit multe sfaturi de la arhiepiscopul Constantinopolului, Sfântul Proclu. Astfel, copilul, neasemnându-se cu aceea al cărei fiu era, lua aminte la îndemnul acestuia. Fiind povățuit să aducă moaștele Sfântului Ioan din cetatea Comane, n-a sta deloc pe gânduri, ci a făcut întocmai. Trebuia să înceteze supărarea Sfântului față de cele săvârșite asupra lui pe când era în viață.

Întoarcerea Sfântului în cetatea sa

Ajungând trimișii împăratului în Comane și încercând să ridice piatra de pe mormântul Sfântului, n-au putut. Apoi, trimițând veste împăratului că nu pot să ridice piatra de pe mormânt, acesta s-a întristat și și-a dat seama că Sfântul e supărat pe cetatea din care fusese izgonit și că nu dorește să se întoarcă înapoi. Atunci i-a scris Sfântului o epistolă, ca și cum ar fi fost viu, pe care solii au citit-o deasupra mormântului. În scrisoare,

Lecția 24

împăratul cerea iertare de la Sfânt pentru nedreptățile pe care i le făcuse maica sa. Așa au putut apoi sălta piatra de pe mormânt. Când au ridicat-o, a ieșit dinspre trupul Sfântului o lumină negrăită și o mireasmă fără seamăn. Iar el nu semăna a fi mort, ci fața îi era plină de veselie, chiar după atât de mulți ani de la moartea sa.

Sicriul în care a fost pus apoi Sfântul era poleit cu aur și a fost purtat în cântări duhovnicești, cu făclii aprinse și cu tămâieri.

Fiind duse sfintele moaște în biserică Sfântului Apostol Toma, a venit împăratul, și-a scos de pe cap coroana sa împărătească și a sărutat sfintele picioare ale omului lui Dumnezeu, plângând, tânguindu-se, rugându-se și cerându-i iertare pentru maica sa. Sfârșind el rugăciunea și plânsul, iată că mormântul maicii sale, cel ce se cutremura de 33 de ani, s-a liniștit.

În noaptea aceea, s-a făcut priveghere până la ziuă. Era acolo multă lume adunată, căci se dusesse pretutindeni vestea despre întoarcerea Sfântului. Apoi a fost purtat Sfântul în careta împărătească până la dumnezeiescul scaun, unde l-au depus, zicându-i: „Ia-ți scaunul tău, Sfinte!” Iar Sfântul, mișcându-și buzele, a strigat: „Pace tuturor! Dragoste și milă să fie la tot poporul și Eudoxiei iertare!”.

Glasul mântuitor care a ieșit din gura cea de foc purtătoare a Sfântului a unit Biserica, întrucât mai înainte fusese dezbinată.

Sfintele moaște au fost coborâte și depuse în mijlocul bisericii, ca să le sărute tot poporul și să se sfințească. S-au făcut atunci multe minuni.

Împăratul și patriarhul l-au ridicat pe Sfântul Ioan și l-au depus în Sfânta Sfințelor, în partea dreaptă. Iar vestea despre minunile pe care le făcea a străbătut, numai într-o zi, în toată cetatea, și toți bolnavii veneau să-și capete dorita lor vindecare. După aceea, mulțumeau Sfântului și se întorceau fericiți la casele lor, binecuvântând pe Dumnezeu, Care Se preamărește întru Sfinții Săi.

CINE ESTE CEL MAI MARE?

Lecția
25

Ei I-au zis lui Iisus: „Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta!“ Dar Iisus le-a răspuns: „Care va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitor al vostru“.

Cine a spus?

Lecția 25

Adeseori cerem în rugăciune sau ne dorim să avem în viață lucruri care nu sunt întotdeauna cele mai potrivite pentru noi. Poate ne dorim să avem mulți prieteni, multe haine, o jucărie sau un joc deosebit. Poate vrem ca toată lumea să ne aprecieze. Iar dacă lucrurile nu ne ies așa cum ne dorim, ne simțim dezamăgiți. Dumnezeu știe însă ceea ce este mai bun pentru noi, ca și atunci când Iisus le-a răspuns lui Iacov și Ioan care-i ceruseră un loc de cinste în Împărăția lui Dumnezeu: „Nu știți ce cereți! Puteți să suferiți așa cum voi suferi Eu?”

În ultimele lecții studiate de noi, oamenii au spus sau au cerut diverse lucruri. Care dintre ele credeți că au fost plăcute lui Dumnezeu și care nu? (La întrebarea „Plăcut sau nu?”, răspundeți cu Da sau Nu). Notați și numele persoanelor respective.

Nume posibile: Iacov și Ioan, Fariseul, Fiul risipitor (în două propoziții), Zaheu, Vameșul, Israeliții, Rugăciunea Sfântului Efrem

Ce a spus	Cine a spus?	Plăcut sau nu?
1. „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!”		
2. „Jumătate din averea mea o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit!”		
3. „Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere!”		
4. „Scoală și ne fă dumnezei care să meargă înaintea noastră!”		
5. „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri.”		
6. „Nu sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi!”		
7. „Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, în Împărăția Ta!”		
8. „Dăruiește-mi să-mi văd păcatele mele și să nu judec pe fratele meu!”		

CINE ESTE CEL MAI MARE? *Lecția 25*

Într-o zi, pe când Iisus călătorea împreună cu ucenicii săi, El le-a spus că Îl vor prinde și-L vor omorî, dar după trei zile va învia.

Cine este cel mai mare?

Pe când mergeau spre Capernaum, ucenicii au început să vorbească între ei, certându-se pentru întâietate, crezând că Iisus nu avea cum să-i audă. Dar când au ajuns la casa unde trăsesse Domnul, Iisus i-a întrebat: „Ce vorbeați între voi pe cale?” Nici unul dintre ucenici nu a vrut să răspundă. Se simțeau vinovați că s-au certat despre cine ar fi cel mai mare dintre ei.

Iisus știa ce gândesc ucenicii, de aceea i-a chemat pe toți și le-a zis: „Care va vrea să fie întâi între voi să fie mai întâi tuturor slugă”. Domnul îi învăța astfel că trebuie să fie smeriți și să le slujească altora, nu să se mândrească și să dorească să fie deasupra tuturor.

Și, luând un copil, Iisus l-a pus în mijlocul lor și, luându-l în brațe, le-a zis: „Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel (Tatăl) ce M-a trimis pe Mine”.

Fiți asemeni pruncilor!

Într-o zi, I s-au adus copii, ca să-și pună mâinile peste ei și să Se roage; dar ucenicii îi certau, socotind că n-ar trebui să-L necăjească pe Iisus și cu copiii.

Iisus le-a zis însă: „Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor! Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea”. Domnul vedea în sufletele copiilor iubirea, încrederea și bucuria și dorea ca și ucenicii să aibă suflete asemeni copiilor. Apoi Iisus i-a luat pe copii în brațele Sale, și-a pus mâinile pe creștetele lor și i-a binecuvântat.

Au cerut un lucru nefolositor

Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, au venit la Iisus pentru a-I cere o favoare. Iisus i-a întrebat: „Ce voiți să vă fac?” Iar ei I-au zis: „Dă-ne nouă să ședem în Împărăția Ta, unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta”.

Dar Iisus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu?” Domnul Se referea la faptul că va suferi mult atunci când Îl vor judeca și-L vor răstigni. Erau ei gata să sufere la fel? Ei nu au înțeles ce le spunea, de aceea au răspuns: „Putem”.

Și Iisus le-a zis: „Paharul pe care Eu îl beau, îl veți bea – veți suferi și voi. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci Tatăl le va da celor pentru care le-a pregătit”.

Iisus Își liniștește ucenicii

Ceilalți ucenici s-au supărat văzând că Iacov și Ioan au cerut de la Iisus un loc de cinste, dar Iisus i-a liniștit, spunându-le: „Cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa; ci care va vrea să fie mai mare între voi să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscum-părare pentru mulți.”

Prima Duminică din Postul Mare se numește Duminica Ortodoxiei. Acum prăznuim restabilirea cultului icoanelor în bisericile noastre. Pentru a înțelege de ce s-au „întors” icoanele în biserici, trebuie să știm mai întâi de ce au fost ele înlăturate.

Din istoria icoanelor

Cu multe sute de ani în urmă, împăratul Leon cel Mare și câțiva dintre partizanii săi au interzis folosirea icoanelor în biserici. Icoanele ocupaseră până atunci un loc important în slujirea din Biserică a creștinilor, dar împăratul era îngrijorat ca su fie această închinare la icoane ca aceea la idoli (falși dumnezei, asemeni vițelului de aur pe care poporul lui Israel l-a construit în timp ce Moise primea Cele Zece Porunci pe Muntele Sinai).

Un timp al suferinței

Preoții, călugării și credincioșii s-au luptat pentru păstrarea icoanelor în biserici. Mulți dintre ei au fost persecutați și au murit încercând să le protejeze. Numeroase icoane de mare preț au fost distruse și s-au pierdut astfel pentru totdeauna. Altele au fost salvate de către oameni curajoși care și-au riscat propria viață pentru a ascunde în locuri sigure Sfintele Icoane.

De ce folosim icoanele?

Câțiva sfinți, printre care Sfântul Ioan Damaschin și Sfântul Teodor de la mănăstirea Studion, au scris despre sfintele icoane, explicând de ce le folosim și de ce este bine să o facem. Noi, creștinii, *nu adorăm*

icoanele, căci numai lui Dumnezeu i se cuvine să-I aducem slavă. Noi *cinstim* în Sfintele Icoane pe Sfinții înfățișați pe ele. Nu lemnul și vopselele sunt importante, ci Duhul Sfânt, Care lucrează prin Sfinții și evenimentele sfinte prezente în icoane.

Restabilirea cultului sfintelor icoane

După ani de dispute și persecuții, a fost convocat un Sinod Ecumenic al Bisericii. Ierarhii Bisericii au hotărât că Sfintele Icoane ocupă un loc important în credința și slujirea noastră. Ei au stabilit modul corect în care să fie folosite icoanele, arătând foarte clar că noi *le cinstim, nu le adorăm*. De atunci, icoanele și-au reluat locul ce li se cuvenea în bisericile ortodoxe.

Duminica Ortodoxiei

În bisericile din toată lumea au loc procesiuni cu Sfintele Icoane în Duminica Ortodoxiei. Preoții împreună cu poporul credincios își mărturisesc astfel credința că cinstirea icoanelor este dreaptă și plăcută lui Dumnezeu. Noi putem privi și atinge sfintele icoane, fiindcă Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a făcut om ca noi și a putut fi văzut și atins de fapțurile Sale pământești. Cinstind icoanele, noi cinstim prezența Lui în mijlocul nostru.

LITURGHIA DARURILOR

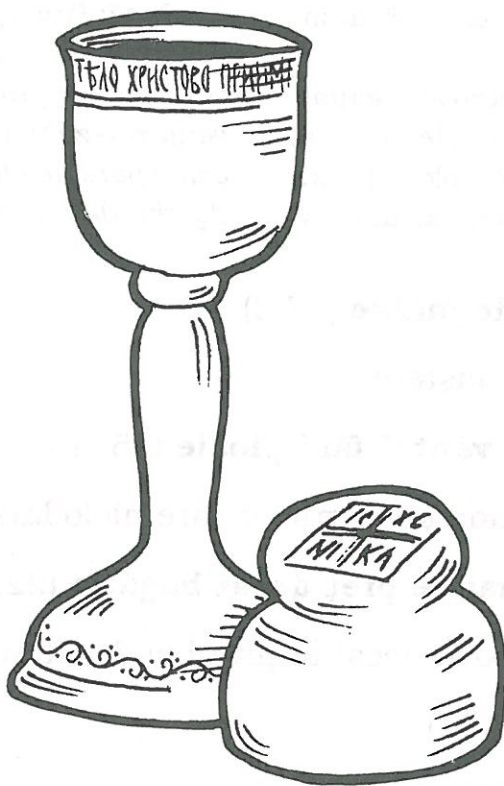
Lecția 25

MAI ÎNAINTE SFINȚITE

În Postul Mare, în zilele de peste săptămână, nu se poate sluji Sfânta Liturghie (excepție făcând ziua de prăznuire a Bunevestiri).

De ce oare? Pentru că Dumnezeuiasca Liturghie este sărbătorirea plină de bucurie a Învierii Domnului Iisus Hristos, în vreme ce Postul Mare este o perioadă mai solemnă, un timp al pocăinței, mai ales în zilele de peste săptămână. De aceea, Dumnezeuiasca Liturghie nu se săvârșește în aceste zile.

Și totuși, și în aceste zile credincioșii au nevoie de întărire duhovnicească și de mângâiere. Astfel, Biserica ne dăruiește Sfânta Împăr-

tășanie în Liturghia Darurilor Mai Înainte Sfințite. Slujba cuprinde Vecernia Mare și Sfânta Euharistie. Sfintele daruri (pâinea și vinul euharistice) sunt pregătite și sfințite în timpul Liturghiei din Duminica anterioară.

Două imne minunate se cântă pe parcursul acestei liturghii speciale: primul, în timpul Intrării cu Sfintele Daruri, în locul Heruvicului, iar al doilea, chiar în timp ce ne împărtășim.

Ascultați cu atenție versurile și vedeți dacă puteți completa cuvintele lipsă din textele imnice de mai jos. Folosiți listele de cuvinte din josul fiecărui imn.

Imnul Intrării:

Cu și cu să ne apropiem, ca să fim părtași
..... celei
Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Cuvintele: **vieții, dragoste, credință, veșnice**

Imnul Sfintei Împărtășanii:

..... și că este
Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Cuvintele: **bun, vedeți, Domnul, Gustați**

Acasă și în viața de familie *Lecția 25*

Cartea Pildelor în Postul Mare

Fragmente din Pildele lui Solomon se citesc în cursul Vecerniilor din Postul Mare. Pildele sunt o colecție de proverbe din Biblie care ne învață cum să ne trăim viața. Fiecare familie creștină poate învăța foarte bine, zi de zi, cum anume vrea Dumnezeu să trăim și ce suntem chemați să facem.

Citiți mai întâi fiecare proverb și discutați apoi sensul lui. Căutați cuvintele-cheie și orice indiciu care vă poate fi de folos (de ex.: aur/argint) la asamblarea celor două jumătăți

din fiecare verset. Tăiați apoi cele două părți ale fiecărui verset și puneți bucățile obținute într-un coș. Membrii familiei vor scoate bucățile pe rând și vor căuta prin întrebări să-și găsească perechile potrivite.

Notă: Prima jumătate a fiecărei pilde este tipărită cu litere îngroșate. Numărul versetului se găsește în paranteză, astfel încât veți putea verifica rezultatele în Biblie. A doua jumătate este tipărită cu litere obișnuite și cu o culoare diferită de prima.

A. Nu te lăuda cu ziua de mâine (27, 1)

Că nu știi la ce poate da naștere.

B. Precum sunt norii și vântul fără ploaie (25, 14)

Așa este omul care se laudă cu darul pe care niciodată nu-l dă.

C. Un nume bun este mai de preț decât bogăția (22, 1)

Și cinstea este mai prețioasă decât argintul și decât aurul.

D. Ura aduce ceartă (10, 12)

Iar dragostea acoperă toate cusururile.

E. Pomenirea celui drept este spre binecuvântare (10, 7)

Iar numele celor nelegiuți va fi blestemat.

F. Dobândirea înțelepciunii este mai bună decât aurul (16, 16)

Iar câștigarea priceperii este mai de preț decât argintul.

G. Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere (16, 24)

Dulceață pentru suflet și tămăduire pentru oase.

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron

[17 februarie]

Acest Sfânt Mucenic a trăit în anii împăratului Maximian (284-305) și era ostaș tânăr

să biruie acel balaur, aceasta ar însemna că trebuie să se arate că este creștin.

în oastea împărătească, în ceata Tironilor, condusă de generalul Vringa. Se născuse în cetatea Amasiei din părinți binecredincioși.

Fiind și el creștin, nu dădea însă pe față credința sa, temându-se a nu fi aceasta împotriva voii lui Dumnezeu.

Oastea peste care era pus mai mare acest îndrăzneț ostaș al lui Hristos se numea Legheon și era cea mai aleasă oaste din toate cetele, cuprinzând un număr de 893 de ostași. Ca un supranume, acelei oști i se dăduse denumirea de Margariți, întrucât era alcătuită din cei mai puternici luptători.

Pornind oastea aceasta, împreună cu generalul lor în părțile Răsăritului, au ajuns la un loc ce se chema Evhlita. În apropiere de acel loc, într-o pădure, se afla un balaur înfricoșător, încât nimeni nu mai putea să treacă pe calea aceea.

Ca să afle viteazul ostaș al lui Hristos de este voia Sa ca să-și mărturisească credința, a pus un semn înaintea lui Dumnezeu cum că dacă îl va ajuta

leșind balaurul din ascunzătoarea lui, Tiron-ostașul, făcându-și semnul Crucii, a aruncat cu sulita sa asupra aceluia, lovindu-l în cap și străpungându-l. Cu şuierături groaznice și cu zvârcolirea cozii celei puternice, balaurul a murit acolo. Astfel s-a eliberat întreg ținutul acela de spaima ce-l cuprinsese, iar Sfântul Teodor, cunoscând din aceasta că voia lui Dumnezeu este ca să-L mărturisească în fața păgânilor, a mers acolo unde erau adunați tovarășii săi.

Venind poruncă de la împărat ca toți soldații să se adune și să aducă jertfe idolilor păgâni, Vringa a mers în templul zeilor păgâni, împreună cu toată legiunea sa, spre împlinirea poruncii. Dar Sfântul Teodor n-a vrut să intre în

templul zeilor, ci a rămas în cortul său.

Atunci, fiindcă îl iubea și voia să nu se afle despre el că este creștin, Vringa l-a sfătuit să aducă jertfe idolilor, așa cum și alți creștini mai făceau. Dar viteazul ostaș al lui Hristos a mărturisit

nu poate jertfi altui dumnezeu
at Unuia Singur, Împăratului Iisus
Hristos.

Au hotărât deci cu toții să-l lase pe Teodor câteva zile, ca să hotărască singur ce avea de făcut. În vremea aceasta, Fericitul Teodor a mers în cetate și a ars locașul de închinăciune al maicii zeilor.

Fiind prins, a fost dus la judecătorul acelei cetăți, care l-a chemat pe generalul Vringa, întrebându-l dacă din porunca lui a dat acesta foc capiştei zeitei. Generalul s-a lepădat cu teamă de învinuirea ce i se aducea, predându-l pe Teodor judecătorului.

Astfel a fost aruncat Sfântul în temniță și lăsat acolo încuiat, fără hrană, ca să moară de foame. Dar n-a rămas singur acolo, căci i s-a arătat Domnul Iisus Hristos, ca să-l mângâie, și o mulțime de îngeri veneau în celula sa, aducându-i hrană din cer și cântând împreună cu Sfântul cântări de laudă lui Dumnezeu.

Văzând judecătorii că Teodor nu se răzgândește și nici nu moare de foame, l-au dat pe mâna conducătorului cetății, pe nume Pulpie. Acesta a pus să fie bătut cu vergi și apoi tras pe roată, dar Sfântul, în loc să arate că suferă, se bucura.

Văzând că nu poate fi învins, cei ce îl chinaseră au încercat să-l facă să jertfească zeilor, făgăduindu-i mari răsplătimări din partea celor mai mari ailor. Însă Sfântul, ca un biruitor, îi încredința că nu-l vor putea îndupleca să slujească diavolilor, ci el va sluji Domnului și Mântuitorului său, până la sfârșitul vieții, oricâte chinuri vor mai aduce asupra trupului său.

Dacă au văzut că nicidecum nu-l pot pleca spre a le face voia, au poruncit să-l spânzure pe un lemn pe Sfânt și, cu niște unghii ascuțite de fier, să jupoaie carnea de pe el până ce i se vedeau oasele. Dar curajosul mucenic cânta în acele chinuri cu versete din psalmi, laudând pe Făcătorul și Mântuitorul său.

Atunci a fost aruncat într-un cuptor, ca să ardă de viu. Și a intrat în mijlocul flăcărilor, făcându-și rugăciunea, dar focul cel mare, făcându-se mic, precum o lumânare, a înconjurat doar trupul Sfântului fără să-l vatăme. Acolo și-a dat el sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pe Care L-a iubit, în anul 304.

De Sfântul Teodor ne mai aducem aminte în prima sâmbătă din Postul Mare, când se face pomenirea minunii colivelor, prin care Sfântul a scăpat poporul credincios de răutatea împăratului Iulian.

După mulți ani de la moartea Sfântului, știind cât de scump le este creștinilor Postul, și mai ales prima săptămână din Postul Paștilor, împăratul a poruncit să nu se vândă în cetatea Constantinopolului alte mâncăruri decât din cele împărătești, dar acestea să fie îmbibate cu sângele animalelor care au fost aduse jertfă în templele păgâne, ca să se spurce creștinii. Dumnezeu însă nu l-a lăsat să-și împlinească nedreapta dorință, ci l-a înștiințat pe Sfântul Teodor despre primejdie, sfătuindu-l ce să facă.

Sfântul i s-a arătat în grabă episcopului orașului și i-a spus: „Scoală-te repede și adună credincioșii. Poruncește-le cu tărie să nu mănânce bucatele și băuturile ce se vând în piață, căci sunt întinate cu sânge din jertfele idolilor“. Și a răspuns episcopul: „Bine, dar ce vor mânca altceva, mai ales cei săraci?“ Atunci i-a grăit Sfântul: „Dă-le să mănânce colivă și se vor sătura“. Întrebând episcopul ce este coliva, a aflat că era o mâncare de grâu fiert, folosită în provincia natală a Sfântului Teodor.

Așa a împlinit episcopul Eudoxie ceea ce i-a poruncit Sfântul și a scăpat poporul din capcana întinsă de împărat.

De atunci, în fiecare primă sâmbătă din Postul Mare, fierbem și mâncăm colivă, spre pomenirea Sfântului Teodor și a minunii săvârșite de el.

PORUNCA IUBIRII

Lecția
26

„Poruncă nouă dau vouă:
Să vă iubiți unul pe altul...
precum Eu v-am iubit pe voi...
Întru aceasta
vor cunoaște toți
că sunteți
ucenicii
Mei.“

Iisus spală picioarele prietenilor Săi

Lecția 26

Verset din Psalmi:

*Bun și drept este Domnul;
...Indrepta-va pe cei blânzi la judecată,
învăța-va pe cei blânzi căile Sale.*

Psalmul 24, 8a, 9

Sărbătoarea iudaică a Paștilor se apropia. Ea era una din cele mai importante evenimente ale calendarului iudaic, fiindcă atunci poporul lui Israel își aducea aminte că Dumnezeu i-a scos din robia Egiptului pentru a-i conduce apoi în pământul făgăduinței.

Iuda și arhieriei țin sfat

Arhieriei și cărturarii nădăjduiau să-L acuze pe Iisus de fărâdelege și să-L condamne la moarte, căci Îl simțeau ca pe o amenințare la adresa legilor și a practicilor lor religioase. Mulți oameni din popor Îl urmau și Îi ascultau învățăturile, iar alții Îl vedeau ca pe un nou conducător care ar fi putut să-i elibereze de sub ocupația romană. Conducătorii evreilor se temeau ca nu cumva Iisus să inițieze o mișcare de revoltă în popor.

Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece ucenici, s-a dus și s-a întâlnit în taină cu arhieriei și cărturarii. El s-a oferit să-L vândă pe Iisus pentru o sumă de bani. Pentru aceasta, el le-a promis că-i va conduce la Iisus atunci când Domnul va fi înconjurat de cât mai puțini oameni, ca să nu-i împiedice să-L aresteze.

Pregătirile pentru Paști

Când s-a apropiat ziua sărbătorii, Iisus i-a trimis pe Petru și pe Ioan să pregătească cina pascală. Ei L-au întrebat: „Unde voiești să-Ți pregătim să mâncăm Paștile?” Iar El a zis: „Iată, când veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra și spuneți stăpânului casei: Învățătorul îți zice: «Unde este încăperea în care să mâncăm Paștile cu ucenicii Mei?» Și acela vă va arăta un foișor mare, așternut; acolo să pregătiți”.

Iar ei, ducându-se, au aflat precum le spusese și au pregătit Paștile pentru Iisus și pentru toți ucenicii Săi.

Ultima cină

Când a venit seara, Iisus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici. Și, pe când mâncau, Iisus a zis: „Adevărat grăiesc vouă, că unul din voi Mă va vinde”. Și ei, întristân-

du-se foarte, au început să-I zică fiecare: „Nu cumva eu sunt, Doamne?”

Iar El, răspunzând, a zis: „Cel ce a întins mâna cu Mine în blid, acela Mă va vinde”. Iuda a răspuns atunci: „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?” Răspuns-a lui: „Tu ai zis”.

Iisus le dă Sfânta Euharistie

Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu”. Și, luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: „Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor”.

Iisus slujește ucenicilor

Iisus S-a sculat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine și, luând un ștergar, S-a încins cu el. După aceea, a turnat apă în vasul de spălat și a început să spele picioarele ucenicilor. Petru s-a opus, zicând că nu este vrednic ca Învățătorul să-i spele lui picioarele, dar Iisus a continuat să le spele și pe ale lui și pe ale celorlalți ucenici.

După ce a terminat, Iisus le-a spus: „Voi Mă numiți pe Mine Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul vostru, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori ca să spălați picioarele unii altora; că v-am dat vouă pildă ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi. Nu este sluga mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Când știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face”.

După ce le-a spus aceste cuvinte și au cântat cu toții cântări de laudă, au ieșit la Muntele Măslinilor unde Iisus S-a dus să Se roage.

Când Domnul a spălat picioarele ucenicilor, le-a spus că un adevărat conducător trebuie să slujească celor pe care îi conduce. La început s-ar putea să ne pară ciudat acest lucru. Cum poate conducătorul, cel mai de vază dintre oameni, să fie sluga supușilor săi? Dar dacă ne gândim la anumiți oameni pe care-i încadrăm în categoria conducătorilor, putem observa că ei sunt într-adevăr și slujitori în același timp.

Scrieți sau desenați cum anume slujesc ei altora:

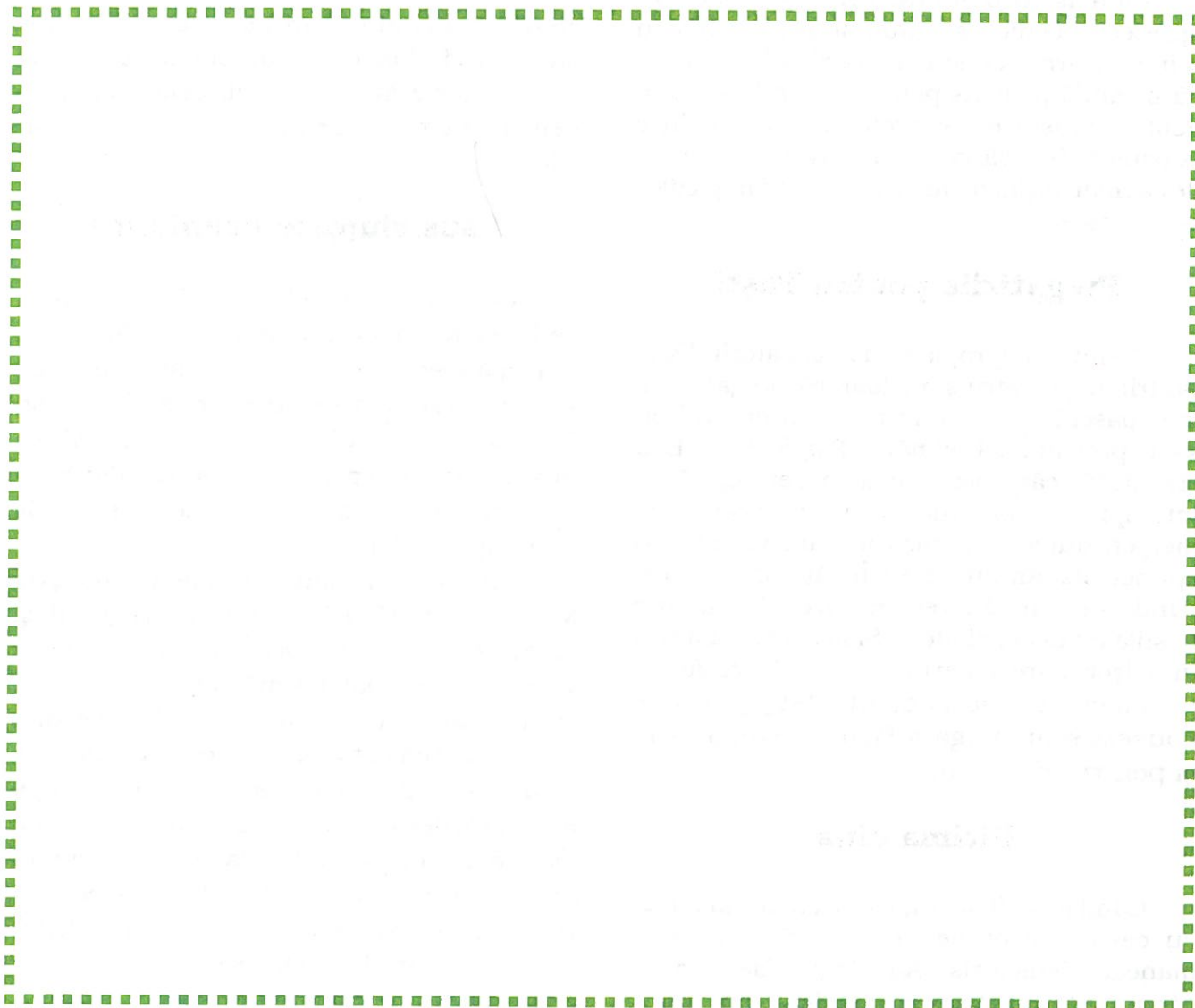
- Cum slujește profesorul pe învățăceii săi?
- Cum le slujește un prim-ministru oamenilor din țara sa?
- Cum le slujește un medic celor bolnavi sau celor care au nevoie de medicamente,

de operații sau de alte feluri de tratamente?

- Cum le slujește Domnul Iisus Hristos tuturor oamenilor care au trăit ori vor trăi pe pământ?

- Ce fel de stăpân ați vrea voi să fiți? Cum le veți sluji altora?

Scrieți sau desenați în spațiul rezervat de mai jos versiunea ori exemplul vostru.

CU CINA CEA DE TAINĂ

*Cinei Tale celei de taină,
astăzi, Fiul lui Dumnezeu,
părtaş mă primește; căci nu
voi spune vrăjmașilor Tai
taina Ta, nici sărutare Îți
voi da ca Iuda, ci, ca
tâlharul mărturisindu-mă,
strig Ție: Pomenește-mă,
Doamne, când vei veni întru
Împărăția Ta!*

(Imnul euharistic din Joia Mare)

Icoana cu „Cina cea de Taină” ne înfățișează cina pascală pe care Iisus a luat-o cu ucenicii Săi. Îl vedem pe Mântuitorul așezat la masă cu ucenicii. În centrul mesei se află un potir sau un vas mare și rotund. Ioan, ucenicul iubit al lui Iisus, se odihnește la pieptul Său. La Cină, ucenicii, după ce aud din gura Mântuitorului că unul din mijlocul lor Îl va vinde, se întristează. Apoi, rând pe rând, întreabă cine poate fi acela care va face o astfel de nelegiuire. Domnul le răspunde: „Cel ce a întins mâna cu Mine în blid, acela Mă va vinde”.

Dacă ne uităm mai atent la icoană, vedem pe Iuda întinzând mâna ca să înmoaie pâinea în blid. Despre el le vorbea Domnul. N-a trecut decât foarte puțin timp după ce l-a descoperit Iisus în fața Apostolilor, că Iuda a și dispărut dintre ei. Apoi va reveni, dar nu singur, ci cu soldații cei înarmați, ca să nu-L scape nicidecum pe Acela pe Care Îl căutau cărturarii și fariseii. El primise de la aceștia, pentru că-L va vinde lor, treizeci de arginți, drept răsplată pentru fărădelegea sa. Apoi, ajungând în fața Mântuitorului, vânzătorul avea să le arate cine este Iisus, sărutându-L. Domnul va fi luat de soldați și dus la judecata cea grea, apoi la moarte!

Acasă și în viața de familie

Lecția 26

Am învățat în ultima lecție despre **Duminica Ortodoxiei** și despre rostul **icoanelor** în biserică. A doua Duminică din Postul Mare este dedicată Sfântului Grigorie Palama.

Sf. Grigorie Palama

Sf. Grigorie s-a născut în 1296 în Asia Mică. El a fost un teolog de marcă, un episcop valoros și un om duhovnicesc plin de înțelepciune.

Tânărul Grigorie a crescut la curtea împăratului Andronic, unde tatăl său era ofițer. A primit o excelentă educație laică și ar fi putut urma o strălucită carieră militară, dar el s-a hotărât să intre în mănăstire.

După moartea tatălui său, Grigorie era dator să poarte de grijă mamei sale, celor doi frați și două surori, precum și numeroșilor slujitori din casa părintească. El și-a convins însă familia să intre în viața monahală, astfel că femeile au rămas la mănăstirile din Constantinopol, în vreme ce Grigorie și cu frații săi s-au dus la Sf. Munte Athos.

Viața de monah

Grigorie a dus o viață de rugăciune, a studiat Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți. El trăia o parte, din timp în singurătate, iar cealaltă parte în sânul unei mari obști monahale, unde toți viețuitorii luau parte la slujbele din biserică și în restul timpului munceau la diferite ascultări.

La vârsta de 30 de ani, Grigorie a fost hirotonit preot. De atunci înainte, a ales să ducă o viață monahală foarte strictă: cinci zile pe săptămână stătea singur în pustie, și numai sâmbăta și duminica venea ca să slujească Dumnezeu Liturghie și să se

întâlnească cu ceilalți călugări.

Urmând cu stăruință această viață, Grigorie s-a învrednicit să pătrundă și să cunoască adâncimile vieții duhovnicești, ceea ce i-a permis să înțeleagă că nu putem intra în comuniune cu Dumnezeu decât ducând o viață adevărată în Duhul Sfânt. Astfel, Sf. Grigorie a început să vadă această viață în Duhul Sfânt drept calea prin care intrăm în viața și lumina lui Dumnezeu.

Lumina dumnezeiască

Sf. Grigorie ne îndreaptă astfel atenția spre Schimbarea la Față a Domnului, arătând că **Lumina și Viața lui Dumnezeu** le primim în Iisus Hristos. El vine la noi ca un om, Omul prin Care „Dumnezeu este cu noi“.

Noi ne unim cu Hristos la Botez, iar când ne împărtășim cu Sfântul Său Trup și Sânge primim puterea și harul Său, pentru ca prin rugăciune, post și fapte de dragoste să putem deveni cu toții părtași vieții și luminii dumnezeiești.

Sfântul Atanasie cel Mare, cu multe secole înainte de nașterea Sfântului Grigorie Palama, a spus; „Dumnezeu S-a făcut om, pentru ca noi să ne îndumnezeim“. Sf. Grigorie a apărut acest adevăr, întrucât el însuși știa că Dumnezeu locuiește în noi și aceasta este teologia Bisericii Ortodoxe. Sf. Grigorie a fost mai apoi episcop al Tesalonicalui, oraș unde a și murit, în 27 noiembrie 1359.

Iacov și Ioan, ucenicii lui Iisus, își doreau foarte mult să fie primii, să ocupe un loc special în Împărăția Cerurilor, stând unul de-a dreapta și altul de-a stânga lui Iisus. Răspundeți cu propriile voastre cuvinte la următoarele întrebări:

De ce s-au supărat ceilalți ucenici pe Iacov și pe Ioan?

Cum a răspuns Iisus la cererea formulată de Iacov și Ioan?

Mulți dintre noi putem înțelege cu ușurință ce au simțit cei doi ucenici, fiindcă și noi dorim adeseori să fim primii. Și noi vrem să fim puși la loc de cinste. Iată aici o poveste foarte veche, un fel de basm, care ne poate lămurii mai bine:

Fărâme de pâine

Cu mult timp în urmă, venise pe pământ o foamete mare. Oamenii săraci sufereau cel mai mult și își petreceau cea mai mare parte din zi încercând să găsească măcar câteva fărâme de pâine pe care să le dea copiilor lor.

Un om milostiv ce iubea mult copiii s-a hotărât să-i ajute. Deși nu era destul de bogat pentru a putea hrăni toți copiii și pe familiile lor, s-a gândit ca măcar pe unii dintre ei să-i ajute.

Ajutorul dat de omul milostiv

Omul a adunat laolaltă douăzeci de copii și le-a spus: „Iată, aveți aici un coș unde este câte o felie de pâine pentru fiecare dintre voi. Luați una astăzi și veniți aici în fiecare zi, până când va trece această foamete grozavă. O să primiți câte o felie în toată ziua”.

Copiii erau tare flămânzi, așa că au apucat în grabă coșul, luptându-se între ei și căutând fiecare să găsească bucata cea mai mare de pâine. După câteva minute de lupte, de ceartă și imbrânceală, au fugit toți cu felia lor de pâine, în afară de o fetiță, pe nume Elena. Ea stătea singură deoparte, la mică distanță de domnul cel bun. Apoi, zâmbind, a luat și ea ultima felie rămasă, cea mai mică dintre toate. A mulțumit domnului și a plecat spre casă, sărind de pe un picior pe altul.

O mare surpriză

Copiii au venit din nou, a doua zi, și s-au comportat la fel ca în ziua precedentă. Ce s-au mai împins, ce s-au mai certat care să apuce felia cea mai mare! Elena nu s-a împins și nici nu a strigat cum făceau ceilalți, așa că s-a ales din nou cu ultima bucată, cea mai mică, ce n-avea nici pe jumătate din mărimea feliilor celorlalți.

Când Elena a ajuns acasă cu pâinica, mama ei a luat-o ca să o taie și să o împartă degrabă tuturor celorlalți din casă, căci foamea devenise de nesuportat. Dar, pe când o tăia, nu mică i-a fost mirarea când din pâine au căzut șase monede strălucitoare de argint!

O surpriză și mai mare

„Vai, Elena! a spus mama ei când a văzut monedele. Trebuie să fie o greșeală! Fugi cât de repede poți și du-i domnului banii înapoi!”

Elena s-a dus să înapoieze banii, dar când i-a transmis domnului mesajul mamei sale, acesta a zis: Nu, n-a fost o greșeală. Eu le-am pus acolo când am frământat pâinica, drept răsplată pentru tine. Cel care mai bine se mulțumește cu felia cea mai mică, decât să se certe pentru una mai mare, va găsi fără îndoială binecuvântări mai mari decât banii puși în pâine”.

Meditați asupra câtorva întrebări:

– Ce ați fi făcut voi dacă ați fi fost unul din cei douăzeci de copii care au primit coșul cu pâine?

– De ce s-a purtat Elena așa?

– Dacă ar fi să dați un alt nume povestirii, care ar fi acela?

Cuvioșii Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea

[29 februarie]

Sfântul Ioan Casian s-a născut în Dobrogea, prin anul 365. Încă din fragedă tinerețe s-a dus în Țara Sfântă, la o mănăstire din Betleem, împreună cu un prieten al său, Gherman, înfrățiți amândoi în dragostea către Mântuitorul Iisus Hristos încă de pe când erau în țara lor de naștere. Acest Gherman era și el creștin, provenit din strămoși creștini, care fuseseră botezați în numele Sfintei Treimi de către însuși Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat la Apostolie, și de ucenicii acestuia, care au semănat Cuvântul Evangheliei lui Hristos în jurul Mării Negre. Acești doi frați întru Hristos copilariseră împreună și învățaseră carte în același sat. Apoi intraseră în viața monahală la una din mănăstirile din sudul Dobrogei, care depindeau de vestita eparhie a Tomisului, unde păstureau turma cea cuvântătoare a lui Hristos strălucirii ierarhi Bretanion și Teotim.

La Betleem a învățat toată înțelepciunea filosofilor greci, și numai după aceea s-a aplecat cu elan deosebit asupra studiului Sfintei Scripturi. Auzind însă despre viața de curăție deosebită pe care o duceau călugării din pustietățile Egiptului, au plecat, pe la anul 385, să-i viziteze pe acei călugări din delta Nilului, chiar în patria lor din adâncurile pustiei.

O vreme au stat într-o mănăstire din Egipt, iar apoi au pornit să ceară sfaturi de la marii călugări. Fiecare din călătoriile lor se întindea pe aproape șapte ani. Discuțiile cu acei pustnici au fost strânse, mai

târziu, de Sfântul Ioan, într-o carte mare de *Convorbiri cu părinții din Pustie*. Prin anul 400 au plecat la Constantinopol, unde era arhiepiscop atunci Sfântul Ioan Gură de Aur. Acolo, Sfântul Gherman a primit

din mâinile Sfântului Ioan preoția, iar fratele său întru Hristos, diaconia.

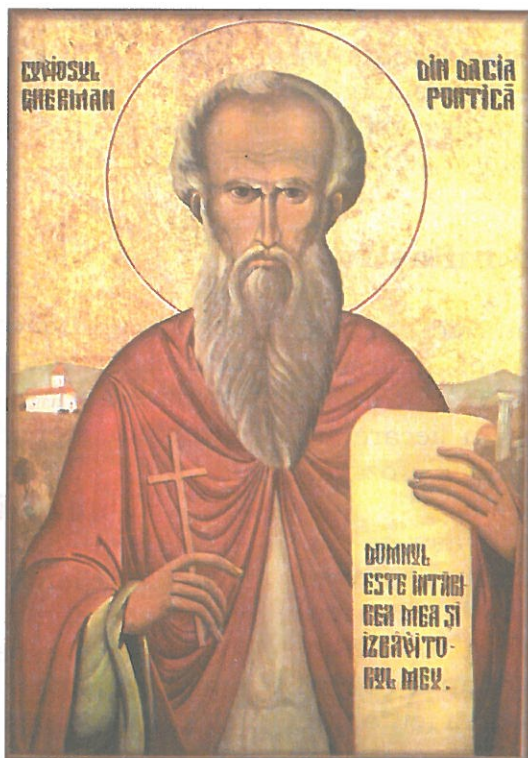
Au stat acolo câțeva vreme, căci prin anul 405 se aflau deja la Roma, unde s-au dus ca să-l aplece înaintea împăratului pe Sfântul Ioan Gură de Aur, ce tocmai fusese exilat.

Prin anul 415, Cuviosul Ioan Casian s-a statornicit la Marsilia, în Franța de astăzi, unde a întemeiat două mănăstiri, una pentru bărbați și alta pentru femei. Și a trăit acolo ani mulți, lăsând călugărilor multe scrieri folositoare pentru viața lor.

Sufletul său s-a mutat în Împărăția cea nestricăcioasă către anul 435.

A fost cunoscut ca sfânt încă din timpul vieții sale, iar pentru toți călugării Bisericii Apusene este cinstit ca Părinte al lor și unul din cei mai mari învățători. Sfintele sale moaște se află și astăzi păstrate la mănăstirea Sfântului Victor, în Marsilia.

Cuviosul Părinte Gherman a trecut din viața aceasta, după o îndelungată nevoință duhovnicească, la Roma, prin anii 405-415. Pentru viața trăită în sfințenie, a fost numit încă din vremea sa de către Sfântul Ioan Casian: „Sfântul Părinte Gherman“. Iar de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a fost trecut în ceata Sfinților Părinți în iunie 1992, fiind prăznuit în ziua de 29 februarie, atunci când sunt ani bisecți, iar în rest, la 28 februarie.

LUCRĂTORII CEI RĂI

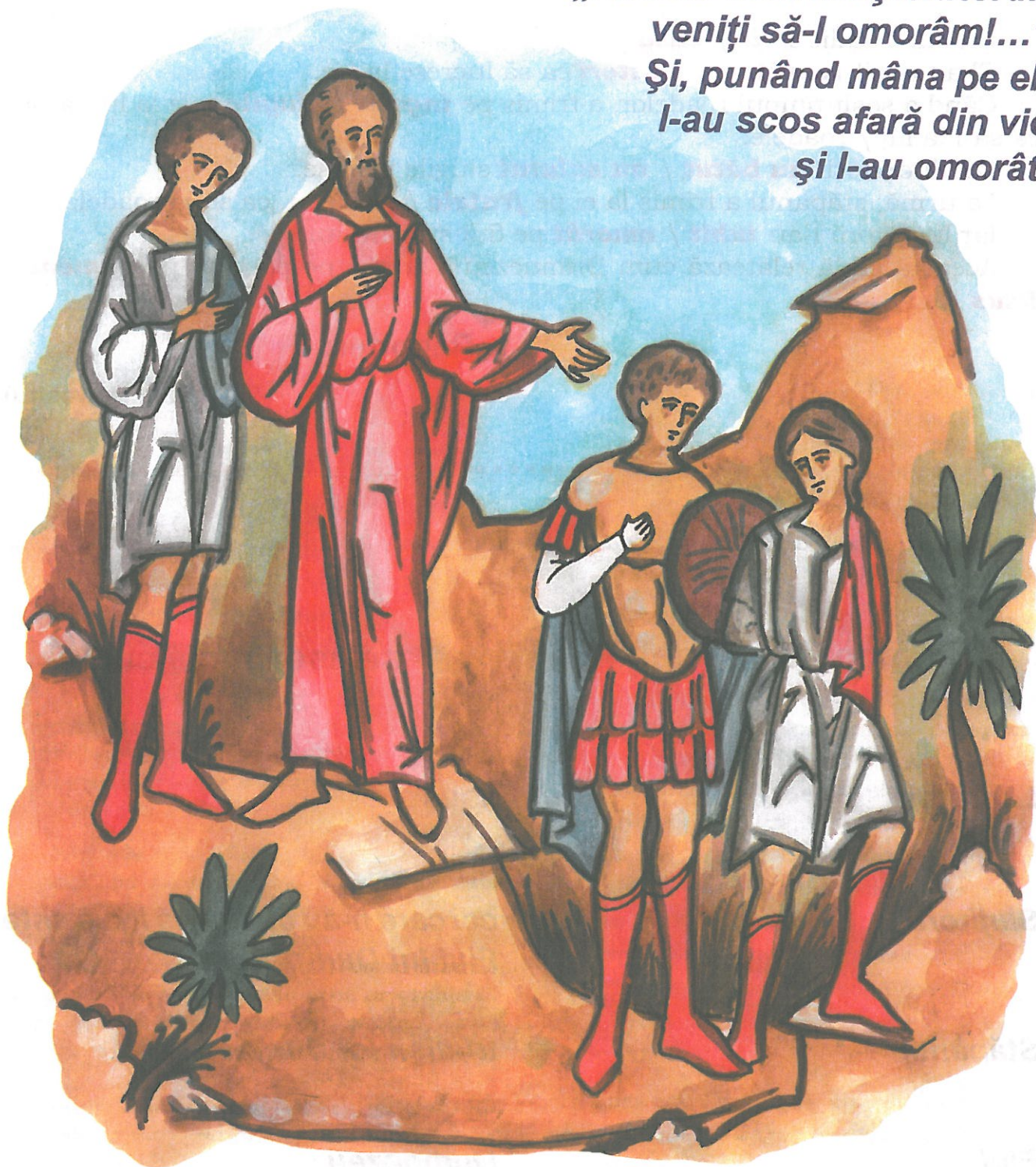
Lecția
27

La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând:

**„Se vor rușina de fiul meu“. Iar lucrătorii viei,
văzând pe fiul, au zis între ei:**

**„Acesta este moștenitorul;
veniți să-l omorâm!...“**

**Și, punând mâna pe el,
l-au scos afară din vie
și l-au omorât.**

Citiți această relatare din „Curierul biblic”. Tăiați cu o linie cuvintele greșite din fiecare propoziție. Dacă aveți nevoie de ajutor, istorisirea integrală se află la pagina următoare.

Iisus spune o pildă

Domnul a povestit următoarea pildă:

Un om a sădit o **vie** / **casă**.

El a tocmit **lucrători** / **păstori** ca să lucreze la vie.

Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe **îngerii** / **slugile** sale la lucrători, ca să-i ia fiii / roadele.

Dar lucrătorii **au bătut** / **au salutat** slugile trimise.

La urmă, stăpânul a trimis la ei pe **fratele** / **fiul** său, ca să ia roadele.

Iar lucrătorii l-au **iubit** / **omorât** pe fiul stăpânului.

Această pildă relatează cum Dumnezeu a trimis pe pământ pe **oameni** / **Iisus Hristos**.

Reporter:

(Numele vostru)

Potriveți acum personajele din pildă cu persoanele reale la care se referă, unind cu o linie răspunsurile potrivite.

Personajele pildei:

se aseamănă cu:

Lucrătorii

Iisus

Slujitorii

cei care n-au crezut că Iisus este
Fiul lui Dumnezeu

Stăpânul

trimișii lui Dumnezeu

Fiul

Dumnezeu

Arhieriei și cărturarii evreilor Îl ispiteau adesea pe Domnul cu felurite întrebări. De exemplu, Îl întrebau cu ce putere face minunile. Într-o zi, pentru a le răspunde, Iisus le-a spus o pildă:

Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe.

O parte din recoltă

Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe una din slugile sale la lucrători, ca să ia partea de roade ce i se cuvenea lui. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugă, au bătut-o și au trimis-o înapoi stăpânului cu mâna goală.

Stăpânul a trimis altă slugă, dar și pe aceea au insultat-o, au bătut-o peste cap și au trimis-o înapoi fără nimic. Când stăpânul a trimis a treia slugă, lucrătorii au omorât-o, și tot așa au făcut cu fiecare slugă trimisă de stăpân: unii au fost bătuți, iar alții uciși.

Stăpânul trimite pe fiul său

Stăpânul viei nu mai avea acum decât o singură persoană pe care să o mai trimită: pe propriul său fiu, pe care-l iubea foarte mult. El și-a zis în sinea sa: „Se vor rușina de fiul meu“. Dar lucrătorii, văzându-l, au zis între ei: „Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui“. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis.

Iisus pune o întrebare

După ce a sfârșit pilda, Iisus i-a întrebat pe arhieriei și pe cărturari: „Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?“ Ascultătorii au răspuns: „Pe acești răi cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători“. Zis-a lor Iisus: „Au n-ați citit niciodată în

Scripturi: «Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat întru ochii noștri?»“

Iar arhieriei și cărturarii au înțeles că despre ei vorbește. Și au căutat să-L prindă, dar s-au temut că poporul se va ridica împotriva lor, așa încât L-au lăsat să plece.

Meditați asupra pildei!

■ Arhieriei și cărturarii cunoșteau foarte bine Vechiul Testament. În pilda lui Iisus, stăpânul viei este Dumnezeu, iar slujitorii pe care i-a trimis sunt profeții Vechiului Testament. A ascultat poporul evreu de profeți? Dar lucrătorii viei din pildă au ascultat de slujitorii trimiși de stăpân?

■ Fiul din parabolă este Iisus Hristos Însuși. Ce spune El că-I va face poporul? Din ce cauză lucrătorii viei s-au purtat urât cu fiul stăpânului?

■ Piatra din capul unghiului este cea mai importantă piatră dintr-o construcție, căci structura de rezistență și tăria clădirii depind de ea. Ce ne surprinde la piatra despre care Iisus a spus că va ajunge să fie în capul unghiului? De ce Se compară El cu piatra din capul unghiului?

■ Iisus citează, din Psalmul 117, versetele 22-23. Ele se rostesc în fiecare dimineață la Utrenie. Găsiți versetul 24 și scrieți-l aici:

Se apropie Săptămâna Patimilor! *Lecția 27*

Se apropie săptămâna anului bisericesc în care „mergem pe urmele” lui Iisus spre moartea pe Cruce și Învierea Sa. Temele fiecărei zile din Săptămâna Patimilor sunt următoarele:

Sâmbăta a șasea din Postul Mare – Învierea lui Lazăr

(Ioan 11, 1-45) Troparul zilei: „Învierea cea de obște încredințând-o... pe Lazăr din morți l-ai sculat”.

Duminica Floriilor – Intrarea Domnului Iisus Hristos în Ierusalim

(Marcu 11, 1-10) Troparul zilei: „Te laudăm și cântăm: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului”.

Sfânta și Marea Zi de Luni – Smochinul uscat

(Matei 21, 18-20) Troparul zilei: „Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem lui Hristos roade vrednice de pocăință”.

Sfânta și Marea Zi de Marți – Pilda celor zece fecioare

(Matei 25, 1-14) Troparul zilei: „De lenea sufletului meu dormitând, eu... m-am asemănat fecioarelor celor neînțelepte, trândăvind în vremea lucrului”.

Sfânta și Marea Zi de Miercuri – Ungerea din Betania

(Matei 26, 6-16) Troparul zilei: „Mirul cel de mult preț l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare... Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare”.

Sfânta și Marea Zi de Joi – Cina Cea de Taină

(Luca 22, 7-23) Troparul zilei: „Cinei Tale, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, părtaș mă primește”.

Sfânta și Marea Zi de Vineri – Moartea și Îngroparea Domnului nostru Iisus Hristos

(Luca 23, 26-56) Troparul zilei: „Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliile pământului s-au cutremurat”.

Sfânta și Marea Zi de Sâmbătă – Petrecerea Domnului în Mormânt și Pogorârea la Iad

(Matei 27, 50) Troparul zilei: „Astăzi iadul strigă suspinând: „Stricatu-s-a puterea mea! ...Sufletele pe care le țineam întru mine mai înainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat!”

O broșură cu Săptămâna Patimilor

Împărțiți clasa în grupuri mici de câte două-trei persoane. Fiecare grup își va alege să pregătească una sau mai multe zile din Săptămâna Patimilor. Paginile pot fi de mărimea unei scrisori obișnuite sau chiar mai mari decât aceasta, dar hârtia trebuie să fie rezistentă. Asigurați-vă că elevii vor lăsa marginea stângă mai mare, suficient de mare pentru a putea perfora hârtia în două locuri, aflate la distanța de aproximativ zece centimetri. Când toate paginile vor fi gata și așezate una peste alta în teanc, broșura va fi legată cu două bucăți de panglică sau sfoară, pe care le veți trece prin găurile din partea stângă.

Fiecare pagină va conține unul sau mai multe din următoarele elemente:

- O ilustrație, fie o copie a unei icoane, fie un desen realizat de elevi
- Tema zilei, scrisă frumos, de mână
- Un fragment din Troparul zilei
- Un fragment din Evanghelia zilei.
- Gândurile elevilor referitoare la sensul temei din ziua respectivă
- Diverse motive decorative alese de elevi

Când toate paginile vor fi gata, unul din grupuri poate face o copertă adecvată. Totul va fi prins cu sfoară și broșura va fi așezată într-un loc unde vor avea acces la ea și alți elevi doritori să știe mai multe lucruri despre Săptămâna Patimilor.

PENTRU FAMILIA VOASTRĂ

**Coperta cărții «Scara»,
a Sfântului Ioan Scărarul,
cu icoana înfățișând
Scara Raiului**

Împreună cu familia voastră, trasați pe o coală de hârtie treptele unei scări, suficient de late pentru a putea scrie pe ele. Așezați-o undeva sus, unde toată familia să o poată vedea. În timpul rămas până la Paști, membrii familiei vor completa pe rând treptele scării cu lucrurile pe care le-au făcut ori vor încerca să le facă pentru a trăi o viață mai curată și mai plăcută lui Dumnezeu.

Fiecare membru al familiei ar trebui să parcurgă mai multe trepte. Ei pot prinde curaj văzând ceea ce au făcut ceilalți. Puteți convoca din când în când întreaga familie pentru a vă ruga lui Dumnezeu ca El să vă dea puterea de a reuși să urcați treptele pe care vi le-ați ales.

Adăugați și Duminica Sf. Ioan Scărarul și pe cea a Sf. Maria Egipteanca în calendarul familiei voastre pentru Postul Mare.

Acasă și în viața de familie Lecția 27

Alte două Duminici din Postul Mare

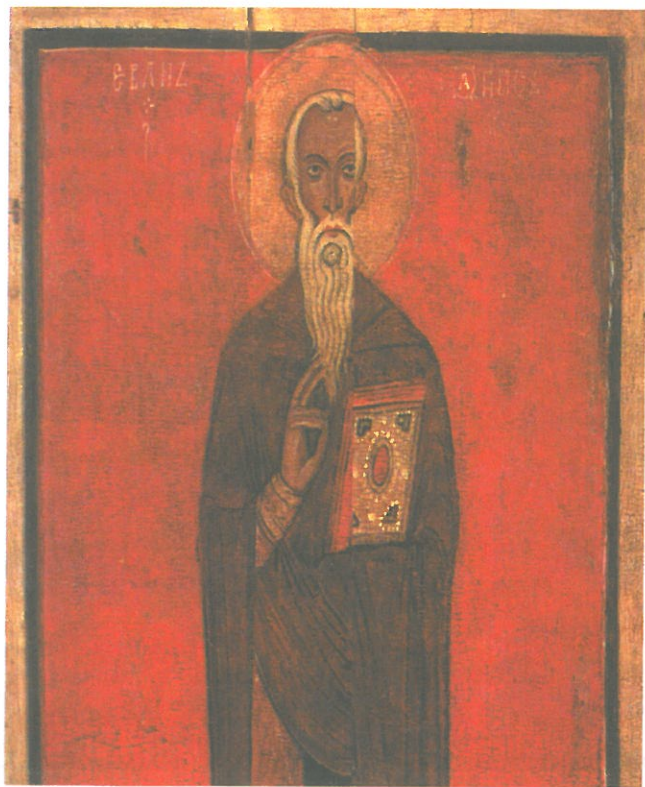
Duminicile a patra și a cincea din Post sunt dedicate unor sfinți foarte dragi nouă. În Duminica a 4-a pomenim pe Sfântul Ioan Scărarul, iar în Duminica a 5-a pe Sfânta Maria Egipteanca. (Duminica a 6-a este Duminica Floriilor.)

Sf. Ioan Scărarul poartă acest nume întrucât el este autorul unei cărți citite de foarte multă lume, numită *Scara Raiului*. Cartea ne învață cum să ne trăim viața într-un mod plăcut lui Dumnezeu și cum să luptăm cu tentațiile dăunătoare ce ne asaltează mereu. Sf. Ioan scrie că urcăm o treaptă pe scara ce duce în Rai, cu fiecare pas făcut pe calea cea dreaptă, de aceea cartea poartă acest nume.

Sf. Maria Egipteanca a dus la început o viață foarte păcătoasă și i-a încurajat și pe cei din jurul ei să păcătuiască. Dar, deși trăia în lux și în plăceri, se simțea nefericită. Odată, s-a alăturat unui grup de pelerini care

**Icoana Născătoarei
de Dumnezeu o împiedică
pe Maria să intre
în Biserica Sfintei Cruci**

Icoană înfățișând pe Sf. Ioan Scărarul

mergeau la Ierusalim pentru a se închina la Sfânta Cruce a Domnului. Când a ajuns acolo, Maria nu a putut intra în biserică fiindcă o putere nevăzută o oprea. Însăpăimântată, Maria s-a rugat icoanei Maicii Domnului aflată la intrarea în biserică, promițând că va merge în pustie dacă i se va îngădui să se închine Sf. Cruci.

Maria s-a dus în pustie și aici s-a luptat mulți ani cu gândurile care-i aduceau în minte amintiri din viața ei păcătoasă de dinainte. Abia după 47 de ani și-a găsit liniștea și s-a împăcat cu Dumnezeu printr-o viață de rugăciune, post și pocăință pentru păcate. Ea s-a mărturisit părintelui Zosima, iar după doi ani a murit, fiind găsită și apoi îngropată, conform tradiției, de către părintele Zosima ajutat de un leu.

FEMEILE CARE L-AU AJUTAT PE IISUS

Lecția
28

Pe când stătea Iisus la masă, s-a apropiat de El o femeie, având un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul Lui.

Cine sunt eu?

Lecția 28

După ce veți citi relatările din lecție referitoare la femeile care L-au ajutat pe Iisus, potriviți imaginile cu numele înșiruite mai jos.

*Când s-a terminat vinul,
le-am spus slujitorilor
să facă tot
ce le va porunci Iisus*

*Pruncul a săltat
în pânțelele meu,
când verișoara mea
mi-a dat Vestea cea Bună*

*Eu am dat bani ca să ajut pe
Iisus și pe ucenicii Lui
în lucrarea lor*

A. Maria, Mama lui Iisus

B. Ioana, nevasta lui Huza

C. Femeia păcătoasă

D. Marta

E. Suzana

F. Elisabeta

G. Maria Magdalena

*Eu am uns
picioarele lui Iisus
în casa lui Simon*

*Soțul meu era iconom
în casa lui Irod*

*Eu pregăteam
mâncarea și slujeam
la masă ori de câte ori
Iisus venea
în casa noastră*

*Iisus m-a vindecat
de boala mea și,
de atunci, L-am urmat
și am mărturisit Moartea
și Învierea Lui*

FEMEILE CARE L-AU AJUTAT PE IISUS

Lecția 28

Mulți oameni ascultau cu atenție cuvintele Domnului și credeau că El este Fiul lui Dumnezeu. Ei erau nerăbdători să se apropie mai mult de Dumnezeu și să intre în Împărăția Cerurilor despre care le vorbea Mântuitorul. Parte dintre aceștia erau femei, iar Sfânta Scriptură ne arată ce rol important au avut ele în viața și activitatea Domnului Iisus Hristos.

Nunta din Cana Galileii

Iisus, Mama Sa, Maria, și ucenicii au fost chemați cu toții la o nuntă. La scurt timp, chelarul și-a dat seama că nu mai este vin. Atunci Maria a venit la Iisus și I-a zis: „Nu mai au vin!” Iisus i-a zis ei: „Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu”.

Iisus Se referea la faptul că nu venise încă vremea când toți să afle că El este Fiul lui Dumnezeu.

Mama Lui știa însă că El îi va ajuta pe nuntași, așa cum Îl rugase ea. De aceea le spune slujitorilor: „Faceți orice vă va spune”.

Și erau acolo șase vase de piatră având fiecare câte două-trei vedre. Zis-a lor Iisus: „Umpleți vasele cu apă”. Și le-au umplut până sus. Și le-a zis: „Scoateți acum și duceți nunului” (omul însărcinat cu organizarea nunții), și ei i-au dus.

Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este, ci numai slujitorii care scosese apă știau, a chemat nunul pe mire, și i-a zis: „Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se amețesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”.

Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii și Și-a arătat slava Sa; și ucenicii Săi au crezut în El.

Maria și Marta

Iisus avea câțiva prieteni foarte apropiați: Maria și Marta, două surori, și fratele lor, Lazăr, care locuiau în Betania. Iisus Se simțea foarte bine în casa lor, de aceea Se ducea adesea acolo.

Odată, când Iisus i-a vizitat, Maria ședea la picioarele lui Iisus și asculta cuvintele Sale, iar Marta se silea să pregătească și să aranjeze masa. Marta s-a plâns atunci lui Iisus: „Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute”.

Și, răspunzând, Domnul i-a zis: „Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; dar un lucru trebuie: căci Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea”.

Ungerea lui Iisus

Fiind Iisus tot în Betania, în casa lui Simon Leprosul, s-a apropiat de El o femeie, având un alabastru cu mir de mare preț, și l-a turnat pe capul Lui, în semn de adâncă prețuire și dragoste, pe când ședea la masă. Și, văzând, ucenicii s-au mâniat și au zis: „De ce risipa aceasta? Mirul acesta se putea vinde scump, cu trei sute de dinari, iar banii să se dea săracilor!” Și o mustrau pe femeie.

Iisus le răspunde ucenicilor

Dar Iisus, cunoscând gândul lor, le-a zis: „Pentru ce faceți supărare femeii? Căci lucru bun a făcut ea față de Mine. Căci pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna”.

Iisus a zis apoi: „Că ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea. Adevărat zic vouă, oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut ea, spre pomenirea ei”.

Bunavestire către Născătoarea de Dumnezeu

Lecția 28

Știți, desigur, ce înseamnă a vesti ceva. La praznicul Bunevestiri sărbătorim cea mai importantă Vestă din Noul Testament.

Citiți istorisirea în Evanghelia după Luca 1, 26-43, apoi numerotați și puneți în ordine corectă evenimentele relatării de mai jos.

Scrieți numerele în pătrățelele din stânga fiecărui fragment.

☐ Maria merge într-un ținut muntos ca să o viziteze pe verișoara sa, Elisabeta.

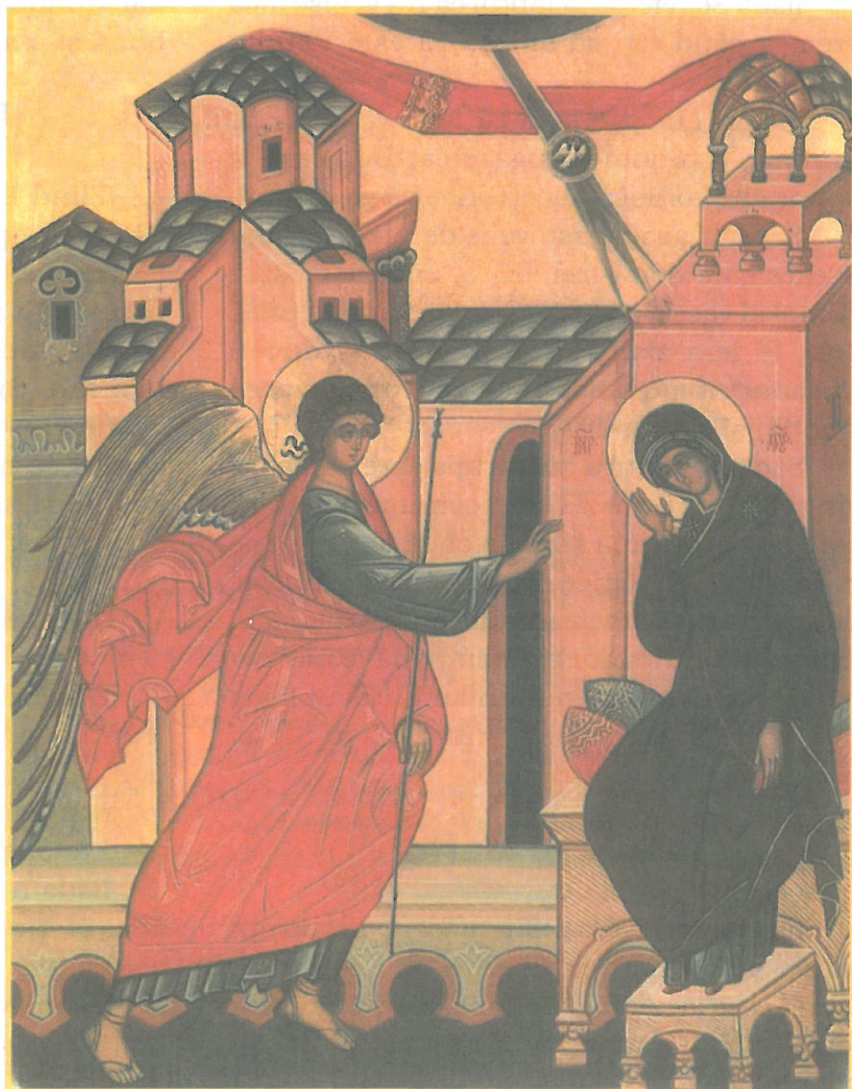
☐ Îngerul Gavriil spune:
„Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri“.

☐ Îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu în Nazaret, o cetate din Galileea.

☐ Pruncul Elisabetei saltă în pântecul ei, iar Maria exclamă: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!“

☐ Elisabeta îi spune Mariei: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este Rodul pântecului tău“.

☐ Gavriil îi spune Mariei să nu se teamă.

FEMEILE CREDINCIOASE CARE AU FOST ALĂTURI DE DOMNUL

Lecția 28

Ucenicii călători cu Iisus

Știm deja că mulți ucenici L-au însoțit pe Domnul în călătoriile Sale. Ei au fost martorii minunilor și au ascultat învățăturile Sale. Printre cei ce-L însoțeau erau și unii dintre cei vindecați de El, ca, de pildă, Maria Magdalena, pe care Domnul o vindecase de duhuri rele și Ioana, al cărei soț, Huza, era iconomul casei lui Irod. Mai era apoi și Suzana care, asemeni altora, Îi slujea Domnului din avutul ei.

Iisus părăsit de unii dintre ucenici

Până în vremea Răstignirii Sale, mulți dintre ucenici au renunțat să mai meargă cu Domnul. Unii erau atât de înspăimântați de persecuțiile prin care treceau, încât n-au mai vrut să fie împreună cu Iisus. Alții nu vroiau ca autoritățile să afle că ei sunt ucenicii Lui, căci ar fi putut avea astfel serioase neplăceri. Iar alții erau dezamăgiți, deoarece credeau că Iisus fusese înfrânt. Aceștia considerau răstignirea drept o înfrângere și se întrebau cum a fost cu puțință ca Iisus să piară de o moarte atât de cumplită, El, pe Care-L credeau a fi regele lui Israel?

Femeile de lângă Cruce

Toți cei patru evangheliști, Sf. Matei, Sf. Marcu, Sf. Luca și Sf. Ioan, arată că femeile nu L-au părăsit, ba chiar au fost alături de Domnul când Acesta suferea pe Cruce. Femeile acelea și câțiva bărbați credincioși n-au dat înapoi, n-au încetat să creadă și nici nu s-au ascuns de frica autorităților.

Citiți aceste trei fragmente și enumerați de fiecare dată femeile despre care se spune că stăteau la piciorul Crucii:

Matei 27, 55-56:

.....

Marcu 15, 40-41:

.....

Ioan 19, 25:

.....

Care bărbat a rămas împreună cu ele? (In. 19, 26-27. 38)

.....

Acasă și în viața de familie *Lecția 28*

O Împărăteasă devine ucenica lui Iisus

Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci vă oferă ocazia de a vorbi cu cei din familie despre o altă femeie care L-a urmat pe Hristos.

Sfânta Elena a trăit la câteva sute de ani după Răstignirea Mântuitorului. Ea era o femeie puternică și mama împăratului Constantin, care a devenit credincios după ce a văzut pe cer Crucea lui Hristos luminând puternic. El a legalizat creștinismul în Imperiul Roman și a ajutat-o pe mama lui să găsească Crucea Domnului.

Sf. Elena la Ierusalim

Sf. Elena era convinsă că adevărata Cruce se afla îngropată undeva sub dealurile Ierusalimului, probabil sub vreun templu păgân, pe care vrăjmașii lui Hristos l-au ridicat după Moartea și Învierea Sa. Sf. Elena știa că unii păgâni au încercat să șteargă orice urmă ce ar fi putut aduce oamenilor aminte de Hristos.

Astfel, mama împăratului și ajutoarele sale au studiat hărțile orașului și au organizat câteva echipe care să sape în locurile cele mai verosimile. Adesea, erau nevoiți să dărâme unele clădiri pentru a se putea săpa sub ele, și le reclădeau după ce săpăturile erau terminate. Au trecut astfel luni de zile fără nici un rezultat. Muncitorii au săpat și sub ruinele unor clădiri romane din secole mai îndepărtate, dar n-au găsit nici o cruce. De multe ori, Sf. Elena și ajutoarele sale începeau să spere mai mult, însă doar pentru a-și vedea speranțele năruite din nou.

Sub templul lui Jupiter?

În tot timpul celor câteva luni de săpături, Sf. Elena crezuse că Crucea s-ar putea afla

sub ruinele unui templu închinat lui Jupiter, zeitatea supremă a păgânilor. Dacă ar fi găsit ruinele aceluia templu, ar fi găsit și Crucea, ascunsă intenționat sub templul celui mai puternic zeu păgân.

Într-o seară, în locul unde hărțile arătau că ar putea exista niște ruine, lucrătorii au început să descopere bucăți dintr-o construcție impunătoare. Vestea s-a răspândit curând în tot orașul și mulți oameni s-au adunat ca să dea o mână de ajutor. Mii de oameni au săpat toată noaptea la lumina torțelor, încurajați tot timpul de împărăteasa Elena și de cetățenii care urmăreau plini de nădejde eforturile lor. Dar dimineața a sosit și Crucea nu era nicăieri.

Pentru prima dată, Elena simțea povara celor șaptezeci de ani ai ei: „Am încercat iar și iar. Oare totul se va sfârși în această groaznică dezamăgire?” Dar ea s-a hotărât să mai facă o ultimă încercare. Dacă Crucea se află sub templul lui Jupiter, vor căuta puțin mai departe. Săpătorii istoviți și-au înfipt din nou lopețile în pământ. La început n-au găsit nimic, dar în curând una din lopeți a izbit cu un zgomot surd în lemn. Au continuat să sape și au dat de trei cruci. Una dintre ele mai avea încă agățat de ea o bucată de pergament pe care încă se mai vedeau fragmente din inscripția: „Iisus Nazarineanul, Regele iudeilor”.

Un semn de biruință

Sf. Elena și ajutoarele sale au pornit în fruntea unei procesiuni ca să ducă Crucea în oraș. Toți se bucurau că s-a găsit Sf. Cruce – semn al biruinței asupra morții pentru toți creștinii din lume.

Discutați în familie exemplul de credință și credincioșie pe care Sf. Elena ni-l dă prin fapta ei.

Evanghelia Maicii Domnului

(26 martie)

Buna-Vestire despre venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu este o „Evanghelie“.

Cuvântul „evanghelie“ înseamnă „veste bună“. Vestea pe care Arhanghelul Gavriil o aduce Sfintei Fecioare Maria că-L va naște pe Mântuitorul lumii este deci o „evanghelie“. Tot o „evanghelie“ este

și ceea ce ne spune Sfântul Luca despre acest eveniment (Luca 1, 26-38). În general, relatarea din Evanghelia de la Luca, capitolele 1 și 2 este intitulată „Evanghelia copilăriei“.

Evanghelia aceasta de la Luca despre Buna-Vestire a Nașterii Mântuitorului și despre vizita Sfintei Fecioare la Elisabeta (Luca 1, 26-56) ar putea fi numită, pe drept cuvânt, *Evanghelia Maicii Domnului*. Și aceasta din următoarele motive:

– Este vorba aici de o „evanghelie“ adresată în primul rând Sfintei Fecioare

Maria. În a șasea lună de la zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul, a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat, cu numele Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria (Luca 1, 26-27).

Cât de mult a fost dorită, zeci de veacuri, venirea mesagerului ceresc! Încă de la alungarea din Rai a primei perechi de oameni, când Dumnezeu a făcut și cea

dintâi făgăduință a mântuirii, Adam și urmașii săi au așteptat mereu, cu nerăbdare, venirea Mântuitorului promis. Și, iată, Dumnezeu a hotărât *plinirea vremii*. Iar prima faptură omenească învrednicită de a afla această hotărâre dumnezeiască este Sfânta Fecioară Maria. Către ea se adresează mai întâi „evanghelia“ despre venirea Mântuitorului în lume.

– Buna-Vestire nu este însă numai o „evanghelie“ către Maica Domnului, ci și o „evanghelie“ despre Maica Domnului. Într-adevăr, acest text ne spune cel mai mult, din întreg Noul Testament, despre Maica Domnului.

Astfel, din această pericopă evanghelică aflăm că Maica Domnului era fecioară atunci când L-a zămislit pe Mântuitorul.

Aflăm apoi, din același text evanghelic, cât de deplină era ascultarea și credința Sfintei

Fecioare față de Dumnezeu și față de cuvântul Său. Niciodată nu se mai întâmplase să nască o fecioară. Zămislirea Fiului lui Dumnezeu ca Om în pântecul Fecioarei, prin umbrirea Duhului Sfânt, era o noutate absolută. Și totuși, Sfânta Fecioară nu pune la îndoială cuvântul Arhanghelului, nici nu cere vreun semn spre întărirea acestui cuvânt. Zaharia, pentru îndoiala sa, a primit drept semn o pedeapsă vremelnică, rămânând mut până la nașterea pruncului. Sfânta

Fecioară însă nu cere semn și totuși Arhanghelul îi dă un semn, descoperindu-i taina zămislirii Sfântului Ioan Botezătorul. Răspunsul Fecioarei la vestirea cerească este exemplar: *Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!* De aceea Elisabeta îi laudă credința.

Imnul rostit de Sfânta Fecioară este un psalm minunat în care se reflectă pregătirea duhovnicească a Fecioarei, fapt care adevărește ceea ce ne spune Sfânta Tradiție despre anii copilăriei și ai adolescenței sale petrecuți în slujire și învățatură sfântă în templul Domnului.

Același imn reflectă și pilduitoarea ei smerenie. Ea, Maica Împăratului veacurilor, nu-și dă alt titlu decât pe acela de „roabă”.

Iată numai câteva din înaltele virtuți ale Sfintei Fecioare Maria, care au făcut-o vrednică de alegerea unică de a fi mijlocitoare a venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu.

Această alegere o ridică mai presus decât toată făptura. Faptul acesta este arătat chiar în primele cuvinte pe care i le adresează Arhanghelul binevestitor: *Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.* Apoi, în proorocia lui Isaia: *Pentru aceasta, Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel.*

Cea care-L naște pe Fiul lui Dumnezeu este *Născătoare de Dumnezeu*. Este ceea ce afirmă și Elisabeta, când o numește nu numai *binecuvântată între femei*, cum o numise și Arhanghelul, ci și *fericită*, și *Maica Domnului*. În acest titlu se cuprind toate celelalte calități ale ei. Pentru toți cei care-i zicem: *Maica Domnului*, ea este „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii”; este, deci, vrednică de cultul de supravenerare pe care i l-au adus dintotdeauna Biserica și credincioșii.

Însăși Maica Domnului, de altfel, face o profeție în acest sens: *Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile...* Și arată și temeiul acestei cinstiri: *Pentru că mi-a făcut mărire Cel Puternic*. O cinstim pe Maica Domnului pentru slava pe care

i-a conferit-o Dumnezeu Însuși. Iar a nu o cinsti înseamnă o abatere gravă de la cuvântul ei profetic și o negare a lucrării lui Dumnezeu în ea.

– În sfârșit, pericopa amintită din Luca este și *Evanghelie de la Maica Domnului*. Despre întâmplările minunate petrecute la Nașterea Domnului, Sfântul Luca ne spune că Fecioara Maria le păstra pe toate în inima ei. Din acest sfânt tezaur a luat evanghelistul cele pe care ni le transmite despre Buna-Vestire, ca și despre Nașterea Domnului, despre cântarea îngerească de la Betleem și despre închinarea păstorilor, despre întâmpinarea la patruzeci de zile și despre episodul de la templu când Iisus avea doisprezece ani.

În cuvântul de la începutul Evangheliei sale, Sfântul Luca ne spune că, pregătind redactarea acestei scrieri despre Iisus Hristos și lucrarea Sa mântuitoare, a cercetat toate cu de-amănuntul de la început. Cel dintâi și cel mai important izvor al unei astfel de cercetări îl constituia mărturia Maicii Domnului. Tot din Sfânta Tradiție știm că Sfântul Luca a pictat și un portret al Maicii Domnului, ceea ce înseamnă că s-a învrednicit a fi un timp oarecare în preajma ei. Iată de unde și-a luat Sfântul Luca amănuntele pe care ni le transmite în „Evanghelia copilăriei”.

E bine să mai știm și că importantul imn din Evanghelia Sfântului Luca (1, 46-55) este creația inspirată a Sfintei Fecioare și a intrat de la început în cultul Bisericii. Astfel, ceea ce relatează Sfântul Luca în primele două capitole ne vine de la însăși Maica Domnului; iar textul acesta, înainte de a fi „de la Luca”, este „de la Maica Domnului”.

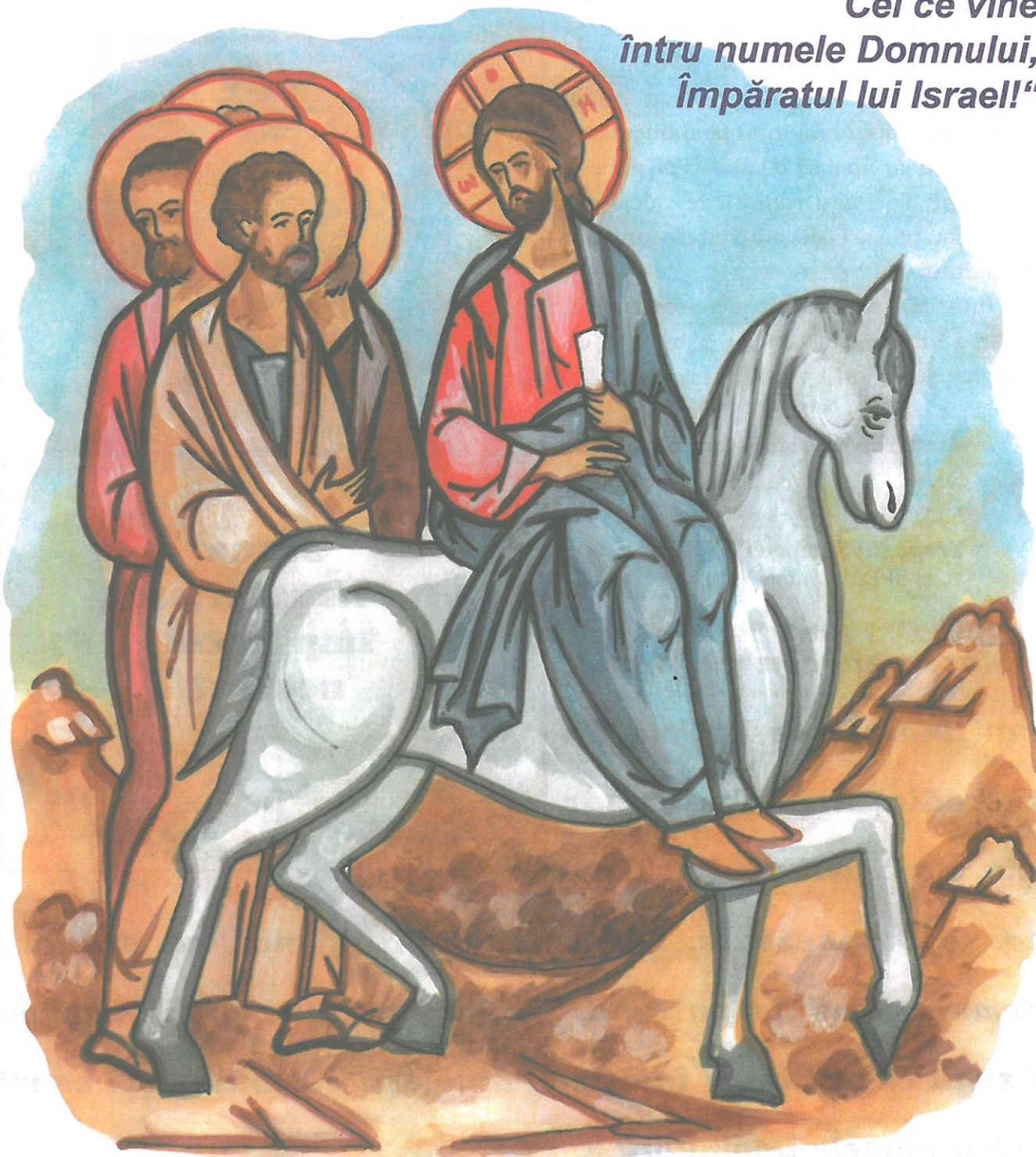
Așadar, putem spune că Evanghelia Bunei Vestiri este o *Evanghelie către, despre și de la Maica Domnului*.

Să învățăm din această Evanghelie a Maicii Domnului a o ferici după cuviință și a o avea mijlocitoare și pururea rugătoare pentru sufletele noastre.

IISUS VINE CA UN ÎMPĂRAT

Lecția
29

**Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui
și strigau: „Osana! Binecuvântat este
Cel ce vine
întru numele Domnului,
Împăratul lui Israel!”**

Să ne închinăm

Lecția 29

Domnului Hristos, Împăratul nostru!

Creați un prapor pe care să-l purtați în procesiunea din Duminica Floriilor sau din Sâmbăta lui Lazăr. Folosiți o bucată mare de material textil, de aproximativ 1 x 1 metri.

Lipiți pe el o reproducere de hârtie a unei icoane cu Intrarea în Ierusalim a Domnului Iisus Hristos (poate ar fi mai indicat să o lipiți mai întâi pe o bucată de carton și doar apoi să o aplicați pe pânză).

Creați flori sau ramuri de salcie din hârtie sau pânză și decorați cu ele fundalul praporului.

Întăriți-l pe margini cu scândurele, legați-l cu sfoară sau cu o bucată de frânghie și agățați-l pe un băț vertical.

Învățați troparele sărbătorii pentru a le putea cânta.

Troparul Sâmbetei lui Lazăr
și al Duminicii Floriilor

**Învierea cea de obște,
mai înainte de Patima Ta
încredințând-o, pe Lazăr
din morți l-ai sculat, Hris-**

**toase Dumnezeu. Pentru aceasta, și noi, ca pruncii,
semnele biruinței purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm:
Osana celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii
întru numele Domnului!**

**Osana
lui Iisus Hristos,
Împăratul
nostru!**

IISUS VINE CA ÎMPĂRAT

Lecția 29

Iisus și ucenicii Săi se apropiau de Ierusalim. Când au ajuns la Betfaghe și la Betania, lângă Muntele Măslinilor, Domnul a trimis înainte pe doi dintre ucenicii Săi.

Iisus vine în Ierusalim

Domnul a zis celor doi ucenici: „Mergeți în satul care este înaintea voastră și, intrând în el, îndată veți afla un mânz legat, pe care n-a șezut până acum nici un om. Dezlegați-l și aduceți-l. Iar de vă va zice cineva: De ce faceți aceasta? Spuneți că Domnul are trebuință de el și îndată îl va trimite aici“.

Deci au mers și au găsit mânzul legat la o poartă, afară, la răspântie, și l-au dezlegat. Și unii dintre cei ce stăteau acolo le-au zis: „De ce dezlegați mânzul?“ Iar ei le-au spus precum le zisese Iisus, și i-au lăsat să-l ia.

Intrarea în Ierusalim

Au adus mânzul la Iisus, așternându-și hainele pe el. Iar Iisus a șezut pe mânz. Și mulți își așterneau hainele pe jos, iar alții așterneau ramuri, pe care le tăiau de prin grădini. Chiar și copiii erau acolo și cântau cântări de laudă.

Iar cei care mergeau înainte și cei ce veneau pe urmă strigau, zicând: Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântată este Împărăția ce vine a părintelui nostru, David! Osana întru cei de sus!“

Toți cetățenii Ierusalimului erau entuziasmați când Iisus a intrat în oraș, căci mulți auziseră că l-a înviat pe Lazăr din mormânt, iar acum veniseră să-L vadă pe Iisus și pe cel înviat de El. Mulți iudei începeau să creadă în Iisus, astfel că arhieriei s-au sfătuit să-L omoare pe Iisus și pe Lazăr, dovada vie a minunii. Mare parte din cei ce stăteau pe margine se întrebau: „Cine este Acesta?“ Iar mulțimile răspundeau: „Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii“.

Să Îl întâmpinăm pe Iisus, Împăratul nostru!

Și noi Îl întâmpinăm pe Domnul în bisericiile noastre, în Duminica Floriilor, cu ramuri de salcie, și cântăm aceleași cuvinte pe care mulțimea l le-a adresat în ziua aceea: „Osana întru cei de sus! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!“ În timp ce cântăm, preotul binecuvântează prin stropire cu apă sfințită ramurile pe care le ținem în mâinile noastre. Ramurile le ducem apoi acasă și le punem la icoane, pentru ca binecuvântarea Intrării Domnului în Ierusalim să fie peste noi tot anul, până la Floriile următoare.

Sărbătoarea Floriilor

În multe biserici ortodoxe, copiii, împreună cu părinții lor, pornesc în procesiuni în această zi (sau în Sâmbăta lui Lazăr). În cele două zile cântăm Troparul sărbătorii, care conține și următoarele cuvinte:

„Și noi, ca pruncii, semnele biruinței purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului!“

Folosiți aceste propoziții pentru a le pune pe prapurii pe care-i puteți face ca să-i expuneți în clasă, ori să-i purtați în procesiuni.

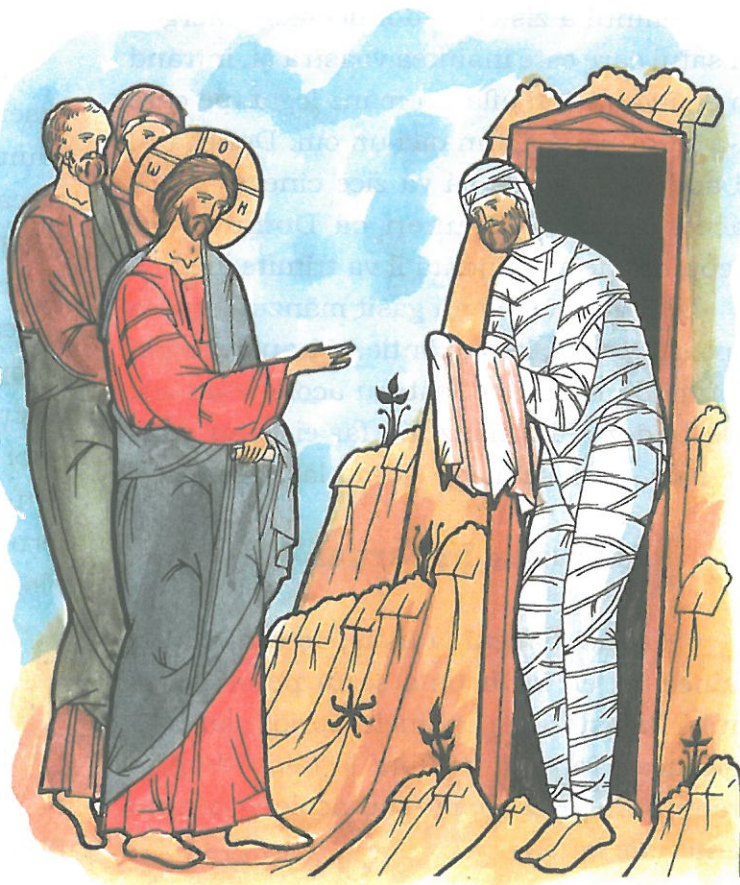
Sâmbăta dinaintea Duminicii Floriilor se numește Sâmbăta lui Lazăr. În această zi, pomenim un lucru minunat pe care Domnul Iisus l-a săvârșit mai înainte de a intra în Ierusalim. Prin învierea lui Lazăr, Iisus ne-a arătat că și noi vom fi părtași la Învierea Sa, care urma să aibă loc foarte curând.

Lazăr, prietenul iubit al lui Iisus

Le-am cunoscut deja pe Maria și Marta, cele două surori din Betania, unde Domnul Se oprea adesea. Lazăr, fratele lor, era și el prieten cu Domnul. Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Maria și Marta i-au transmis vestea și lui Iisus. Iar Domnul, auzind, a spus: „Această boală nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, ca, prin ea, Fiul lui Dumnezeu să Se slăvească“.

Lazăr moare

Până să ajungă Domnul Iisus în Betania, prietenul Său, Lazăr, a murit. Marta l-a zis Mântuitorului: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit“. Iisus i-a răspuns însă: „**Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac.** Crezi tu aceasta?“ Zis-a Lui: „Da, Doamne. Eu am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume“. Iisus S-a dus apoi la mormântul lui Lazăr, împreună cu cele două surori și cu cei ce le mângâiaseră în suferința lor. Domnul a lăcrimat când a văzut mormântul.

Iisus învie pe Lazăr din morți

La mormânt, Domnul S-a rugat Tatălui Său: „Părinte, Ți mulțumesc că M-ai ascultat. Eu știam că întotdeauna Mă ascuți, dar, pentru mulțimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis“. Și, zicând acestea, a strigat cu glas mare: „Lazăre, vino afară!“ Și a ieșit mortul, fiind legat la mâini și la picioare cu fâșii de pânză și fața lui era înfășurată cu mahramă. Iisus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!“ Astfel, mulți oameni s-au convins că Iisus avea putere asupra vieții și a morții.

VĂ ADUCETI AMINTE? CINE ERAU EI...?

Lecția 29

Ca să vă fie mai ușor să găsiți numele cerute la exercițiul recapitulativ de mai jos, revedeți lecțiile 25-28. Potriveți fiecare nume din coloana stângă cu descrierea corespunzătoare din coloana din dreapta.

Descrierile

1. Cine a venit la Fecioara Maria ca s-o anunțe că va fi Maica Fiului lui Dumnezeu?
2. Cine a spus: „Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui!“?
3. Cine I-a zis lui Iisus: „Nu mai au vin“?
4. Cine s-a plâns lui Iisus de sora ei?
5. Cine a spălat picioarele celor Doisprezece Apostoli?
6. A cui mamă a cerut de la Iisus un loc privilegiat pentru fiii ei?
7. Cine a găsit adevărata Cruce la Ierusalim?
8. Cine a spus: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău“?
9. Cine a murit și a fost apoi înviat de către Iisus?
10. Cine a protestat când i-au fost spălate picioarele?

Numele

- A. Sf. Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu
- B. Mama lui Iacov și a lui Ioan
- C. Sfânta Elena
- D. Sf. Apostol Petru
- E. Lazăr
- F. Elisabeta
- G. Îngerul Gavriil
- H. Marta
- I. Iisus
- J. Lucrătorii cei răi

Acasă și în viața de familie *Lecția 29*

Recapitulați împreună cu familia temele Săptămânii Patimilor și alcătuiți o mică broșură care să poată fi consultată de întreaga familie pe parcursul săptămânii în curs.

1. Luni – Smochinul uscat

■ Citiți relatarea din Matei 21, 18-20. Discutați cu toții ce înseamnă să dai roade și ce înseamnă să fii neroditor. Iată câteva sugestii:

■ Cum ne purtăm cu alți oameni? Dacă îi sprijinim și îi ajutăm, îi vom încuraja astfel să facă și ei, la rândul lor, fapte bune în viață. Dacă-i „ofilim” cu răceala, răutatea sau indiferența noastră, nu-i ajutăm să dea roade bune, și probabil nu vom da roade nici noi.

■ Cum ne petrecem timpul liber? Dacă ne risipim multă vreme fără rost, nu vom putea da niciodată roade.

■ Ce citim, ce vorbim, ce gândim? Lecturile folositoare, discuțiile ziditoare și gândurile bune vor da roade mult mai bune decât lecturile superficiale, bârfa sau gândurile rele în care cerșim milă ori îi acuzăm pe alții.

2. Marți – Cele zece fecioare (Matei 25, 1-13)

Cum Îl putem întâmpina pe Iisus Hristos? Trăindu-ne viața ca și cum am aștepta în fiecare moment să vină Domnul? Sau încercând să ieșim biruitori din lupta cu păcatul pentru ca atunci când Îl vom vedea pe Domnul față către față să-I putem ieși înainte cu bucurie, fără teama că vom fi scoși afară din cauza unor fapte urâte de care El Se rușinează?

3. Miercuri – Ungerea din Betania (Matei 26, 6-16)

Cât de mult Îl iubim pe Mântuitorul cu adevărat? Suntem pregătiți să ne lăsăm ironizați de alții, asemeni femeii acesteia? Ne putem smeri într-atât încât să riscăm să fim respinși sau ridiculizați atunci când ne

manifestăm iubirea noastră pentru Iisus, așa cum a făcut femeia de azi?

Aceste trei zile ne oferă „hrană duhovnicească”, din care să gustăm împreună cu întreaga familie. Pe măsură ce discutați ideile din manual sau alte idei sugerate de familie, adăugați-le în broșura voastră, pentru ca, atunci când vă adunați împreună în zilele din Săptămâna Patimilor, să vă aduceți aminte de ele.

Restul zilelor din Săptămâna Patimilor ne pun în față unele dintre cele mai frumoase slujbe existente în Biserica Ortodoxă. Mergeți la aceste slujbe cu toți ai casei.

4. Joi – Cina cea de Taină

(Luca 22, 7-23)

5. Vineri – Moartea și Îngroparea Domnului

(Luca 23, 26-56)

6. Sâmbătă – Petrecerea în mormânt și Pogorârea la iad a Domnului

(Matei 27, 50-54)

Citiți aceste pericope biblice acasă, cu toți membrii familiei, ca pe o pregătire pentru participarea la slujbele săptămânii. Rugați-vă împreună și revedeți „Scara Raiului” pe treptele căreia familia voastră s-a hotărât să urce ca să se apropie mai mult de Dumnezeu. Pregătiți-vă să intrați în sfintele zile ale Paștilor nu doar cu o casă curată și cu mâncăruri alese, ci mai ales cu un suflet devenit mai curat și mai luminos, datorită propriilor voastre eforturi.

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

[11 aprilie]

Acest mare ierarh al Bisericii Române s-a născut la 7 octombrie 1787 în București. Părinții săi erau foarte evlavioși și de aceea și-au crescut copiii în frica lui Dumnezeu. Astfel, pe viitorul ierarh Calinic aceștia l-au trimis la școlile ce funcționau pe lângă biserici, pentru a învăța carte.

Ascultând de glasul lui Dumnezeu ce-l chema la slujirea Sa, Sfântul Calinic se călugărește, primind chiar cinstea de a fi preot. Deși s-a învrednicit de o astfel de cinste, totuși nu a încetat a continua cu rugăciunea, cinstirea altora, milostenia, postul. Astfel, acest fericit părinte, ori de câte ori era ocărât de cineva, grația de bine, iar pe cel care îl nedreptățea, îndată îl miluia și îl ajuta cu tot ce putea. La el în chilie altceva nu se găsea, decât numai un urcior cu apă, iar pentru a se odihni nu se întindea pe pat, ci doar așipea câteva ceasuri pe un scaun, îmbrăcat și încins cu o curea lată de piele, ca o adevărată santinelă, gata oricând de luptă, veghind neîncetat asupra nevăzuților vrăjmași, care încercau să-l ispitească, fie prin trup, fie prin gânduri.

Ucenicul său mărturisea că nimeni nu putea să ascundă ceva sau să spună vreo minciună înaintea Sfântului Calinic, pentru că era înainte-văzător și îndată descoperea adevărul și cele ce urmau să se întâmple în viitor. Se mai spunea că era atât de blând și smerit cu inima, încât oricine socotea că are în fața lui un înger. În locul multei vorbiri, îi sfătuia pe ucenici să practice neîncetat tăcerea. De aceea toți îl iubeau, îl cinsteau și îl aveau ca pe un adevărat sfânt.

În timpul răscoalei din 1821, mulți locuitori ai Bucureștiului s-au adăpostit

la Cernica și de aceea hrana din mănăstire s-a terminat. Și de această dată sfințenia lui Calinic a fost dovedită, prin aceea că atunci când acesta a căzut la rugăciune înaintea icoanelor Maicii Domnului și a Sfântului Nicolae, cerându-le ajutorul, hrana necesară oamenilor din mănăstire venea în cinci care trase de boi. Rugăciunea smerită a Sfântului a fost iar ascultată de Maica Domnului și de Sfântul Nicolae, atunci când mănăstirea a rămas fără făină și acesta a cerut ajutorul celor bineplăcuți lui Dumnezeu.

Cu toate că Dumnezeu l-a învrednicit să ajungă arhieru, Sfântul Calinic se considera tot un mic slujitor al lui Dumnezeu, care are menirea de a aduce în Împărăția Cerurilor pe toți oamenii. În acest scop, nu s-a oprit de la milostenii, postiri, dragoste.

Se spune despre Sfântul Calinic că în tot timpul vieții sale a crescut mii de fii duhovnicești, săvârșind și foarte multe fapte mari pentru Biserica și țara noastră.

Atunci când a considerat că misiunea sa pe pământ se împlinise, Dumnezeu îl chemă pe Sfântul Calinic la El, în ziua de 11 aprilie, încheindu-se astfel o viață de om ales al Mântuitorului. Canonizarea sa a fost făcută în 20 octombrie 1955, de către Patriarhul Justinian al României.

Ucenicul Sfântului, Cuviosul Atanasie, lasă despre Părintele său duhovnicesc următoarele cuvinte: „Declar pe conștiința mea, ca arhimandrit și duhovnic ce sunt, eu, păcătosul, și în numele adevărului adevărat, că acest Sfânt Episcop, Calinic, cum a ieșit din pântecul maicii sale, tot așa a intrat în pântecul pământului“.

Cuviosul Isac Sirul

(12 aprilie)

Lecția 29

In vremurile cele vechi, într-o cetate vestită, era un bărbat care ducea o viață foarte cinstită, cu numele Isac, pe care-l știau mulți dintre creștini. Acest renume al său l-a determinat pe cuvios să plece din cetate într-un loc pustiu, unde-și zidi o chilie mică, pentru ca astfel să poată să înainteze în viața plăcută lui Dumnezeu. Eforturile și rugăciunile cuviosului au fost răsplătite de Dumnezeu cu multă înțelepciune, cu duhul proorociei și al facerii de minuni.

Se spune că într-una din zile, spre seară, cuviosul Isac a poruncit ucenicilor care s-au alăturat lui ca toate sapele câte se vor afla în mănăstirea lor să le arunce noaptea în grădina mănăstirii; iar la cântarea Utreniei acelei nopți, sculându-se frații, cuviosul le-a zis:

„Când se va ivi ziua, să pregătiți mâncare lucrătorilor noștri“.

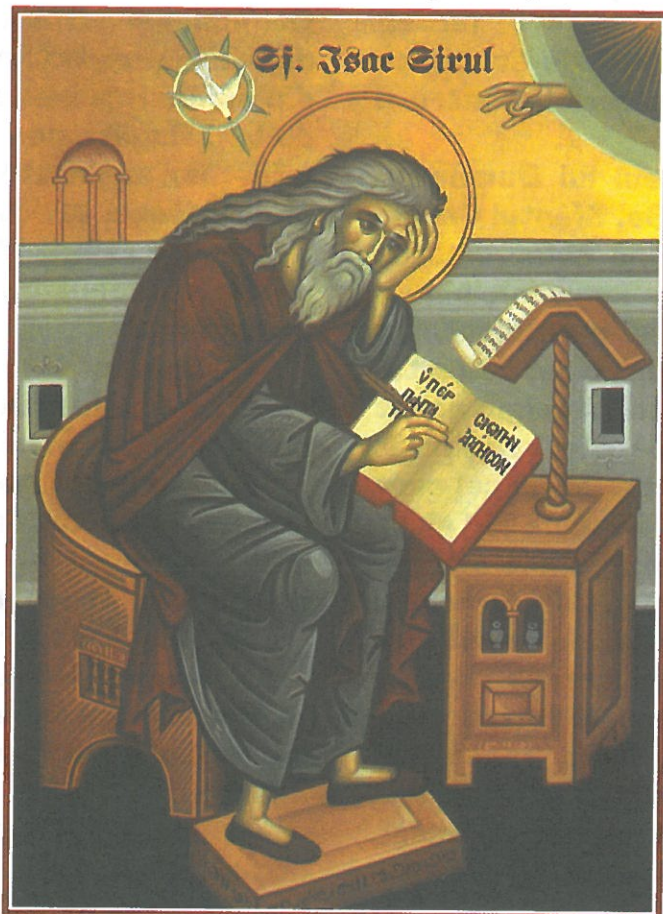
După ce s-a făcut ziuă și mâncarea a fost gata, Sfântul Isac a luat pe frați și, poruncindu-le să ia mâncarea, a mers cu dâșii în grădină și, intrând, au găsit într-însa atâția lucrători câte sape au fost aruncate de cu seară. Pentru că cei ce intraseră au fost tâlhari și, schimbând cu puterea lui Dumnezeu scopul cel rău, au luat sapele pe care le-au găsit acolo și, din ceasul cel dintâi al nopții în care au intrat în grădină și până la venirea cuviosului Isac, n-au încetat

lucrând și tot pământul ce era nesăpat în grădină l-au săpat. Deci, terminând ei de lucrat pământul și venind Sfântul la ei, li s-au dat haine și mâncare cât au voit. Astfel, cei ce intraseră în grădină tâlhărește ca să facă păcat au ieșit fără de păcat și cu binecuvântare, încărcăți cu plată pentru ostenele lor și povățuiți de Sfântul cum să lucreze cinstit pentru trebuințele lor și să nu mai facă răutăți.

Altădată, oarecare străini, îmbrăcați în haine rupte, au mers la cuviosul Isac cerând haine. Iar el, poruncindu-le să aștepte puțin, a chemat pe unul din ucenicii săi și i-a zis în taină să meargă în dumbrava de lângă mănăstire și să caute în copacul cel scorburos niște haine, pe care, găsindu-le, îl roagă să le aducă la el. Ducându-se fratele și căutând precum i se poruncise, a găsit

hainele lor ascunse în copac și, luându-le, le-a adus în taină învățătorului său. Iar omul lui Dumnezeu le-a dat străinilor acelora, care, luându-le și cunoscându-și hainele ce le ascuseseră în copac, s-au umplut de rușine; și astfel, cei ce cu înșelăciune cereau haine străine, rușinându-se, le-au primit chiar pe ale lor.

Cu astfel de fapte frumoase întorcea Sfântul Isac la Dumnezeu pe cei care voiau a face lucruri urâte înaintea Lui și cu astfel de pilde este cunoscut de cei ce-I slujesc lui Dumnezeu.

IISUS MOARE PE CRUCE

Lecția
30

Și ei au luat pe Iisus și L-au dus ca să fie răstignit. Și, ducându-Și Crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care pe evreiește se zice Golgota, unde L-au răstignit.

Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra Crucii. Și era scris: „Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor“.

Sfânta și Marea Săptămână *Lecția 30*

Săptămâna aceasta ne apropiem de Sfânta și Marea Săptămână a Patimilor Domului.

Potriveți temele fiecărei zile din Săptămâna Patimilor cu ziua din săptămână când ele sunt pomenite. Adăugați sub fiecare imagine numele zilei care i se potrivește.

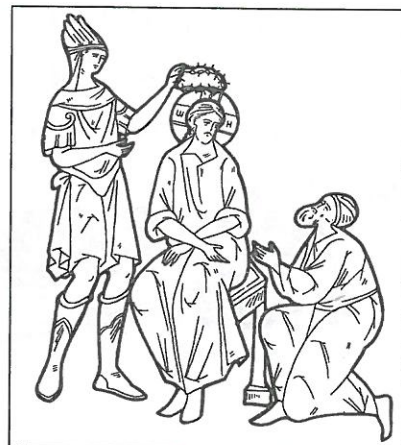

Smochinul neroditor

Pilda celor zece fecioare

Ungerea din Betania

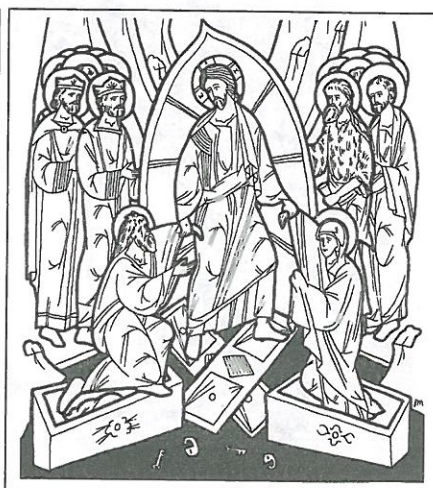
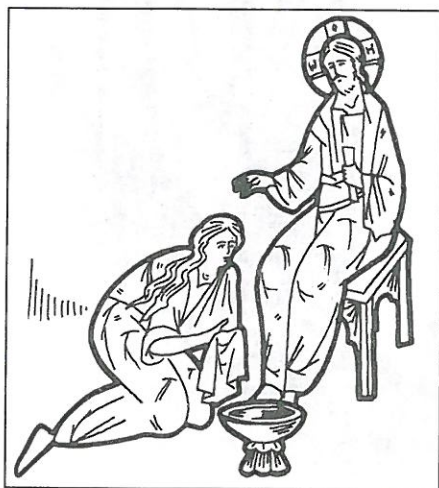
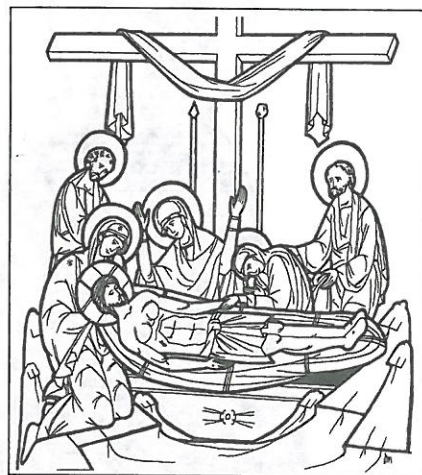
Cina cea de Taină

Trădarea și Patimile Domnului

Îngroparea și Pogorârea la iad

Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

Iisus a mâncat ultima oară cu ucenicii Lui la Cina cea de Taină, după care au cântat împreună laude și au ieșit la Muntele Măslinilor.

Apoi le-a spus: „Voi toți veți fugi de la Mine, căci scris este: «Bate-voi păstorul și se vor risipi oile turmei». Dar, după Învierea Mea, voi merge mai înainte de voi în Galileea”.

Iar Petru, răspunzând, a zis: „Dacă toți Te vor părăsi, eu nu Te voi părăsi niciodată!” Și i-a zis Iisus lui: „Adevărat zic ție că în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine”. Petru i-a zis: „Și de-ar fi să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine”. Și toți ucenicii au zis la fel.

Rugăciunea din Ghetsimani

S-au dus afară din cetate, în locul ce se cheamă Ghetsimani, și Iisus a zis ucenicilor: „Sedeți aici, până ce Mă voi duce acolo și Mă voi ruga”. Și, luând cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, a început a Se întrista și a Se mâhni.

Atunci le-a zis: „Întristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneți aici și privegheați împreună cu Mine. „Și, mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, rugându-Se și zicând: „Avva, Părinte, toate sunt Ție cu puțință. Depărtează de la Mine paharul acesta! Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu”. Iisus știa că vremea trădării și a morții Sale era aproape.

Atunci a venit la ucenici și i-a găsit dormind și i-a zis lui Petru: „Așa, n-ai putut un ceas să privegheai cu Mine! Privegheai și vă rugați, ca să nu intrați în ispită! Căci duhul este osârduitor, dar trupul neputincios”.

Și, iarăși mergând, i-a rugat, același cuvânt zicând. Și, iarăși venind, i-a găsit dormind, căci ochii lor erau îngreuiati. Și a venit a treia oară și le-a zis: „Dormiți de acum și vă odihniți! E gata! A sosit ceasul. Iată, Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor. Sculați-vă să mergem! Iată, cel ce M-a vândut s-a apropiat”.

Trădarea și arestarea lui Iisus

Și, îndată, încă vorbind El, a venit Iuda Iscarioteanul, unul din Cei Doisprezece, și cu el mulțime cu săbii și cu ciomege, de la arhieriei, de la cărturari și de la bătrâni. Iuda le dăduse semn, zicând: „Pe Care-L voi săruta, Acela este. Prindeți-L și duceți-L cu pază!”.

Și, apropiindu-se de Iisus, Iuda a zis: „Învățătorule!” și L-a sărutat. Iar soldații au pus mâna pe El și L-au prins.

Citiți mai departe din Marcu 14, 47-50, pentru a vedea ce s-a petrecut în continuare. Câți dintre ucenicii lui Iisus au rămas cu El?

Judecarea lui Iisus

Domnul Iisus a fost dus în casa marelui arhieriu, apoi în fața sinedriului, unde se adunaseră toți arhieriei, cărturarii și bătrânii poporului. Petru L-a urmat de la distanță și a rămas cu soldații care-L păziseră pe Iisus. Aceștia au aprins foc în mijlocul curții arhierelui, iar Petru a șezut și el în mijlocul lor, încălzindu-se la foc.

Sinedriul căuta să-L condamne la moarte pe Iisus. Au găsit oameni care să depună mărturie falsă împotriva Lui, dar mărturiile lor nu se potriveau. Iisus n-a răspuns nimic în fața acestor acuzații false. La sfârșit, Marele Arhieriu L-a întrebat: „Ești Tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?” Iar Iisus a zis: „Eu sunt și veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului”.

Auzind acestea, membrii sinedriului au declarat că Iisus merita să moară, fiindcă S-a numit pe Sine Dumnezeu. Apoi au scuipat asupra Lui, L-au luat în răs și L-au bătut. În tot acest timp, Petru se afla afară împreună cu soldații din gardă. Dimineața, sinedriul L-a predat pe Iisus guvernatorului roman, Pilat.

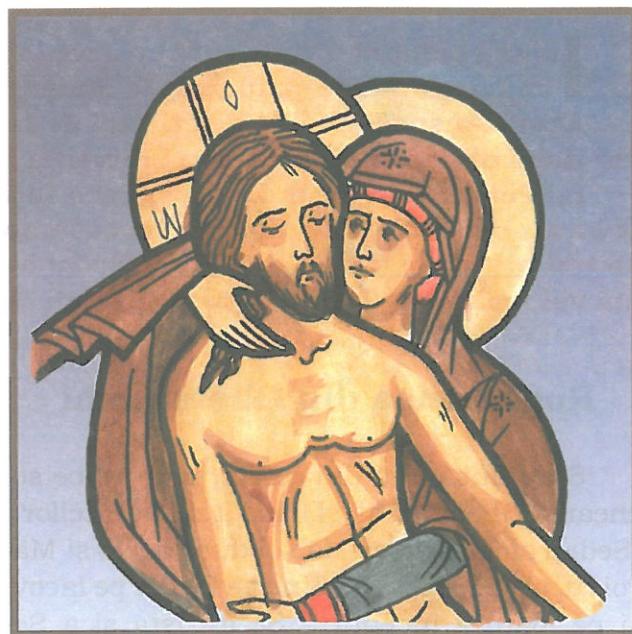
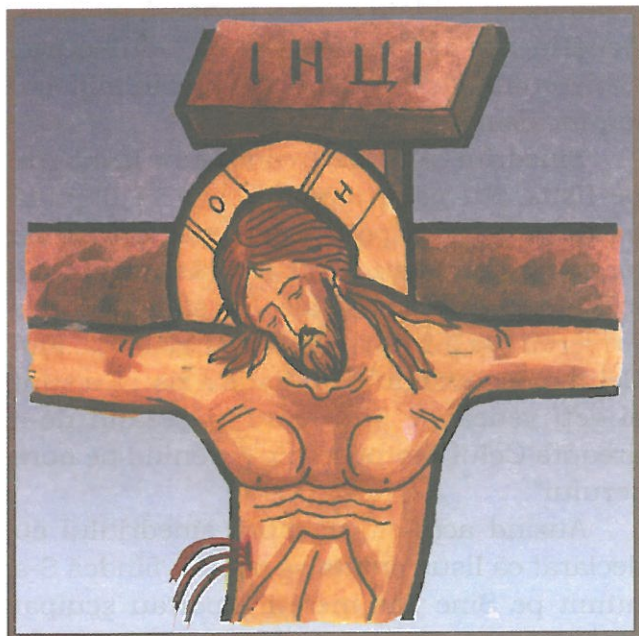
Citiți ce s-a petrecut cu Petru, în Marcu 14, 66-72. De ce a plâns Petru? Citiți apoi ce s-a întâmplat în Evanghelia după Marcu 15, 2-15. De ce l-a eliberat Pilat pe Baraba, și nu pe Iisus?

Ostașii L-au batjocorit pe Iisus și L-au îmbrăcat într-o haină roșie ca purpura, apoi au făcut o cunună de spini și i-au pus-o pe cap. Și au început să se plece în fața Lui, zicând: „Bucură-Te, regele iudeilor!” Și-L băteau peste cap cu o trestie și-L scuipau, iar apoi L-au dus să fie răstignit.

Ostașii au silit pe un trecător, pe Simon Cirineul, să ducă Crucea lui Iisus. Și L-au dus la locul numit „Golgota” („locul Căpățânii”) și I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat. Și L-au răstignit și au împărțit între ei hainele Lui, aruncând sorți pentru ele, care ce să ia.

Iar când L-au răstignit era ceasul al treilea (nouă, dimineața). Și vina Lui era scrisă deasupra: „Regele iudeilor”.

Citiți din Marcu 15, 27-32, pentru a vedea ce s-a petrecut în timp ce Iisus era pe cruce.

Moartea lui Iisus

Când a fost ceasul al șaselea (la amiază), întineric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea (trei după-amiază). Și, la al nouălea ceas, a strigat Iisus cu glas mare: „Eli, Eli, lama sabahtani!”, care înseamnă „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Unii dintre cei ce stăteau acolo credeau că îl cheamă pe Ilie și L-au luat în răs, spunând că poate vine Ilie să-L coboare de pe cruce. Iar Iisus, scoțând un strigăt mare, Și-a dat duhul. În acel moment, catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos. Iar sutașul care stătea în fața Lui, văzând că astfel Și-a dat duhul, a zis: „Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!”

Următoarele versete din Evanghelia după Marcu relatează despre femeile care au stat lângă cruce și apoi L-au îngropat pe Iisus.

Citiți Marcu 15, 40-47. Ce anume a făcut Iosif din Arimateea?

Drumul spre Cruce

Lecția 30

Potriveți aceste descrieri cu numele locurilor pe care ele le descriu. Scrieți numele respective după fiecare descriere. Identificați locul pe hartă și încercuiți-l.

Puteți găsi răspunsurile chiar în lecție și, de asemenea, în Lecția 29.

Orașul unde locuiau Lazăr, Maria și Marta:

Ținutul natal al lui Iosif, cel care a cerut voie de la Pilat să-L îngroape pe Iisus:

Locul unde S-a dus Iisus cu ucenicii ca să Se roage, după Cina cea de Taină:

Cetatea unde a intrat Iisus ca un împărat în Duminica Floriilor:

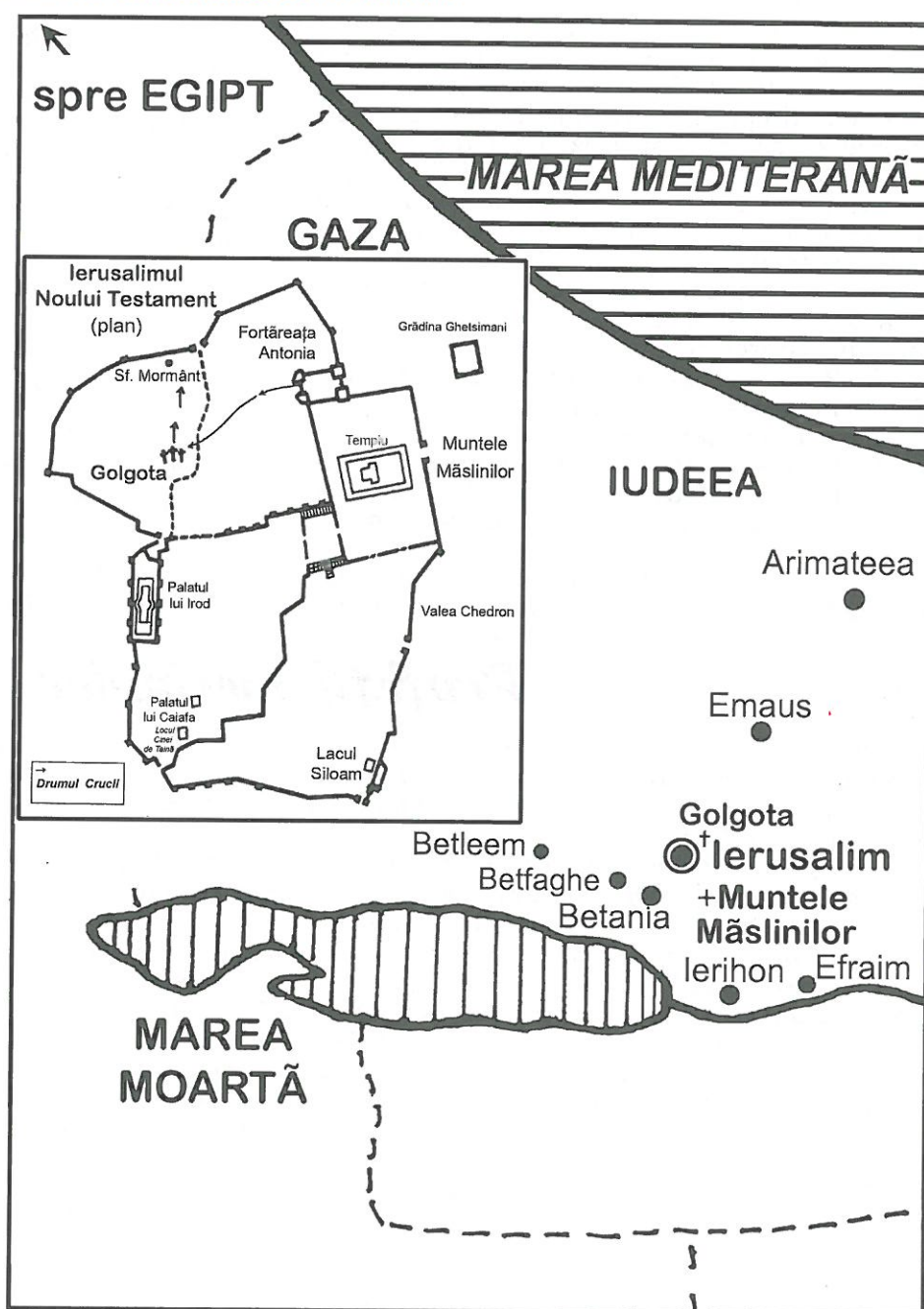
Orașul natal al lui Simon, cel care a purtat crucea lui Iisus:

Locul unde a fost răstignit Iisus; numele lui înseamnă „locul Căpățânii“:

Locul unde Iisus a fost trădat și arestat:

Locurile:

Ghetsimani, Cirene, Arimateea, Golgota, Muntele Măslinilor, Betania, Ierusalim

Acasă și în viața de familie

Lecția 30

Alcătuți împreună cu întreaga familie un program de pregătiri pentru marea sărbătoare a Sfințelor Paști. Iată în continuare câteva sugestii:

1. Asigurați-vă că fiecare membru al familiei are o sarcină de îndeplinit în pregătirea ambianței sărbătorești a locuinței. Aceasta va include câteva munci care necesită oarecare efort (curățenia, lustruirea sticlăriei), dar și lucruri mai plăcute, precum decorarea casei, alcătuirea aranjamentelor florale pentru masă, sau organizarea unor momente deosebite, de destindere, la care să participe toată familia (jocuri, concursuri etc.)

2. Dacă aveți oaspeți, puneți-i pe cei mai mici membri ai familiei să decupeze și să scrie cartonașe individuale speciale pentru masa festivă, cu numele fiecărui mesean, care vor fi așezate în dreptul fiecărei farfurii, sau puneți-i să pregătească mici surprize pentru oaspeți.

3. Revedeți temele Săptămânii Patimilor, prezentate în secțiunea „Acasă și în viața de familie” din lecția anterioară și citiți în familie relatarea Învierii din fiecare Evanghelie.

4. Alcătuți meniul sărbătorii, împărțind fiecărui membru al familiei un rol în pregătirea sau cumpărarea celor necesare.

5. Revedeți „Scara Raiului” și gândiți-vă la câteva modalități de a continua faptele bune pe care ați încercat să le faceți.

6. Învățați și repetați împreună cu toți ai casei Troparul sărbătorii și alte cântări specifice, astfel încât să le puteți cânta în timpul slujbelor din biserică.

7. Acum poate fi timpul cel mai potrivit de a vă hotărî să ajutați o persoană mai săracă,

sau pe cineva imobilizat de boală în casă ori într-un azil. Vă puteți decide, de asemenea, să căutați vreo persoană cu care ați avut o cât de mică neînțelegere și să vă împăcați cu ea.

8. Analizați încă o dată, împreună cu familia, unele dintre persoanele care au fost martore ale Patimilor Domnului. Ce calități ale acestora ați vrea să imitați? Ce defecte ale lor ați dori să evitați?

9. Femeile care au stat sub Cruce au dovedit un mare curaj și un devotament deosebit față de Domnul în acele momente de agonie. Cum ne putem dovedi la rândul nostru fidelitatea față de Dumnezeu?

10. Iosif din Arimateea, cel ce a cerut trupul lui Iisus pentru a-L îngropa, a riscat să fie luat în răs și poate chiar să fie persecutat de către dușmanii Domnului. Suntem și noi gata oricând să ne asumăm riscul de a face ceea ce este bine să facem?

11. Pilat a știut că Iisus este nevinovat, dar nu s-a opus mulțimii, ci a aprobat cu lașitate răstignirea Lui. Dați exemple de situații în care oamenii se poartă cu lașitate.

Pregătiri pentru Săptămâna Patimilor

Revedeți caracteristicile slujbelor bisericești din Săptămâna Patimilor, incluse în broșura alcătuită de întreaga clasă. Citiți încă o dată versetele din Biblie și meditați asupra lor atunci când participați la slujbele din biserică.

Profeții mesianice

Pe măsură ce parcurgem versetele referitoare la suferințele, răstignirea și moartea Domnului Iisus Hristos, ne dăm seama că El citează de câteva ori pasaje din Vechiul Testament. Există în tot Vechiul Testament multe locuri care vestesc în detaliu ceea ce se va petrece cu Mesia – cu Iisus Domnul.

Citiți fragmentele din relatările Noului Testament de mai jos, apoi pasajele din Vechiul Testament, după trimerile indicate în coloana din dreapta. Uniți cu o linie fiecare pasaj din Noul Testament cu profeția corespunzătoare lui.

1. Iar după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui, aruncând sorți. (Matei 27, 35)
2. Atunci I-a zis Pilat: „Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?” Și nu I-au răspuns nici un cuvânt, încât dregătorul se mira foarte. (Matei 27, 13-14)

3. Atunci toți ucenicii, lăsându-L, au fugit. (Matei 26, 56)
4. Asemenea și arhierii, bătându-și joc de El, cu cârturarii și cu bătrânii, ziceau: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, și vom crede în El. S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu.”

5. Și erau duși și alții, doi făcători de rele, ca să-i omoare împreună cu El. Și, când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpățânii, L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și altul de-a stânga.

6. Și au scuipat în obrazul Lui, au acoperit fața Lui și L-au bătut cu pumnii, zicând: „Proorocește-ne, Hristoase, cine este cel ce Te-a lovit?” Și ostașii L-au batjocorit și L-au biciuit.

Isaia 53, 6

Psalmul 21, 7-8

Isaia 53, 12

Psalmul 21, 18

Isaia 53, 7

Psalmul 21, 6-7

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

(23 aprilie)

Sfântul Gheorghe era din Capadocia, fiu de părinți creștini vestiți, din tinerețe având buna credință. Încă din tinerețea sa a rămas și orfan de tată, care se sfârșise prin muceniceasca nevoință pentru Hristos. Ajungând la vârsta desăvârșită, fiind frumos la chip și viteaz cu trupul, s-a rânduit în oaste, fiind pus tribun peste ostașii unei cete vestite. Datorită vitejiei sale, Sfântul a reușit să înainteze în dregătorie, astfel că ajunsese mare funcționar roman.

În acest timp, păgânul împărat roman, Dioclețian, silea pe creștini la urâta slujire idolească. Văzând acest lucru, Sfântul hotărî să se arate că e creștin și astfel toate cele ce le avea la sine, aurul, argintul și hainele le-a împărțit săracilor, pe robii care erau cu sine i-a eliberat și toate averile pe care le avea a hotărât să le împartă la cei ce n-aveau. După aceasta, lepădând toată frica omenească și întărindu-se întru Unul Dumnezeu, Sfântul Gheorghe a stat cu fața luminată și cu minte bărbătească în mijlocul adunării celei mari păgânești și a mărturisit că e creștin și că idolii lor nu sunt nimic, adevăratul Dumnezeu fiind Hristos.

Iată cuvintele pe care le-a rostit atunci viteazul Gheorghe, ostașul lui Hristos, înaintea împăratului: „Până

când, împărate și voi, domni și sfetnici, care, fiind rânduiți pentru îndreptarea legilor bune și a judecăților cele drepte, porniți mânia voastră asupra creștinilor și înmulțiți nebunia voastră, întărind hotărârile cele fărădelege, iar judecățile cele nedrepte dându-le asupra oamenilor nevinovați, care n-au făcut nimănui

strâmbătate? Să știți bine că idolii voștri nu sunt dumnezei! Așa că, să nu vă amăgiți cu astfel de minciuni, căci Hristos este Unul Dumnezeu și Acela Unul este întru Slava lui Dumnezeu-Tatăl; toate s-au făcut prin El și cu Duhul Său cel Sfânt toate au fost alcătuite. Ori căutați să cunoașteți și voi adevărul și să învățați dreapta credință, ori atunci să lăsați pe acei care țin de adevăr și de dreapta credință și să nu-i mai tulburați!”

Auzind toate acestea toți cei care erau de față, și-au întors privirile către împăratul, ca să audă ce are de zis la asemenea fapte îndrăznețe ale unuia dintre ostașii săi. Acesta, ca ieșit din minți, ședea înăbușind în sine mânia ce-i clocotea. Apoi, făcu semn unui antipat al său, cu numele Magnențiu, ca acesta să răspundă lui Gheorghe.

La întrebarea cine l-a îndemnat pe ostașul Gheorghe la o astfel de îndrăzneală, acesta a răspuns: „Adevărul!” „Care este adevărul?” – întreabă Magnențiu. „Adevărul este Însuși Hristos, Cel prigonit de voi!” – răspunde viteazul

ostaș al lui Hristos. „Dar și tu ești creștin?” – întrebă uimit antipatul, prietenul împăratului. Iar Gheorghe, purtătorul de biruință, grăi în auzul tuturor: „Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeul meu, și, spre El nădăjduind, în mijlocul vostru am stat de voia mea, ca să mărturisesc despre adevăr”.

Auzind aceste cuvinte ale Sfântului, întreaga adunare s-a pornit spre ceartă: unii fiind de partea Sfântului, alții împotriva lui. Împăratul, poruncind să se facă liniște, se întoarse spre Sfântul Gheorghe, zicându-i: „Eu tot timpul m-am minunat de neamul tău cel bun, o, Gheorghe! Sfatul tău și vitejia ta socotindu-le vrednice de cinste, te-am cinstit cu mari dregătorii. Iar acum, deși nu grăiești cuvinte care să-ți vină în ajutor, eu, ca un tată, te sfătuiesc să nu te lipsești de slava cea pe care ai primit-o de la mine și de cinstea dregătoriei tale! E cuminte să nu-ți dai floarea tinereților tale la munci, prin nesupunerea ta. De aceea, te sfătuiesc prietenește: adu jertfă zeilor, căci cu mai mare cinste vei fi înconjurat!”

Sfântul, dojenindu-l pe împăratul pentru asemenea cuvinte de amăgire, îl chema să înțeleagă și să primească el pe Dumnezeul cel Adevărat și Lui să se închine, pentru a moșteni Împărăția cea care în veac nu se va mai sfârși.

La aceste îndemnuri ale Sfântului, împăratul, fiind cuprins de o mânie fără margini, porunci ca Sfântul Gheorghe să fie pus la cazne mari și cumplite. Dar, din toate muncile la care era supus, Sfântul ieșea biruitor, prin puterea lui Dumnezeu: de la roata de muncire, din varul nestins, de la otrava dată lui spre băutură, de la încălțăminte de fier înroșită în foc.

Din toate acele cumplite munci, viteazul ostaș al lui Hristos ieșea biruitor, căci nici un suspin sau geamăt nu scotea din gura sa, ci dădea slavă lui Dumnezeu, rugându-se Lui cu multă căldură sufletească. Apoi, prin învierea unui mort, Sfântul Gheorghe a ieșit din nou biruitor asupra păgânului împărat.

Cerând să fie dus în capiștea zeului Apolon, Sfântul Gheorghe a strigat spre idol, întrebându-l în numele cel viu al lui Hristos de este el Dumnezeu, așa cum îl cinsteau împăratul și cei ai lui. Atunci, dinlăuntrul idolului, grăi diavolul cel ascuns în el, care înșela pe oameni, că nu există decât Un singur Dumnezeu, iar el este înșelătorul celor stăpâniți de păcate. Dumnezeul cel Adevărat este Acela pe care Îl mărturisește Gheorghe, plăcutul Său.

Chinurilor la care era supus Sfântul se alătură și împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, care-L va mărturisi pe Hristos ca adevărat Dumnezeu, iar pe idoli îi va defăima. Oricât a încercat împăratul să convingă pe împărăteasă să nu-și părăsească închinarea la idoli de deșerti, aceasta nicidecum nu se pleca sfaturilor lui, ci cu și mai multă credință urma Aceluia Căruia Îi era credincios Sfântul Gheorghe.

Răbdarea tiranului ajunsese la limită și de aceea hotărî ca atât Sfântul Gheorghe, cât și împărăteasa Alexandra să fie duși afară din cetate și să li se taie capetele.

Apropiindu-se de locul în care avea să le fie tăiate capetele, Sfântul rosti următoare rugăciune: „Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeul meu, că n-ai veselit pe vrăjmașii mei, ci ai izbăvit sufletul meu ca pe o pasăre din cursa vânătorilor! Auzi-mă și acum, Stăpâne, și stai înaintea robului Tău în ceasul acesta de la sfârșit și izbăvește sufletul meu de meșteșugirile celui viclean, ale vrăjmașului celui mare, și de duhurile cele necurate. Să nu le socotești acestora păcatul ce l-au făcut înaintea mea, în neputința lor, ci iertare și dragoste arată-le, ca și aceștia, cunoscându-Te, să aibă parte de Împărăția Ta. Primește și sufletul meu, împreună cu al celor ce Ți-au bineplăcut din veac, trecând cu vederea toate greșelile mele cele cu știință și cu neștiință”.

Și s-a sfârșit, tăindu-i-se capul.

HRISTOS A ÎNVIAT!

*Lecția
31*

**Pentru că M-ai văzut ai crezut?
Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!**

Mergeți

Lecția 34

și propovăduiți Evanghelia!

Ziua Învierii, popoarelor, să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Căci din moarte la viață și de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-I cântăm cântare de biruință: Hristos a înviat din morți!

După ce Iisus Și-a dat duhul, Iosif din Arimateea, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea. Și Iosif, cumpărând giulgiu, L-a înfășurat, împreună cu Nicodim, în giulgiu curat de în și L-a pus într-un mormânt nou, care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus. Ziua următoare, intrucât era ziua de odihnă la evrei, Sabatul, au rămas acasă, așa cum cerea Legea. Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, au cumpărat uleiuri înmiresmate ca să ungă trupul lui Iisus.

Îngerii vestesc Învierea

În ziua următoare, prima zi a săptămânii, foarte de dimineață, au venit ele la mormânt ca să ungă trupul lui Iisus. Și au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. Și, intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus.

Și, fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veșminte strălucitoare. Femeile s-au înfricoșat de ei, plecându-și fețele la pământ.

Bărbații aceia erau îngerii Domnului și le-au spus femeilor: „De ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie răstignit, iar a treia zi să învieze“. Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui.

Femeile duc ucenicilor vestea cea bună

Întorcându-se degrabă de la mormânt, femeile au vestit celor unsprezece (căci Iuda era deja mort la vremea aceea) că Domnul a înviat. Și cuvintele acestea li s-au părut ucenicilor ca o aiurare și nu le-au crezut.

Iar Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.

Iisus Se arată ucenicilor

Fiind seară, în ziua aceea, și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica

iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!“ Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile cu semnele cuielor și coasta Sa.

Iar ucenicii s-au umplut de bucurie, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: „Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi“. Și, zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Luați Duh Sfânt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute“.

Toma se îndoiește

Iar Toma, unul din Cei Doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: „Am văzut pe Domnul!“ Dar Toma le-a zis: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede“.

După opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntrul, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: „Pace vouă!“ Apoi a zis lui Toma: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios“.

Toma primește dovada

A răspuns Toma și I-a zis: „Domnul Meu și Dumnezeuul Meu!“ Iisus i-a zis: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!“

Scurtă recapitulare biblică

Împărțiți-vă în câteva echipe. Pentru fiecare grupaj de evenimente, urmăriți care echipă poate aranja cel mai rapid evenimentele în ordinea în care s-au petrecut ele. Pentru ordonarea lor, completați căsuțele din stânga fiecărui eveniment cu numere de la 1 la 4, 6 sau 7. Pentru verificarea corectitudinii enumerărilor voastre, folosiți istorisirile anterioare din manual sau pe cele din Sf. Scriptură.

Evenimentele dinaintea trădării lui Iisus

Iisus și Cei Doisprezece Ucenici mănâncă Paștile la Cina cea de Taină.

Poporul strigă „Osana!” atunci când Iisus intră în Ierusalim.

Iisus îl înviază pe Lazăr din morți.

Iisus spală picioarele ucenicilor.

Evenimentele dinaintea Răstignirii Domnului

Simon Cirineanul duce crucea lui Iisus.

Petru plânge când aude cocoșul cântând.

Iisus este scuipat, batjocorit și încununat cu o cunună de spini.

Mulțimea îi cere guvernatorului Pilat să-l elibereze pe Baraba.

Soldații aruncă sorți pentru a vedea care dintre ei va lua veșmintele lui Iisus.

Iuda îl trădează pe Domnul în grădina Ghetsimani.

Evenimentele petrecute după ce Iisus a înviat din morți

Apostolii nu cred istorisirea femeilor despre cele petrecute la mormânt.

Pământul se cutremură și catapeteasma templului se rupe în două.

Toma crede și exclamă: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”

Un soldat spune: „Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!”

Iosif din Arimateea se asigură că mormântul lui Iisus este pecetluit.

Femeile merg să ungă cu uleiuri înmiresmate trupul lui Iisus.

Petru găsește giulgiurile în mormântul rămas gol.

Prima Duminică după Paști se numește Duminica Tomii. Am citit deja despre ezitarea Apostolului Toma și despre modul în care Domnul Iisus Hristos l-a ajutat să-și depășească îndoielile cu privire la Învierea Sa.

Săptămâna cuprinsă între Duminica Paștilor și Duminica Sfântului Toma se numește *Săptămâna Luminată*. În fiecare zi din această săptămână, Liturghia pascală se celebrează în toată strălucirea sa, ușile împărătești rămân tot timpul deschise și toată Biserica este îmbrăcată în veșminte albe, luminoase.

Duminicile de după Paști

Primele patru Duminici care urmează după Duminica Sfântului Toma au în centrul lor câte o temă biblică. Pe acestea le vom studia în săptămânile următoare.

Un calendar de Paști

Alcătuți un calendar de Paști pentru clasa voastră. Pe o bucată mare de carton trasați șase rubrici: una pentru Duminica Învierii și alte cinci pentru Duminicile de după Paști. Adăugați rubrici și pentru celelalte șase zile ale fiecărei săptămâni, astfel încât calendarul vostru să arate ca orice calendar de perete. Prima duminică o veți numi Duminica Învierii; prima duminică după Paști – Duminica Tomii; săptămâna dintre ele – Săptămâna Luminată, unde fiecare zi va avea rezervată o căsuță proprie.

Pentru cele două Duminici și pentru zilele din Săptămâna Luminată, membrii clasei vor putea alege o icoană sau o ilustrație potrivită, un citat din Sf. Scriptură sau un fragment dintr-un tropar sau alt imn din

slujbele specifice zilei respective. Ele pot fi desenate sau scrise pe bucăți mai mici de hârtie și apoi lipite în interiorul căsuței corespunzătoare din calendar.

Restul duminicilor din perioada pascală vor fi trecute în calendar pe măsură ce vor fi studiate în săptămânile ce urmează.

Iisus aduce oamenilor o nouă viață

Recitiți împreună cu întreaga familie cuvintele Troparului Învierii și rugați-i pe ceilalți să-și îndrepte atenția spre ceea ce imnul ne spune despre cei care au murit:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Ultimele cuvinte ale troparului ne amintesc un fapt important petrecut la Învierea lui Hristos. Iisus S-a coborât la iad, a biruit puterea morții care-i ținea legați pe cei din iad și i-a înviat pe cei morți. Citiți cu toată familia despre acest lucru în I Petru 3, 18-30. Noi pomenim pogorârea la iad a Domnului în fiecare sâmbătă din anul bisericesc. Una dintre cântările Vecerniei din Sâmbăta Patimilor spune:

**Astăzi iadul strigă
suspînând: „Stricatu-s-a
puterea mea! ...sufletele
pe care le țineam
întu mine mai înainte,
Dumnezeu fiind,
le-a înviat“. Slavă,
Doamne, Crucii Tale și
Învierii!**

La aceste lucruri se referă troparul atunci când spune că Hristos-Domnul a dăruit viață celor din morminte. Și noi putem trăi acest adevăr dacă mergem la cimitir și ne rugăm pentru toți cei adormiți, ale căror trupuri se află „în morminte“.

Organizarea unei vizite la cimitir

Noi mergem, în perioada pascală, și la cimitir, pentru a ne ruga la mormintele celor adormiți și pentru a le duce binecuvântarea și făgăduința învierii. Puteți chema preotul paroh să binecuvânteze mormintele familiei voastre și să se roage pentru ei împreună cu voi.

Copiii ar putea face aranjamente florale deosebite pe care să le așeze apoi pe mormintele celor dragi. Se pot ruga și ei, alături de întreaga familie, pentru cei îngropați acolo. Puteți, de asemenea, să-i încurajați să se ocupe de morminte, să le păstreze curate și îngrijite, să tundă iarba din jurul lor, să plivească eventualele buruieni, să curețe sau să vopsească părțile metalice sau pe cele din lemn.

Rugăciuni pentru cei adormiți

Pe lângă rugăciunile și binecuvântările rostite de preot și de membrii familiei în cimitir, încercați să organizați și acasă momente de rugăciune comună pentru cei adormiți din familia voastră. Pomenindu-i astfel în rugăciunile zilnice, veți crea ocazii de a vorbi despre ei cu cei mai tineri membri ai familiei, de a le arăta fotografiile și lucruri care au aparținut celor dragi. Îi veți încuraja astfel pe copii să pomenească în rugăciunile lor pe rudele sau prietenii decedați ai familiei.

VIETI DE SFINȚI

L

Sfinții Ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancov

Mitropoliții Transilvaniei;

Iosif Mărturisitorul din Maramureș

(24 aprilie)

Sfântul Ierarh Iorest era fiu de țărani din Transilvania. Iubind din copilărie pe Hristos, s-a făcut călugăr la obștea Mănăstirii Putna, schimbându-și numele din Ilie în Iorest. Apoi, urmând școala duhovnicească din această mănăstire, a ajuns monah iscusit, bun caligraf și zugrav de icoane. Pentru curăția inimii sale, egumenul mănăstirii l-a făcut preot și era cuviosul Iorest ca o făclie aprinsă în obștea părinților, săvârșind cele sfinte cu frică de Dumnezeu și mângâind poporul cu alese învățături creștinești.

Timp de trei ani cât a păstorit Biserica lui Hristos ca arhiereu al Transilvaniei, Sfântul Iorest s-a ostenit ca un adevărat mărturisitor să apere dreapta credință ortodoxă de învățăturile străine calvinești și de toate cursele viclene ale diavolului. Peste tot rânduia preoți râvnitori, sfințea biserici și mergea prin sate, mângâind și învățând pe credincioși ca un bun păstor al turmei lui Hristos.

În anul 1643, blândul Ierarh Iorest a fost aruncat în temniță pentru râvna credinței drepte, pătimind multe necinstiri, bătăi și ocări. Iar Sfântul a răbdat mucenicește, fiind gata să-și dea și viața pentru apărarea credinței ortodoxe și mântuirea turmei sale. După nouă luni de zile, păstorul turmei lui Hristos este scos din temniță, ajungând astfel să păstorească pe ortodocșii din Moldova. Apoi și-a dat sufletul cu pace în brațele Marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind numărat la ceata Sfinților Mărturisitori.

Și Sfântul Ierarh Sava se numără în rândul celor care L-au mărturisit pe Hristos împotriva învățăturilor străine Ortodoxiei. Acesta s-a născut în localitatea Inău, din părinți binecredincioși, Ioan și Maria, primind din botez numele de Simeon. După ce învață carte și deprinde rânduiala slujbelor, ajunge preot, pentru ca mai târziu, în urma văduviei, să se călugărească și astfel să ajungă mitropolit al Ardealului, cu numele Sava.

Douăzeci și patru de ani cât a fost mitropolit, Sfântul Sava s-a dovedit un mare apărător al credinței ortodoxe și un devotat Ierarh al Bisericii lui Hristos. Astfel, a combătut învățăturile greșite calvinești, a întărit unitatea românilor în jurul Bisericii Ortodoxe, a înălțat numeroase locașuri prin sate și orașe, a rânduit peste tot preoți devotați, a mângâiat pe țăranii ardeleni, întărindu-i în credință și nădejde.

Văzând conducătorul Ardealului că din cauza Sfântului Ierarh Sava românii nu trec la calvinism, îndată, semănând vrajbă și răzbunare împotriva păstorului lui Dumnezeu, l-a aruncat pe acesta în temniță. Aici, timp de trei ani de zile, a fost persecutat, bătut cu toiege, batjocorit și chinuit ca un martir pentru dreapta credință și chiar silit să treacă la calvinism. Cu toate acestea, a rămas statornic în dreapta credință și, astfel, după grele suferințe, a fost scos din temniță, dându-și sufletul în brațele lui Hristos.

...ături de ceilalți doi mărturisitori
Ortodoxiei se înscrie și Sfântul Ierarh
Iosif, episcop al Maramureșului.

Sfântul s-a născut într-un sat din
părțile Năsăudului, dintr-o familie de
oameni luminați și curați la suflet,
puternic înrădăcinați în credința
ortodoxă. Însușindu-și învățătura de la
preoții satelor și de la călugării din
Maramureș, Sfântul Iosif va fi ales
episcop pentru românii
din Maramureș, în anul
1690, fiind hirotonit în
Moldova, de către mare-
le mitropolit Dosoftei.

Din documentele vre-
mii, aflăm că acest vlă-
dică a fost un neobosit
păstor sufletesc și cu
mare grijă pentru turma
sa și, totodată, un dârz
apărător al dreptei
credințe, într-o vreme
când dușmanii reușiseră
să-i dezbine pe români,
înstrăinându-i de legea
lor cea strămoșească.

Iar din pricină că și-a
vizitat parohiile, a ținut
soboare și a apărat
interesele Bisericii româ-
nești, a fost chemat la Viena, unde i s-a
propus să părăsească credința ortodoxă.
Pentru că a refuzat acest lucru, i s-au
adus diferite calomnii și învinuiri. Pe baza
învinuirilor aduse de vrăjmașii credinței
celei drepte, episcopul Iosif a fost chemat
la Sibiu, să dea seamă în fața guvernului
de atunci al Transilvaniei. El s-a prezentat
la judecată fără teamă și s-a apărat cu
demnitate și curaj de toate calomniile
nedrepte ce i se aduceau. Pentru aceasta
a fost aruncat în temniță, dar a fost
scos la insistențele clerului și ale
credincioșilor Maramureșului, revenind în
scaunul episcopal.

Prin martie, 1705, cei care unelteau
împotriva sa au izvodit noi uneltiri
nedrepte, pe care le suferiseră mai îna-

inte ceilalți doi Sfinți Ierarhi, Ilie Iorest
și Sava Brancovici, Mitropoliții Ardea-
lului. Astfel, a fost din nou aruncat în
temniță, fără de nici o judecată, de data
aceasta, în cetatea Hust. Credincioșii
români din Maramureș au protestat
împotriva acestei samavolnicii, cerând

cu stăruință eliberarea
arhipăstorului lor. A
fost, astfel, pus în liber-
tate la sfârșitul anului
1705, dar nu i s-a mai
dat voie să stea în frun-
tea turmei sale.

Prin anul 1711, a re-
venit în scaunul Epis-
copiei Maramureșului,
dar, în scurtă vreme,
datorită suferințelor
îndurate, a trecut la cele
veșnice cu conștiința
curată că a mărturisit și
a slujit cu credincioșie
legea Dumnezeuului său,
pe Care L-a iubit și L-a
slujit cu întreaga sa
dăruire până la sfârșitul
vieții.

Ocupând cu cinste și vrednicie
scaunul de arhipăstor al românilor
ortodocși din Maramureș, la actul
dezbinărilor religioase din acea parte a
țării n-a luat parte nici un român. Așa
a știut acest mare om al lui Dumnezeu
să-și apere obștea de toate uneltirile
dușmanilor Ortodoxiei.

După ce s-a mutat către Cel pe Care
L-a slujit și Căruia a căutat să-I fie
următor, evlavia și cinstea din partea
credincioșilor au crescut și s-au întins
până în zilele noastre. El este prețuit
ca un îndreptător și apărător al cre-
dinței, ca un mărturisitor neînfricat al
Evangheliei lui Hristos și ca un ierarh
care și-a pus sufletul său pentru turma
încredințată spre păstorire.

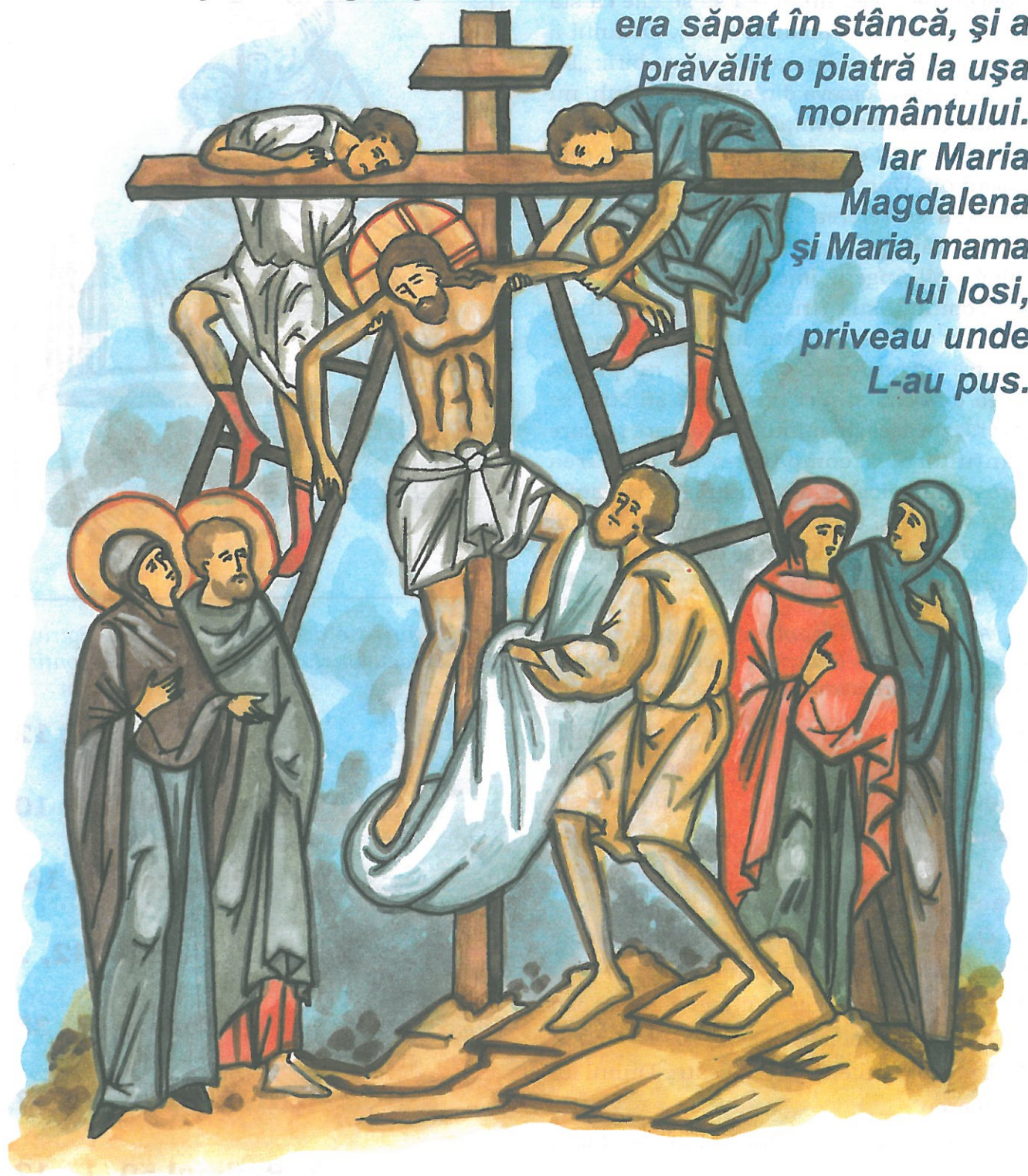
PRIETENII ALEȘI AI DOMNULUI

Lecția
32

Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce,
L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care

era săpat în stâncă, și a
prăvălit o piatră la ușa
mormântului.

Iar Maria
Magdalena
și Maria, mama
lui Iosif,
priveau unde
L-au pus.

Viața cea nouă în Duhul Sfânt

Lecția 32

Nicodim s-a întâlnit cu Mântuitorul în taină într-o noapte, căci, făcând parte din partida fariseilor, era unul din conducătorii iudeilor; de aceea nu dorea să se afle că stă de vorbă cu Iisus (Ioan 3, 1-21). Domnul îi spune lui Nicodim în cursul convorbirii: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este“.

Iisus se referea la apa botezului și la Duhul Sfânt pe Care Îl primim prin Sfânta Taină a Mirungerii, imediat după Botez.

Domnul Iisus Hristos i-a descoperit lui Nicodim că Duhul Sfânt lucrează în viețile noastre într-un mod tainic. Noi nu putem vedea cu ochii și nici nu putem ști cum se săvârșește această minunată lucrare pe care Mântuitorul a comparat-o cu mișcarea aproape insesizabilă a vântului: „Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul“.

Atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament mărturisesc despre Duhul Sfânt. Potrivți aceste pasaje și descrieri. (Scrieți numărul corect al versetelor după propoziția care conține descrierea corespunzătoare.)

- Duhul Sfânt a luat parte la crearea lumii.
- Dumnezeu îi spune lui Moise că va lua din duhul care este peste el și-l va pune peste bătrânii lui Israel.
- O rugăciune în care cerem lui Dumnezeu să nu-Și ia Duhul Sfânt de la noi.
- O cerere înălțată lui Dumnezeu de a lăsa pe Duhul Sfânt să ne povățuiască.
- Faraon (regele Egiptului) caută un om plin de Duhul Sfânt și îl găsește pe Iosif.
- Un profet este ridicat de către Duhul lui Dumnezeu.
- Dumnezeu a pus Duhul Său cel Sfânt peste robul Său.

1. Iezechiel 3, 12

2. Psalmul 142, 10

3. Facere 1, 1-2

4. Isaia 42, 1

5. Facere 41, 38

6. Numeri 11, 16-17

7. Psalmul 50, 11-12

PRIETENII ALEȘI AI DOMNULUI *Lecția 32*

Sfintele Evanghelii scot în evidență chipul câtorva persoane care s-au arătat prieteni adevărați ai Domnului Iisus Hristos. Pe când Domnul Se afla răstignit pe Cruce, acești oameni s-au dovedit plini de curaj și de o dragoste profundă pentru Învățătorul lor, rămânând alături de El până la sfârșit.

Iosif din Arimateea

Iosif din Arimateea era un om bun și drept. El se bucura de respect din partea poporului, căci era unul din membrii Sinedriului iudaic, același Sinedriu înaintea căruia a fost adus Iisus spre a fi judecat. Mulți sinedriști combăteau cu tărie învățăturile lui Iisus, în schimb Iosif era ucenicul de taină al Domnului. El căuta cu sinceritate Împărăția lui Dumnezeu și era încredințat de adevărul învățăturilor Mântuitorului. După ce Domnul Și-a dat duhul pe Cruce, Iosif a făcut o faptă extrem de curajoasă. Deși era convins că ceilalți membri ai Sinedriului, colegii săi, se vor mânia și-l vor condamna, Iosif a cerut de la Pilat trupul lui Iisus și L-a îngropat în mormântul pe care-l pregătise pentru propria sa înmormântare.

Nicodim

Nicodim era un alt iudeu foarte cunoscut printre conaționalii săi. El l-a ajutat pe Iosif din Arimateea să dea jos de pe Cruce trupul Domnului și să-l pregătească pentru îngropare, înfășurându-L în giulgiu curat și ungându-l cu miresme.

Sfintele Evanghelii îl menționează încă de două ori înainte de acest moment al pogorării de pe Cruce. El a venit mai întâi la Iisus noaptea, în taină, pentru ca nimeni dintre sinedriști ori din popor să nu-l vadă. S-a arătat atunci deosebit de interesat de învățăturile propovăduite de Mântuitorul. Iisus i-a spus : „De nu se va naște cineva de Sus, nu va putea vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Nicodim n-a înțeles cum se poate petrece o astfel de naștere, de aceea a cerut lămuriri: „Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?” Atunci Domnul i-a spus că omul trebuie să se nască *din apă și din Duh*. (Printr-o astfel de naștere nouă și înnoitoare trecem cu toții când suntem botezați.)

Sfintele Evanghelii îl prezintă a doua oară pe Nicodim într-o situație dificilă pentru Mântuitorul. Nicodim se dovedește acum mult mai curajos, încât ia apărarea lui Iisus în plină zi, împotriva mulțimii care începuse să critice învățăturile Domnului. La moartea lui Iisus, Nicodim l-a ajutat pe Iosif „cel cu bun chip” (cum îl prezintă cântările Bisericii) să înfășoare trupul Domnului cu giulgiuri curate de in și să-L ungă din belșug cu uleiuri înmiresmate și cu mirodenii. După ce au pregătit astfel trupul, conform obiceiului de înmormântare al iudeilor, Iosif și Nicodim L-au dus într-o grădină. Acolo L-au pus împreună într-un mormânt nou, săpat de Iosif în stânca unui deal pentru propria înmormântare.

Femeile mironosițe

Unele dintre femeile care L-au urmat pe Iisus și L-au slujit în decursul activității Sale au fost alături de El și în ceasurile grele ale răstignirii Lui pe Cruce. Ele Îi purtau o dragoste adâncă și doreau să îngrijească trupul mort al Lui cu cinstea cuvenită. De aceea i-au urmat pe Iosif și pe Nicodim în grădină, pentru a vedea unde îngroapă aceștia trupul Domnului. După ce a trecut ziua sâmbetei (sabatul iudaic), femeile s-au dus dis-de-dimineață la mormânt, luând cu ele mir și miresme ca să ungă trupul lui Iisus.

Femeile s-au dovedit astfel curajoase și devotate, asemenea lui Iosif și Nicodim. Mulți oameni se fereau să rămână în preajma lui Iisus, de teama de a nu fi arestați. Alții nu doreau să aibă nimic de-a face cu El, pentru a nu fi acuzați cumva că sunt tovarăși cu un criminal și un dușman al conducătorilor iudaici și al stăpânirii romane. Biserica îi cinstește pe acești prieteni temerari ai Mântuitorului – „femeile mironosițe” împreună cu Iosif și cu Nicodim –, pomenindu-i în Duminica a doua după Sfintele Paști.

Minunatul praznic al Sfintelor Paști constituie sărbătoarea vieții celei noi. Domnul nostru Iisus Hristos a murit și a înviat din morți ca să dăruiască tuturor o nouă viață. „Cu moartea Sa pe moarte călcând“, Hristos a biruit moartea și pe diavol, vrăjmașul omului și al creației. Prin Învierea Sa din morți, Domnul ne dăruiește, de atunci și până astăzi, viața Sa cea nouă.

Iisus ne face părtași vieții Sale prin SFINTELE TAINE ale Bisericii. Primele trei Sfinte Taine pe care le primim în Biserică, numite Taine de inițiere, sunt: BOTEZUL, MIRUNGHEREA și SFÎNTA EUHARISTIE (Sfânta Împărtășanie).

Citiți următoarele descrieri și scrieți apoi denumirea Sfintelor Taine sub imaginile corespunzătoare.

BOTEZUL

Când suntem botezați ne naștem din nou din apa Sfântului Botez. „Ne botezăm în Hristos“, „ne îmbrăcăm în Hristos“ și devenim mădulare ale Trupului Său – Biserica. Născându-ne în această nouă viață unită cu Hristos, devenim membri ai Familiei (Casei) lui Dumnezeu, Biserica.

MIRUNGHEREA

După ce am fost botezați, preotul ne unge cu un ulei special binecuvântat de către episcopi, numit Sfântul și Marele Mir. Astfel, primim „pecetea darului Sfântului Duh“, încât de acum înainte Sfântul Duh sălășluiește în noi și ne dă puterea de a primi viața cea nouă, adică viața veșnică.

SFÎNTA EUHARISTIE

Dumnezeu ne invită la un ospăț în Împărăția Sa. De aceea, atunci când primim Sfânta Împărtășanie, primim de fapt hrana vieții celei noi în Hristos. O dată cu pâinea și vinul sfințite în Dumnezeiasca Liturghie, primim „Trupul lui Hristos și gustăm din izvorul nestricăciunii“.

Acasă și în viața de familie

Lecția 32

În lecția de astăzi am discutat despre oamenii care s-au dovedit „prieteni aleși” ai Mântuitorului, rămânând alături de El în cumplitele zile ale arestării, judecării, patimilor și răstignirii Sale. În vreme ce alți ucenici L-au părăsit, ori n-au avut destul curaj pentru a rămâne în preajma Lui, „prieteni aleși” I-au rămas credincioși până la sfârșit.

Are Dumnezeu nevoie de prieteni?

Ni se poate părea ciudat ca Dumnezeu să aibă nevoie de prieteni, El, Cel Atotputernic, Creatorul universului și Făcătorul omului. Totuși, când Iisus Hristos S-a făcut om, a luat asupra Lui toate nevoile și limitările noastre, chiar și nevoia de a avea prieteni. De aceea, Domnul Și-a prețuit prietenii și S-a lăsat înconjurat de iubirea și devotamentul lor.

Acesta poate constitui un bun subiect pentru discuții între membrii mai tineri ai familiei voastre. Luați în considerare și unele dintre momentele când Iisus a fost oarecum dezamăgit de prietenii Săi:

- când știa că va fi omorât curând, iar Apostolii n-au fost în stare să privegheze puțin alături de El în grădina Ghetsimani;
- când Iuda L-a trădat și Petru s-a lepădat de El;
- când oamenii refuzau să asculte minunatele lucruri pe care dorea să-i învețe.

Supuneți dezbaterii și unele situații în care prietenii I-au făcut bucurii Mântuitorului:

- când apostolii au mers să învețe poporul despre Dumnezeu și Împărăția Sa, așa cum Domnul Iisus Hristos îi pregătise;
- când femeile ce-I purtaseră de grijă au auzit Vestea cea Bună, s-au bucurat și au alergat să vestească celorlalți că Hristos a înviat din morți;
- când a văzut că unii dintre ucenici erau dispuși să sufere și să-și dea viața pentru ca oamenii să poată cunoaște adevărul;
- când Și-a văzut credincioșii jertfin-du-se pentru alții, așa cum El Însuși S-a jertfit pentru ei.

Cum putem deveni prieteni aleși ai semenilor noștri?

Discutați cu cei ai casei ce înseamnă să fii un prieten devotat. Cum puteți voi înșivă

și ceilalți membri din familia voastră să construiți prietenii adevărate, jertfitoare, pline de dăruire și devotament?

Rugați pe fiecare membru al familiei să-și aleagă câțiva cunoscuți. Gândiți-vă apoi prin ce modalități puteți deveni sau continua să fiți „prieteni aleși” ai acelor oameni. Scrieți mai jos ce vă veți strădui să faceți. Luați hotărârea să includeți alegerile făcute în viața și preocupările voastre de zi cu zi.

.....

.....

.....

.....

.....

Calendarul vostru de Paști

Adăugați în calendar Duminica Mironosițelor și a celor împreună cu ele, Iosif și Nicodim. Elevii pot realiza ilustrații, ori pot alege versete biblice pentru rubrica Duminicii și pentru rubricile zilelor din săptămâna următoare. Alegeți o temă sau un verset ajutător potrivit istorioarei din fiecare ilustrație ce înfățișează prietenia și devotamentul ucenicilor lui Iisus.

Apa: un semn al vieții, al morții și al curățirii

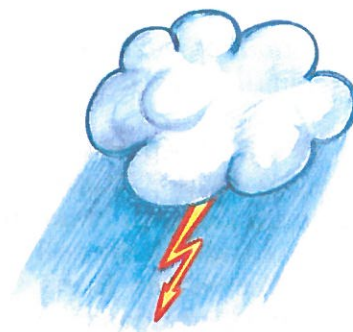
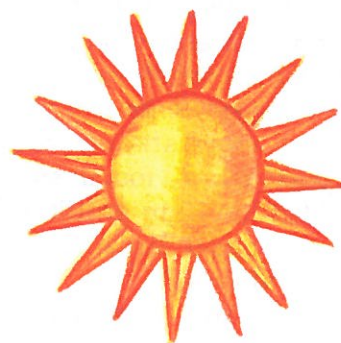
Multe pericope evanghelice specifice duminicilor care urmează după Sfintele Paști vorbesc într-un fel sau altul despre apă. Ele Îl arată pe Domnul Iisus Hristos tămăduind bolnavi sau vorbind oamenilor despre viața cea nouă. Apa înseamnă **viață**. Trupurile noastre conțin în cea mai mare parte apă. Lipsa neprețuitei ape poate însă provoca moartea. Apa poate deveni un drum spre **moarte** în cazul inundațiilor, avalanșelor sau al furtunilor iscate pe mare.

Apa este foarte folositoare pentru **curățire** trupească și sufletească. Ea ne ajută să

păstrăm lucrurile curate și proaspete. Când binecuvântăm în Biserică oamenii și lucrurile, folosim apa sfințită (aghiasma), arătând că obiectele și persoanele astfel sfințite pot deveni purtătoare de curăție, puritate și sfințenie (de ex.: icoanele, Sf. Cruce, prinoasele etc.). Apa se dovedește a fi prin aceasta un dar al lui Dumnezeu și al vieții create de El.

Semnele vieții celei noi

Recapitulați lecțiile anterioare spunând cum anume pot deveni aceste lucruri semne ale unei vieți noi.

VIETI DE SFINȚI

Sfânta Mare Muceniță Irina

(5 mai)

Irina s-a născut din părinți de mare neam. Tatăl ei se numea Liciniu și era împărat, iar mama sa era Licinia, locuind împreună în cetatea Macedoniei. La naștere, fetița a primit numele Penelopi. Și se spune că, ajungând la vârsta de șase ani, era frumoasă la chip, încât pe multe fecioare le întrecea cu frumusețea ei.

Tatăl ei a zidit pentru ea un stâlp afară din cetate, iar în vârful stâlpului, un palat cu multe camere, toate împodobite cu mult gust și cu aleasă migală.

Pe acel stâlp a așezat apoi pe fiica cea frumoasă, împreună cu treisprezece fecioare, ducându-i pe zeii săi de aur, ca să-i păzească fiica. Până la vârsta cea cuvenită nunții, a dat-o în grija unei cinstite bătrâne, Caria, ca să-i fie învățătoare, și a unui bătrân înțelept, care s-o învețe carte.

După ce a petrecut acolo până la al doisprezecelea an al vârstei sale, tatăl se gândea s-o însoțească cu unul din cei mai înalți fii împărătești.

Într-una din zile, ca un semn de la Dumnezeu, s-a întâmplat că pe fereastra castelului au intrat trei păsări, pe rând, aducând fiecare în cioc și lăsând pe masă: una, o ramură de măslin; alta, o cunună din flori; iar cea din urmă, un șarpe mic. Păsările erau: un porumbel, un vultur și un corb. Și se minuna fecioara împreună cu învățătoarea, neștiind ce vor să însemne acestea.

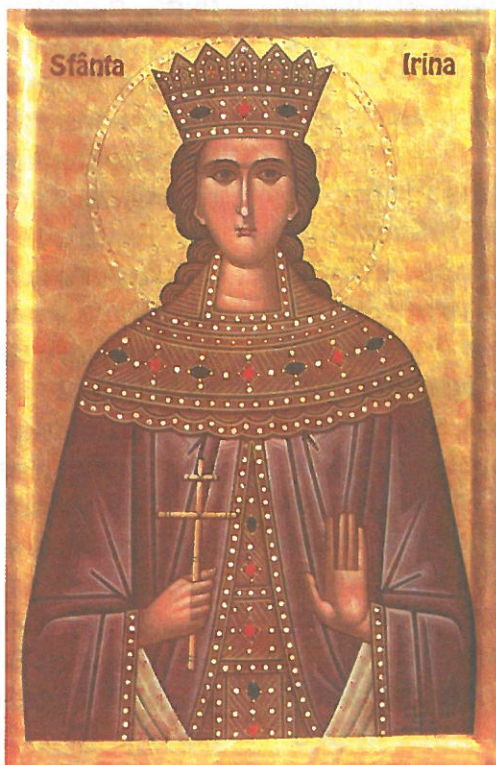
Urcând în palat Apelian, învățătorul, care era creștin tănuit, și văzând acelea, le-a explicat celor două ce anume înseamnă: porumbelul, obiceiul cel bun al Penelopei, blândețea, alinarea și purtarea în înțelepciunea fecioriei; ramura de măslin, darul lui Dumnezeu, pe care îl va primi prin Sfântul Botez;

vulturul înălțimilor însemna că ea va împărăți peste toate patimile deșarte și se va înălța cu gândirea la Dumnezeu, biruind pe vrăjmașii nevăzuți ca pe niște biete păsări neputincioase; iar cununa de flori, semnul răsplătirii pentru toate faptele frumoase în care va umbla. Cununa o va primi de la Împăratul Hristos, în cer; iar corbul cel cu șarpele avea să însemne vrăjmașul-diavol, care va încerca să aducă asupra ei multă mahnire și răutate.

Înțeleptul bătrân avu astfel prilejul să-i vorbească prințesei despre viața cea de Dincolo, unde vor locui veșnic cei credincioși, peste care va împărăți Hristos-Mântuitorul.

Sufletul neprihănitei copile se umplu de bucuria unei asemenea învățături, pe care și-o arătă apoi în purtarea de fiecare zi, chiar și atunci când părinții săi, înconjurați de suita împărătească, veniseră s-o sfătuiască pentru nuntă.

Ea ceru părinților răgaz de gândire șapte zile, iar în acel timp a dorit să știe ce este potrivit: a se căsători, sau a rămâne în feciorie. Merse deci să întrebe pe idolii cei de aur, dar ei

„Nu nemișcați și muți. Penelopi îi zăpăci cu silă și se întoarse spre răsărit, rugându-se pentru prima dată în viața ei Dumnezeu cel Adevărat și cerându-I să-i arate care este voia Lui cu privire la viitorul său.

Fiind seara, adormi și văzu în vedenie pe îngerul lui Dumnezeu. Acesta îi spuse: „Penelopi, de azi nu te vei mai numi așa, ci Irina va fi numele tău. Să știi că vei ajunge să fii multora scăpare și pașnică adăpostire, dacă te vei întoarce la Dumnezeu. Cele ce ți le-a spus ție Apelian este adevărat. În noaptea aceasta va veni la tine Timotei, ucenicul Sfântului Pavel, Apostolul lui Hristos, de la care a primit preoția. Acesta te va boteza și îți va spune ce trebuie să faci pentru a-ți mântui sufletul“.

Sfântul Timotei, fiind înștiințat de înger, a venit la castel și a învățat-o pe prințesă toate cele despre sfânta credință și despre Tainele creștinești. După aceasta, a botezat-o în numele Treimii celei de o Ființă și nedespărțite. La fel și pe învățătoarea sa și pe celelalte slugi. Apoi i-a lăsat scrierile apostolești, pentru a se adânci în ele și a se înțelepți din destul. Mireasa lui Hristos aruncă pe fereastră pe toți idolii din camera sa, poftindu-i să se salveze singuri, dacă sunt cu adevărat dumnezei.

După trecerea celor șapte zile, tatăl și mama Irinei celei noi au venit împreună cu boierii, vorbindu-i din nou despre nuntă. Când ea le-a arătat pe Cine și La ales să-i fie Mire, rugându-i și pe ei să caute pe Dumnezeu cel Adevărat, despre Care le vorbi din destul, s-au bucurat cu toții. Dar, mai apoi, diavolul, l-a pornit pe împăratul spre mânie, voind s-o piardă pe fiica sa, care nicidecum nu voia să aducă jertfe zeilor cei mincinoși și deșerți. Legând-o de picioarele unor cai sălbatici, a vrut s-o omoare. Stând el și privind, unul din cai l-a apucat și l-a sfâșiat, omorându-l. Însă Irina, fiica sa, făcându-i-se milă de tatăl, s-a rugat cu suflet zdrobit Părintelui

Ceresc să-i readucă tatălui sufletul înapoi în trup.

Revenind la viață, împăratul renunță la împărăție și se retrase, împreună cu împărăteasa, în palatul cel de pe stâlp, ca să-și petreacă acolo restul vieții în adâncă pocăință. În acea vreme, Irina propovăduia întregii cetăți învățătura cea dătătoare de viață veșnică.

În acest timp, împărăția o luă unul cu numele Sedechie, care, auzind despre Irina, o chemă la sine, căutând s-o atragă spre însoțirea nunții. Dar Irina, fecioara cea bineplăcută lui Hristos, îi vorbi despre însoțirea ei cu Mirele cel Veșnic. La aceasta, împăratul cel tânăr se umplu de mânie, dar oricât a încercat, n-a putut s-o înduplece pe înțeleapta fecioară.

Au urmat apoi îngrozirile, chinurile, bătăile și toate cele ce se făceau tuturor creștinilor, dar neînfricată Irina pe toate le răbda. Iar cununa ei cea preaslăvită strălucea mai frumos după fiecare biruință câștigată asupra chinurilor.

Toți cei care priveau la minunile pe care le făcea Dumnezeu cu Irina credeau în El și-și arătau pe față dorința de a se boteza și a urma celei strălucitoare cu faptele. Iar Sfântul Timotei, care botezase și pe Irina, îi boteza pe cei ce crezuseră și-i adăuga Bisericii celei vii a lui Hristos.

Irina se duse apoi în alte cetăți, unde nu era cunoscut Dumnezeu și unde se slujea încă zeilor necurați, învățând și acolo pe cei din întunericul neștiinței și al necredinței. Acolo primea iarăși aceleași schingiuri și batjocuri pentru Domnul și Mântuitorul ei. Dar, ca un apostol al lui Hristos, nu ținea seamă de toate acestea, până ce i-a întors la Dumnezeu pe toți, împreună cu împărații lor.

Pentru toate ostenele cel multe, Domnul a chemat-o în Împărăția Sa, în ziua de 5 mai. Mai apoi, viața ei a fost scrisă de bătrânul Apelian, cel care îi fusese învățător spre toate faptele cele bune.

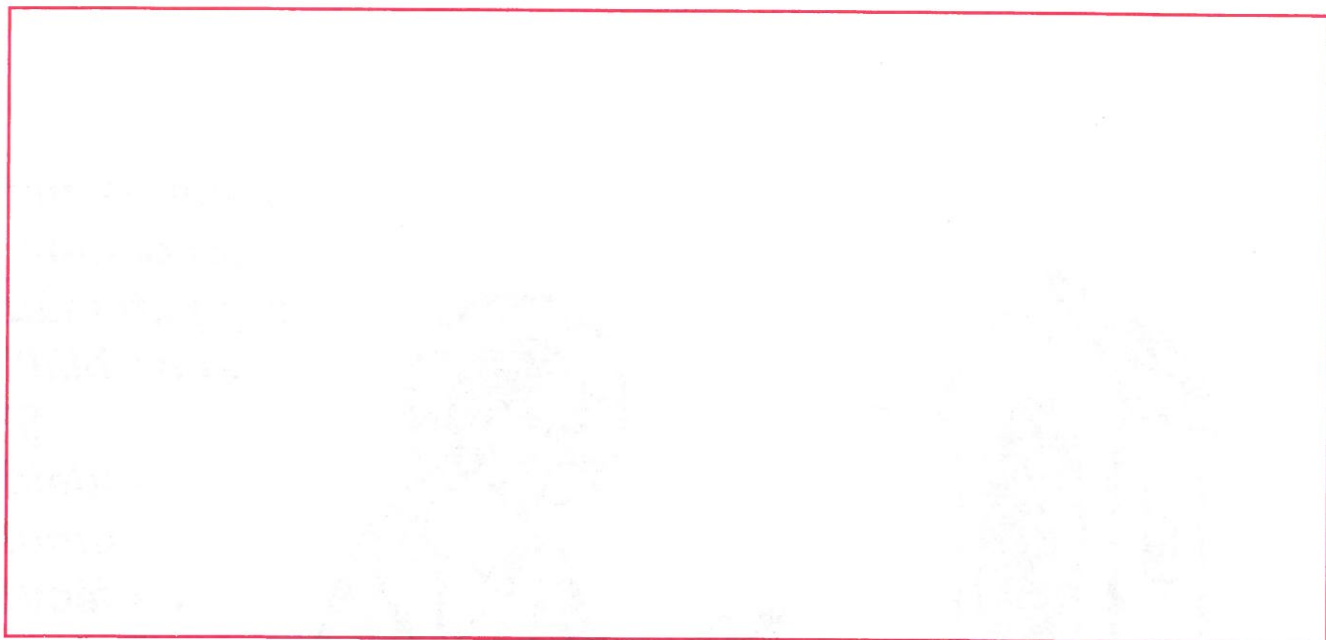
ÎN HRISTOS PRIMIM VIATA CEA NOUĂ

Lecția 33

Iisus i-a zis:
„Scoală-te,
ia-ți patul tău
și umblă!”

Și
îndată
omul
s-a făcut
sănătos
și
și-a luat
patul
și umbla.

Desenați în spațiul de mai sus câteva stări de agregare în care poate să apară apa și câteva folosințe ale ei în viața noastră, alcătuind, eventual, și o planșă de perete.

Ce este apa? Ea ocupă o parte importantă în fiecare aspect al vieții noastre. Orice ființă vie are nevoie de apă, pentru a putea supraviețui. Trupurile noastre au în componența lor apă într-o proporție foarte mare. Dacă am fi ținuți izolați fără hrană mai multe zile, am putea supraviețui numai cu apă, în vreme ce fără apă am muri foarte repede.

Apa acoperă aproape trei sferturi din suprafața pământului. Apa înmagazinată în râuri și lacuri este apă proaspătă și potabilă. În schimb, apa din cuprinsul oceanelor este sărată și nu poate fi folosită în gospodărie.

Noi obișnuim să credem că apa este lichidă. Ce spuneți însă despre aceste stări de agregare și forme ale apei mai puțin luate în seamă?

- stratul fin de gheață formată pe ferestre ori pe firele de iarbă, într-o dimineață geroasă de iarnă;

- vaporii fini de apă formați instantaneu în momentul când expirăm aerul din plămâni, pe timp de iarnă;

- aburii care ies cu presiune din ibricul unde a început să fiarbă apa pentru ceai;

- cuburile de gheață, grindina, stratul de zăpadă așternut pe pământ, zăpada sau fulgii de zăpadă care dansează prin aer.

Dumnezeu a rânduit ca apa să formeze pe pământ un circuit. Apa de la suprafața oceanelor și a lacurilor se încălzește sub acțiunea razelor fierbinți ale soarelui. Ea se transformă în vaporii și se ridică în straturile înalte ale atmosferei. Aici, vaporii se adună și formează norii, răcindu-se treptat. Când norii sunt suficient de mari și de plini cu apă, se întorc pe pământ sub formă de ploaie, rouă, lapoviță, zăpadă sau grindină.

Apa contribuie la stabilizarea climei, împiedicând-o să devină prea caldă ori prea rece. Oceanele și lacurile absorb sau degajă foarte lent căldura primită de la soare. Brizele care bat dinspre mare sau dinspre ocean încălzesc pământul în lunile de iarnă și îl răcoresc în timpul verii. O mare parte din cantitatea de apă de pe glob se află înmagazinată în calotele de gheață din regiunile polare.

Și în Biserică apa joacă un rol important. Ea este simbolul curățirii și al vindecării, și, deopotrivă, un semn al vieții și al morții. Tot așa cum spălăm și limpezim lucrurile în apă, apele Botezului ne curăță de toate păcatele. Prin afundarea noastră în apa Botezului, noi „murim” păcatului și „înviem” împreună cu Hristos la o nouă viață, devenind astfel oameni noi, fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii.

ÎN HRISTOS PRIMIM VIAȚA CEA NOUĂ

Lecția 33

Domnul Iisus Hristos plecase din Cana Galileii și Se îndrepta spre Ierusalim, pentru a sărbători acolo Cincizecimea iudaică. Într-o zi, vorbea cu niște oameni din popor lângă poarta de nord a Ierusalimului, numită Poarta Oilor, aflată foarte aproape de templu.

Scăldătoarea Vitezda

Lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare cu două bazine, care se numea pe evreiește Vitezda și avea cinci pridvoare. În aceste pridvoare zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, paralizați, așteptând mișcarea apei. Un înger al Domnului se cobora la vremea potrivită în scăldătoare și tulbura apa, iar omul care intra primul în scăldătoare după tulburarea apei se făcea sănătos, de orice boală era ținut.

Iisus vindecă un paralytic

Și se afla acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta și știind că este așa de foarte multă vreme, i-a zis: „Voiești să te faci sănătos?” Bolnavul l-a răspuns: „Doamne, nu am om ca să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa; căci până când vin eu, altul se coboară înaintea mea”. Atunci a zis Iisus către bolnav: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!” Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla.

Conducătorii iudeilor protestează

Vindecarea s-a petrecut în zi de sâmbătă, când evreii nu aveau voie să presteze nici un fel de muncă, nici măcar să poarte o targă, așa cum i-a poruncit Iisus slăbănogului. De aceea unii dintre iudei au protestat, zicând omului vindecat: „Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul!”

El le-a răspuns: „Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis «Ia-ți patul și umblă!»”. Ei

l-au întrebat atunci: „Cine este omul care ți-a zis să-ți iei patul și să umbli?” Dar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus Se dăduse la o parte din mulțimea aflată împrejurul scăldătorii.

Mai târziu, în aceeași zi, Iisus a intrat în templu și l-a găsit acolo pe bărbatul vindecat dimineața. Domnul i-a atras atenția: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău!” Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a vindecat.

Să medităm asupra istorisirii

Iisus i-a pus mai întâi slăbănogului o întrebare ce ni s-ar putea părea cel puțin ciudată. Domnul l-a întrebat: „Voiești să te faci sănătos?”

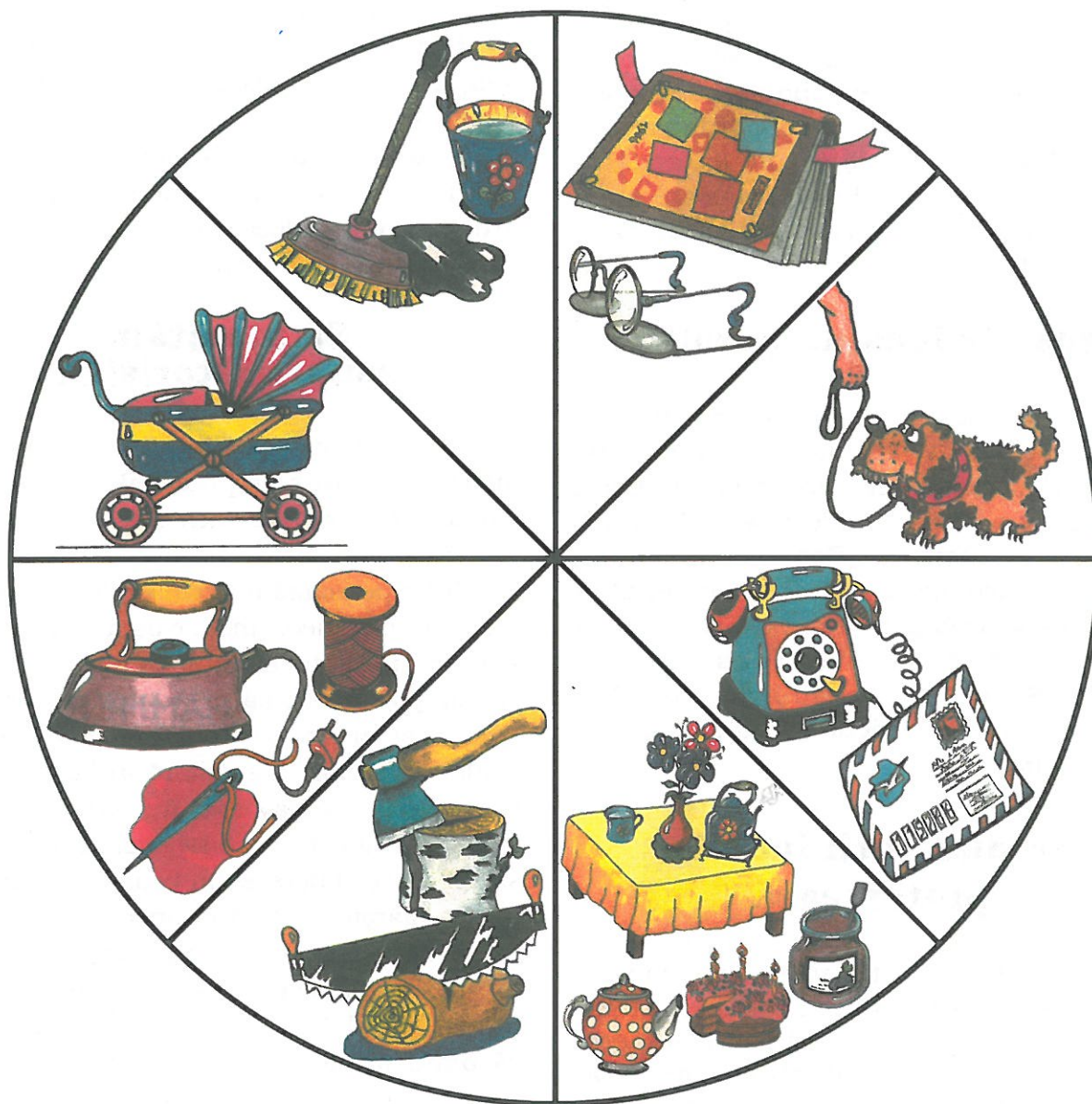
Orice persoană dorește să fie sănătoasă, credem noi. Uneori însă, există oameni care s-au obișnuit atât de mult cu boala lor, încât se complac în boală, așa cum se complac adesea și în starea de păcat ce a generat boala. Ei ajung să se simtă în largul lor în condiția de bolnav sau de păcătos. Iisus Hristos îi vindecă însă pe aceia care doresc sincer să se elibereze din boală și din păcat.

La sfârșitul relatării biblice, Domnul Se adresează iarăși fostului bolnav: „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău!” Domnul nu Se referea neapărat la faptul că omul acela fusese bolnav din pricina vreunui anume păcat comis în tinerețe. Dar Iisus îl îndeamnă să folosească minunatul dar dumnezeiesc al vindecării pentru a începe o viață nouă, plină de mulțumire pentru bunătatea pe care i-a arătat-o Dumnezeu.

Putem ajuta oamenii să trăiască o viață nouă

Lecția 33

Domnul Iisus Hristos a vindecat o mulțime de oameni și i-a învățat să-și construiască o viață nouă, în curăție și în adevăr. Și noi primim în dar viața cea nouă la Sfântul Botez, când Duhul Sfânt vine și Se cuibărește în noi imediat ce suntem unși cu Sfântul și Marele Mir în Taina Mirungerii. Din acest moment, suntem datori să trăim altfel, ca fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii. Poate cel mai frumos mod de a dovedi că suntem născuți la o viață nouă în Dumnezeu este ajutorarea celorlalți. Aducând bucurie și dragoste în viețile altor oameni, ajutându-i cu puținul nostru, putem aduce un duh nou și o nădejde în plus în casele și în sufletele lor.

Jucați-vă jocul titirezului împreună cu familia sau cu colegii, folosind un creion și o agrafă de birou (ca și în alte lecții). Alegeți una sau mai multe obiecte din căsuța unde se oprește vârful agrafei și spuneți cum le-ați putea folosi spre a face viața celor săraci mai ușoară și mai plăcută.

Acasă și în viața de familie

Lecția 33

Reamintiți-vă, într-o discuție în familie, cum se folosește apa în bisericile noastre. La Sfânta Taină a Botezului și la Sfințirea Mare a Apei (Aghiazma Mare), preotul binecuvântează apa și se roagă lui Dumnezeu să pogoare Duhul Său cel Sfânt asupra apei, pentru ca toți cei ce vor bea din ea să se sfințească și să se umple de Duhul Sfânt. Așadar, apa produce profunde transformări în noi, într-un mod tainic, nevăzut. Ea se face în noi izvor de „apă vie” și ne aduce în inimi pe Duhul Sfânt, izvorul harului dumnezeiesc și al vieții celei veșnice.

Să schimbăm culoarea apei

Putem înțelege mai ușor această învățătură dacă luăm o cantitate de apă și îi modificăm calitățile într-un mod ce poate fi sesizat cu ochiul liber. Iată ce va trebui să faceți:

1. Procurați-vă o căpățână mică de varză roșie, apă, zeamă de lămâie, două linguri pline cu praf de copt, o cratiță, o lingură obișnuită și trei pahare din sticlă (identice, dacă este posibil).

2. Radeți o cantitate suficientă de varză, astfel încât să acoperiți fundul cratiței. Adăugați apă până când se acoperă varza.

3. Fierbeți varza la foc mic, aproximativ 20 de minute. Turnați lichidul într-o sticlă și lăsați-l să se răcească. Împărțiți apoi lichidul, turnându-l în cele trei pahare în cantități egale. Așezați paharele într-un loc bine luminat de razele soarelui.

4. Amestecați cu o lingură lichidul din primul pahar și adăugați treptat zeama de lămâie, amestecând continuu, până când culoarea lichidului se schimbă într-un roșu-rozaliu.

5. Dizolvați praful de copt într-o jumătate de ceașcă de apă caldă. Turnați soluția în cel de-al doilea pahar, amestecând în timpul turnării. Veți observa că lichidul va deveni verde închis.

Așa cum am fost capabili să schimbăm culoarea apei, adăugând niște banale mirodenii din bucătăria noastră, tot astfel apa pe care o binecuvântăm în Biserică se preface,

devenind un semn al iubirii lui Dumnezeu pentru noi. Nu putem vedea prefacerea aceasta cu ochii trupului, la fel cum am văzut schimbarea culorii apei din mica noastră experiență. Dacă apa sfințită ar fi analizată în laboratoarele chimiștilor, s-ar dovedi că nu e „decât” apă.

Noi știm însă că Domnul Iisus Hristos ne-a asigurat că El dăruiește „apa cea vie”, Duhul Sfânt Care ne duce în Împărăția lui Dumnezeu. Când suntem cufundați în apa Botezului, începem o nouă viață, cu Dumnezeu. Astfel, apa se face pentru noi calea spre viața cea nouă în Hristos și în Biserica Sa.

Cu ajutorul profesorului sau al părinților, găsiți aceste referințe biblice unde este vorba despre apă, moarte, viața cea nouă și despre curățire. Completați spațiile libere cu răspunsurile corecte:

Cine Se purta deasupra apelor când întunericul acoperea pământul? (Fac. 1, 2)

Ce a trimis Dumnezeu pentru a nimici răul ce cuprinsese pământul? (Fac. 6, 17)

Prin ce a trecut poporul evreu când Dumnezeu l-a scos din robia Egiptului? (Ieș. 14, 22)

Ce-au pățit călăreții egipteni? (Ieș. 15, 1)

Unde l-a trimis profetul Elisei pe Neeman Sirianul ca să se curețe de lepră? (IV Regi 5, 9-10, 14)

Sărbătoarea Înjumătățirii Praznicului Cincizecimii

Lecția 33

Troparul sărbătorii

**Înjumătățindu-se Praznicul,
sufletul meu cel însetat adapă-l
cu apele bunei credințe,
că tuturor, Mântuitorule,
ai strigat: Cel însetat să vină
la Mine și să bea.
Izvorule al vieții noastre,
Hristoase Dumnezeule,
slavă Ție!**

Miercurea Săptămânii a 4-a după Paști

Ziua aflată exact la jumătatea perioadei dintre Sfintele Paști și Pogorârea Duhului Sfânt poartă numele de Înjumătățirea Praznicului. Cincizecimea (Pogorârea Duhului Sfânt sau Rusaliile) se prăznuiește la 50 de zile după Sfintele Paști, așa cum o arată și denumirea.

Troparul Înjumătățirii Praznicului Îl numește pe Domnul nostru Iisus Hristos „Izvor al vieții”, Care ne adapă sufletele cele însetate, umplându-le cu „apele bunei credințe”. Hristos ne umple sufletele și trupurile cu viața cea nouă ori de câte ori primim Sfânta Împărtășanie. El ne dăruiește astfel puterea de a ne feri de păcat și de a săvârși fapte bune.

Pericopa evanghelică a zilei Îl înfățișează pe Iisus predicând în Nazaret, după ce fusese botezat în râul Iordan. Aflat în sinagogă în ziua de sabat, Domnul citește cuvintele profetului Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine”; apoi anunță împlinirea profeției: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.” (Citiți Luca 4, 14-22)

Un proiect pentru întreaga clasă:

Confecționați o planșă de perete, folosind imagini decupate din ziare sau reviste

ilustrate, precum și litere tăiate din textele reclamelor ori din titlurile articolelor.

Pe o coală mare de carton, desenați baza largă a unei fântâni arteziene din care țâșnesc jeturi de apă. (Acestea se pot risipi în jur în diverse culori pastelate, asemeni apei ce-și ia culorile din razele soarelui când izvorăște la lumină din pământ.)

Alegeți cuvinte, expresii și imagini adecvate pentru a arăta că Hristos este „Izvor de viață”. Puteți indica prin cuvinte simțirile sufletești și lucrurile necesare vieții noastre, pe care Hristos ni le dăruiește prin purtarea Sa de grijă: dragostea, bucuria, frumoasele anotimpuri, familia, hrana cea de toate zilele, bunătatea, muzica etc. Elevii pot opta să lipească ilustrațiile și cuvintele alese de ei direct pe jeturile de apă sau în jurul stropilor ce se răspândesc din fântână. Adăugați un titlu atractiv deasupra fântânii sau în partea de jos a planșei, alegând expresii din tropar sau din Luca 4, 18-19, de pildă. Expuneți apoi planșa pe unul din pereții clasei.

HRISTOS SE DĂRUIEȘTE TUTUROR

Lecția
34

„Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.” Iisus a răspuns și i-a zis: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este

Cel ce-ți zice:
Dă-Mi să beau!,
tu ai fi cerut
de la El
și ți-ar fi dat
apă
vie”.

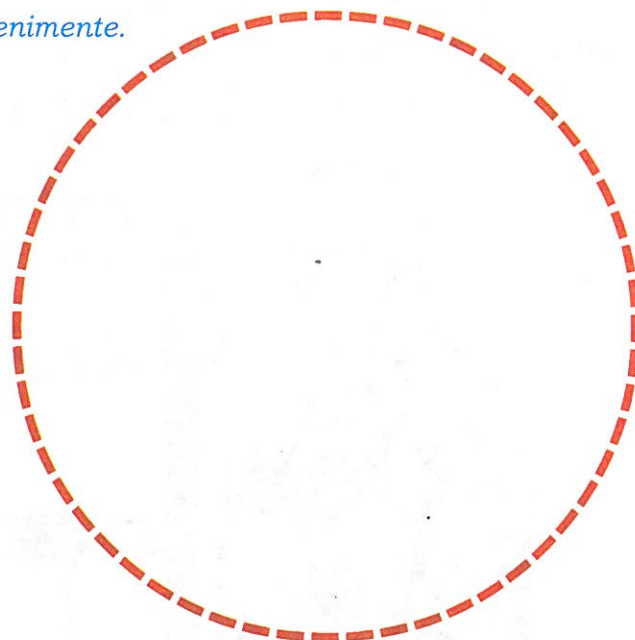

Vestea cea Bună despre Iisus?

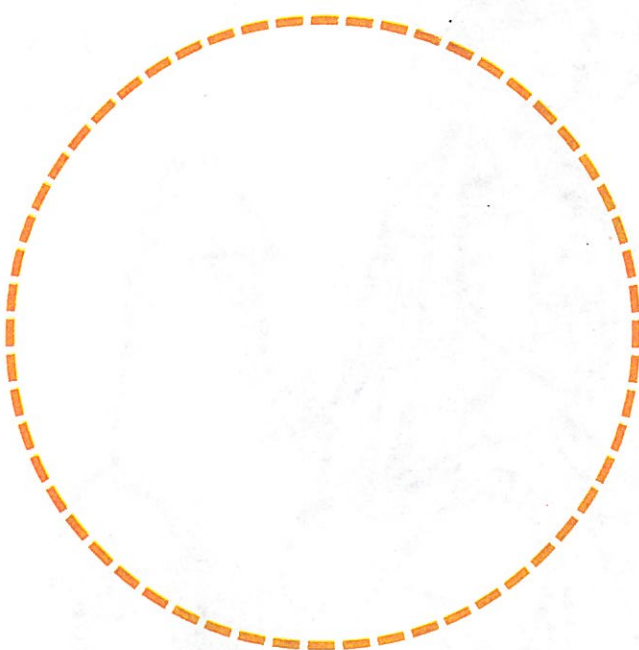
Identificați persoanele care au răspândit Vestea cea Bună despre Învierea Domnului Iisus Hristos.

Ilustrați prin desene fiecare dintre aceste evenimente.

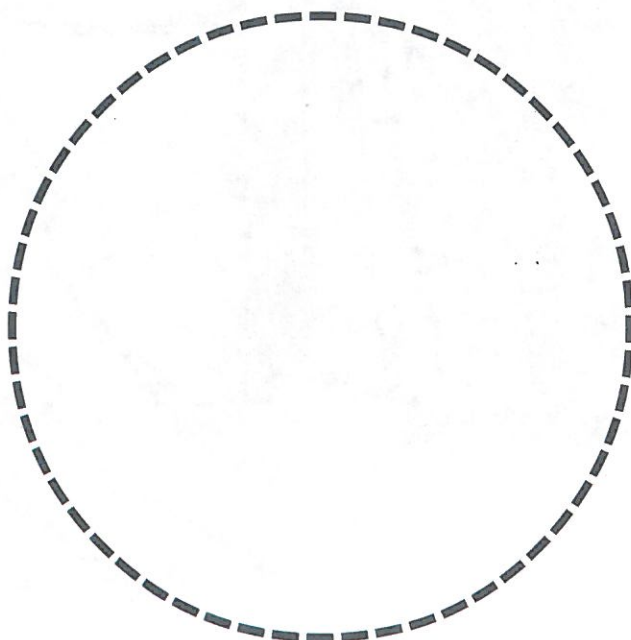
Îngerul ne-a spus: „Iisus a înviat din morți!”, apoi ni s-a arătat Domnul și ne-a poruncit să mergem să vestim Apostolilor (Matei 28, 1-10). Noi suntem
și

Domnul Cel Înviat a venit la noi pe când pescuiam, dar noi nu L-am recunoscut. El m-a întrebat de trei ori: „Mă iubești tu pe Mine?”; iar eu am răspuns: „Tu știi că Te iubesc!” Și El a zis: „Paște oile Mele!” (Ioan 21, 15-18). Eu sunt

L-am întâlnit pe Iisus la fântâna lui Iacov. Am rămas surprinsă că mi-a vorbit, dar am descoperit că El știa totul despre mine! Am alergat apoi să vestesc oamenilor din cetate, iar aceștia au venit să-L vadă cu ochii lor pe Hristosul Cel promis (Ioan 4, 7-15; 28-30. 39). Eu sunt

IISUS SE DĂRUIEȘTE TUTUROR OAMENILOR

Lecția 34

Pe când Se întorcea din Galileea la Ierusalim, Iisus trecea prin Samaria. Într-o zi, pe la ceasul amiezii, Iisus a ajuns la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său (pământul Sichemului – Fac. 48, 22). Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână pentru a Se odihni.

O femeie vine la fântână

Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: „Dă-Mi să beau!” Domnul rămăsese singur, căci ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpere merinde.

Femeia samarineancă s-a arătat surprinsă, deoarece Legea iudaică nu permitea bărbatului să se adreseze în public unei femei. Mai mult, iudeii îi disprețuiau pe samarineni și nu doreau să intre în contact cu ei. Un iudeu, chiar flămând, însetat și ostenit de drum, nu s-ar fi coborât într-atât încât să ceară merinde și apă unui samarinean. Femeia își dădu seama că Iisus era iudeu, după felul cum vorbea și după îmbrăcăminte. De aceea l-a spus cu surprindere: „Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă?” Iisus a răspuns și i-a zis: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie”.

Apa cea Vie

Femeia a continuat: „Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui?”

Femeia credea că vorbește de vreo apă curgătoare. Răspunsul Domnului a făcut-o să înceapă să gândească altfel. Iisus i-a zis: „Oricine va bea din apa aceasta va înseta

iarăși, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică”.

Samarineanca nu înțelegea încă ce încerca Iisus să-i spună. Și a zis atunci: „Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot!” Ea nu știa că Domnul îi oferea viața veșnică, și nu o simplă apă de băut.

Domnul Iisus a continuat convorbirea cu femeia, dezvăluindu-i fapte din propriul ei trecut, pe care un străin n-avea de unde să le cunoască. Femeia a început atunci să creadă că Iisus era vreun profet, de vreme ce știa totul despre ea. În acele momente, s-au întors și ucenicii lui Iisus din cetate. Văzând pe Domnul vorbind cu o femeie, s-au mirat, dar s-au sfiit să-L întrebe de ce făcea aceasta.

Mulți samarineni cred în Domnul

Femeia s-a arătat încântată de întâlnirea cu Iisus, încât și-a lăsat găleata acolo, a alergat degrabă în cetate și le-a spus oamenilor: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut! Nu cumva acesta este Hristosul?”

Mulți oameni din cetate au mers atunci să-L vadă pe Iisus. Au ascultat cuvintele Lui și au crezut în El. Apoi i-au spus femeii: „Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii”.

Domnul Iisus Hristos i-a destăinuit femeii din Samaria că El va da oamenilor „apa cea vie”, ceea ce însemna, de fapt, că le va dăruia o viață ce nu se va sfârși niciodată. Iar această viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu va fi curată și plină de prospețime, asemeni apei reci și limpezi de izvor.

Oamenii care fuseseră martorii minunii înmulțirii pâinilor au cerut de la Iisus un semn, pentru ca, văzându-l, să creadă în Hristos. Ei au zis atunci: „Părinții noștri au mâncat mană în pustie, precum este scris în Scriptură: «Pâine din cer le-a dat lor să mănânce». Iisus le-a răspuns: „Nu Moise v-a dat pâinea cea din cer, ci Tatăl Meu vă dă din cer pâinea cea adevărată... care dă viață lumii”. Deci au zis către El: „Doamne, dă-ne totdeauna pâinea aceasta!”

Iar Iisus a răspuns: „Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar am spus vouă că M-ați și văzut și nu credeți”.

Pâinea și viața noastră

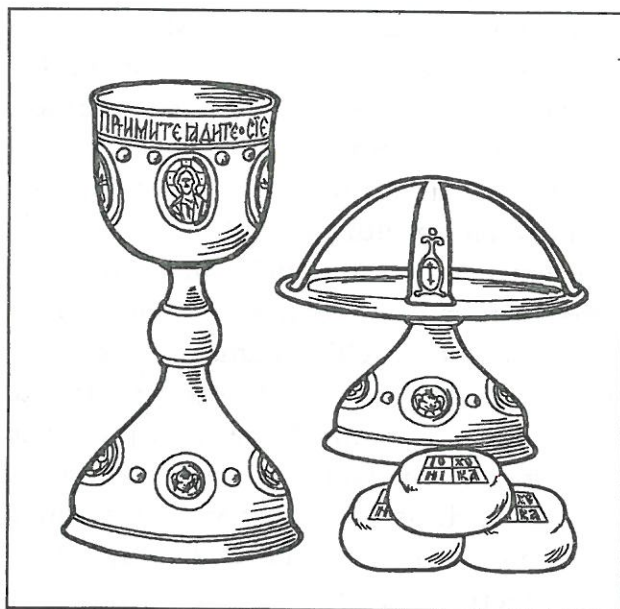
Pâinea constituie un aliment de bază pentru oameni. Ea este numită uneori „slujbașul vieții”, întrucât de ea depind hrana și puterile trupului nostru, tot așa cum eficiența activității unui șef depinde de prestația angajaților care lucrează pentru el.

Iisus S-a numit pe Sine „Pâinea vieții”, vrând să spună prin acest lucru că viața nu are sens fără El. Pâinea ține, simbolic, locul tuturor alimentelor necesare vieții trupesti. Trupul nostru are nevoie de ea pentru a crește și a se dezvolta armonios. Tot astfel avem nevoie de Domnul Iisus Hristos – adevărata Pâine a vieții – pentru a crește duhovnicește.

Noi cerem de la Dumnezeu-Tatăl în Rugăciunea Domnească („Tatăl nostru”) „pâinea noastră cea de toate zilele”. Este *singurul lucru* pe care-l cerem în micuța rugăciune învățată de la Domnul Iisus. Astfel, Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască hrana necesară pentru a trece cu bine ziua respectivă și fiecare zi din viețile noastre.

Vinul – bucurie și sărbătoare

În vremea lui Iisus, vinul era folosit ca medicament în afecțiunile digestive și ca balsam pentru răni. Știm din Pilda Samaritanului Milostiv că acesta a pus untdelemn (ulei) și vin pe rănila bărbatului care căzuse între tâlhari, salvându-i astfel viața. Tot vinul a jucat un rol important la nunta din Cana Galileii, când Domnul a săvârșit prima minune. Și în zilele noastre, la slujbele

cununilor oficiate în bisericile noastre, perechile de miri beau împreună vin dintr-un mic potir, arătând astfel că tot așa vor gusta împreună bucuriile și necazurile vieții de familie.

Sfânta Împărtășanie

Noi mâncăm pâine și bem vin în Sfânta Împărtășanie, adică Trupul și Sângele Domnului, așa cum Apostolii au mâncat și au băut împreună cu Iisus la Cina cea de Taină. Pâinea și vinul sunt binecuvântate și sfințite de către Duhul Sfânt în timpul Dumnezeieștii Liturghii, și devin astfel Trupul și Sângele lui Hristos. Când le primim, „primim Trupul lui Hristos” și „gustăm din Izvorul Nestricăciunii”. Și așa „gustăm și vedem” viața cea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu (Ps. 33, 8).

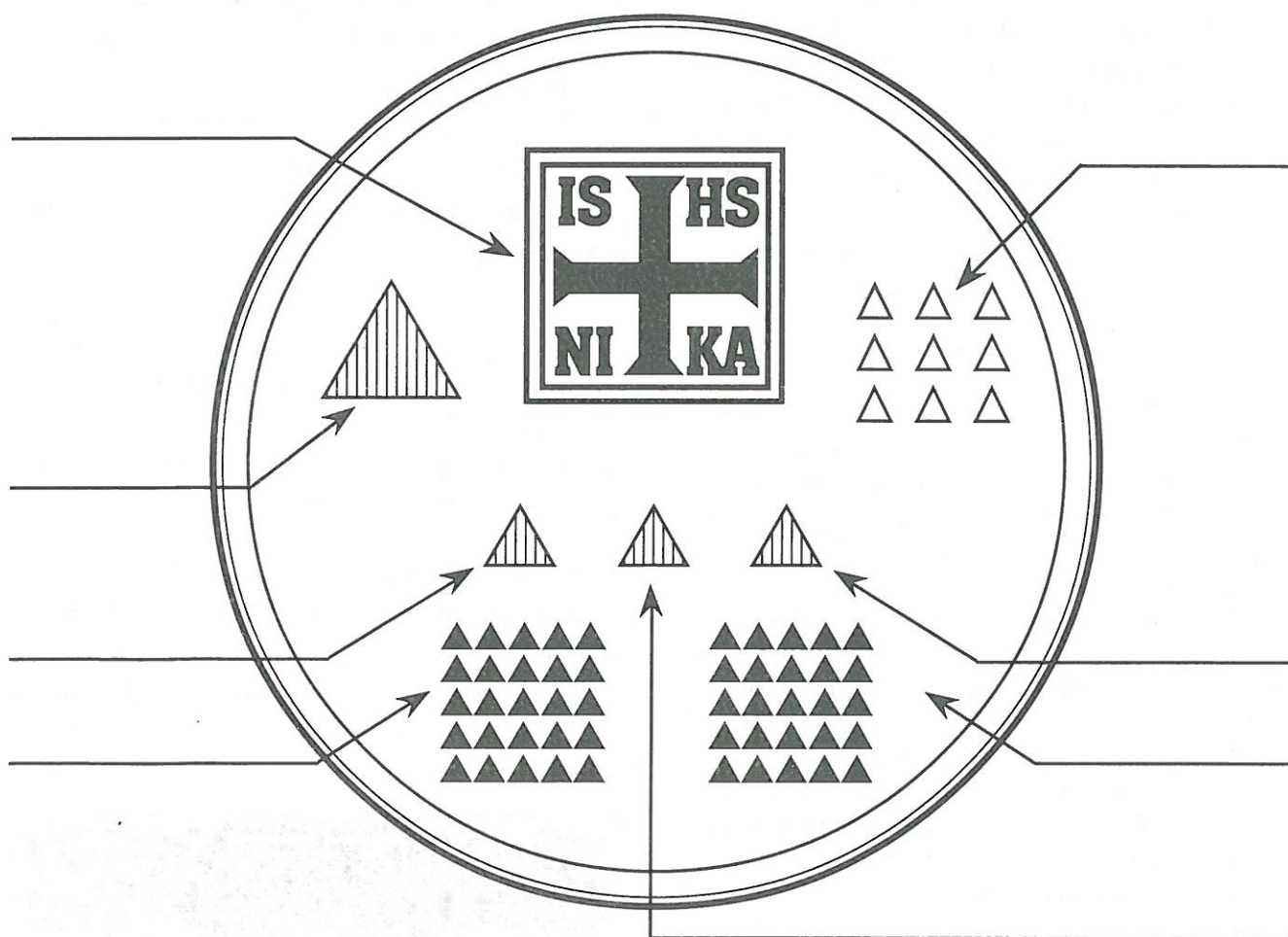
Pâinea reprezintă unul din cele mai importante semne ale vieții celei noi dăruită nouă de Hristos-Domnul. La Cina cea de Taină, cea din urmă cină pe care a împărțit-o Iisus cu ucenicii Săi, Domnul a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat ucenicilor, zicând: „Acesta este Trupul Meu“. Preotul rostește aceleași cuvinte în Sfântul Altar când binecuvântează pâinea pentru Sfânta Împărtășanie.

Când suntem botezați în Hristos, devenim mădulare ale Trupului Său, Biserica, iar când primim Sfânta Împărtășanie, ne întărim cu hrana vieții celei noi dăruită de Hristos. Preotul pregătește pâinea pentru Sfânta Împărtășanie înaintea Dumnezeieștii Liturghii, în cadrul slujbei numită Sfânta Proskomidie. El scoate atunci bucăți din prescurile aduse de credincioși la Altar și le așază pe un fel de farfurioară întinsă, cu picior, numită *Sfântul Disc*. El pune bucata cea mai mare, tăiată în

forma unui cub, în centrul discului. Pe suprafața ei se află întipărită o cruce și ea îl reprezintă pe Iisus Hristos. Din această bucată primim Sfânta Împărtășanie. Apoi preotul taie din prescuri bucățele mai mici (miride), fiecare reprezentând alți membri ai Bisericii, mai ales pe Maica Domnului și pe Sfinți. În desenul de mai jos este înfățișat Sfântul Disc cu toate miridele așezate la locurile lor:

Iisus Hristos, Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, cele Nouă Cete ale Sfinților, Arhiepiscopul, Conducerea țării, Călugării, cei Vii și cei Adormiți.

Cu ajutorul profesorului, gândiți-vă care ar fi cuvintele enumerate mai sus care s-ar potrivi cu miridele de pe Sfântul Disc, ce reprezintă persoanele sau grupurile de persoane din Biserică. Scrieți apoi acele nume în locurile corespunzătoare. Toate acestea împreună formează Biserica, adică Trupul lui Hristos

Felul cum trebuie așezate Sfântul Agneț și celelalte părțile pe Sfântul Disc

Importanța pâinii

Am urmărit în mod deosebit în lecția de astăzi cum Domnul Iisus Se prezintă pe Sine drept „Pâine a vieții” și mănâncă această pâine împreună cu ucenicii Săi la Cina cea de Taină. Pâinea ocupă un loc central deopotrivă în viața noastră zilnică și în slujbele Bisericii.

Iată câteva informații interesante despre pâine.

1. Pâinea s-a folosit într-o formă rudimentară, necaptă la foc, cu 73 000 de ani î. Hr. Ea se obținea dintr-un amestec de cereale pisate și apă. Pe la anul 8000 î. Hr., oamenii au început să încălzească amestecul crud deasupra focului, până devenea o turtă vârtoasă și ceva mai comestibilă.

2. Grecii au învățat să facă pâine de la o altă mare civilizație, cea a egiptenilor.

3. Primele cuptoare de pâine despre care avem cunoștință au fost construite de către romani. Ei le modelau din pământ uscat și întărit, ars apoi până când ajungea suficient de tare pentru a suporta temperaturile înalte necesare în timpul coacerii alimentelor.

Activități pentru familia sau clasa voastră:

Faceți pâine împreună cu membrii familiei, folosind o rețetă de familie sau o rețetă dintr-o carte de bucate. Coaceți câteva pâini în plus, pe care să le dăruiti prietenilor sau membrilor familiei ce nu locuiesc în aceeași casă cu voi.

În unele biserici se obișnuiește ca prescurile pentru Sfânta Liturghie să fie oferite pe rând de familiile credincioșilor. La fel se procedează și cu prinoasele de pâine și colaci folosite la litie, la pomenirile celor adormiți ori la prăznuirea hramului bisericilor respective. Dacă doriți să aduceți darul vostru de pâine sau prescuri, rugați preotul paroh să vă spună ce aveți de făcut.

Rugați persoana care pregătește de obicei prescurile în biserică voastră să arate copiilor cum se fac prescurile pentru Dumnezeuasca

Liturghie. Dați copiilor să ducă la Sfântul Altar prescuri pentru Sfânta Liturghie.

Puteți răspunde la următoarele întrebări?

1. Un episcop care vizitează o biserică este întâmpinat cu două alimente așezate pe o tavă. Unul dintre ele este pâinea. Care este celălalt?

2. La care dintre Sfintele Slujbe ale Bisericii se folosește pâine?

3. (Adevărat sau fals): „Mana” este o pâine mai deosebită.

(Răspunsuri: 1. Sare – pâinea și sarea
Adevărat. Dumnezeu a dat mană spre hrană
moarte. 2. Sf Liturghie, litie, parastas. 3.
puse împreună ne amintesc de viață și de
eurelor în pustie: vezi Ieșire 16, 4-5, 13-15).

Discutați despre căile cele mai potrivite prin care membrii familiei voastre pot propovădui Vestea cea Bună despre Domnul nostru Iisus Hristos altor oameni. Cum putem dovedi prin comportamentul nostru că suntem creștini?

DOMNUL SE ÎNALȚĂ LA CER

*Lecția
35*

*Și, pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei
și S-a înălțat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors
în Ierusalim cu bucurie mare.*

Domnul Iisus Hristos spune: *Lecția 35*

„Eu sunt!...”

Iisus le vorbea mulțimilor adeseori despre Dumnezeu-Tatăl și despre Împărăția pe care El a pregătit-o credincioșilor în ceruri. Domnul îi ajuta pe oameni să înțeleagă mai ușor toate aceste taine, comparându-Se pe Sine cu lucruri familiare, prezente în viața noastră de zi cu zi.

Iată mai jos câteva „sugestii” referitoare la persoanele, lucrurile și fenomenele cu care S-a comparat Hristos. Citiți indicațiile și căutați apoi fragmentele biblice sugerate în paranteze. Scrieți cuvintele sau expresiile-cheie după fiecare verset din Sf. Scriptură. Ilustrați-le printr-un desen ori printr-un simbol în rubrica mare corespunzătoare. Ce considerați că ne spun aceste „semne” despre Iisus?

Pe ea cresc struguri. (Ioan 15, 5)	Ea ne ajută să vedem, căci este opusul întunericului. (Ioan 8, 12)
Avem nevoie de ea ca să mâncăm, pentru a putea trăi. (Ioan 6, 35)	Această persoană are grijă de oi cu multă atenție și dăruire. (Ioan 10, 11)
Care ne ridică din morți... (Ioan 11, 25)	Acesta este un alt nume pentru „drum” sau „direcție”. (Ioan 14, 6).

IISUS SE ÎNTOARCE LA TATĂL *Lecția 35*

În cele ce urmează, Mântuitorul va uimi din nou mulțimile și chiar pe ucenicii Săi, printr-o vindecare făcută unui orb din naștere. Acesta a fost și unul din motivele pentru care fariseii și cărturarii, care erau mereu pe urmele Lui, căutându-i pricină, Îl vor învinui că nu ține Legea sabatului, lucrând sâmbăta, și vor avea motive să ceară să fie omorât.

Orbul din naștere

Într-o zi, pe când umbla pe cale cu ucenicii Săi, Domnul a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: „Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (În zilele acelea, oamenii erau convinși că boala era pedeapsa directă și firească pentru păcate.)

Iisus dorea însă ca ucenicii să știe că Dumnezeu nu pedepsește oamenii aducând asupra lor diverse boli. Domnul le-a răspuns atunci ucenicilor: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci s-a născut orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt“.

Iisus îl vindecă pe orb

Acestea zicând, Iisus a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: „Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului!” Deci omul s-a dus și s-a spălat și a venit văzând.

Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb și cerșea se uimeau și se întrebau între ei: „Oare el să fie?” În cele din urmă, omul a răspuns nedumeririi lor, zicând: „Eu sunt!” Iar ei l-au întrebat: „Cum ți s-au deschis ochii?” Atunci le-a povestit ce a făcut Iisus și cum l-a îndemnat să se spele în scaldătoarea Siloamului. Oamenii l-au întrebat apoi: „Unde este Acela?” Iar el, răspunzând, a zis: „Nu știu!”

Și l-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Auzind vestea vindecării chiar din gura orbului, fariseii s-au arătat tare nedumeriți. Unii dintre ei ziceau: „Acest om

nu este de la Dumnezeu, fiindcă a călcat Legea, lucrând sâmbăta“.

Iar alții ziceau: „Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni?” Apoi l-au pus pe orbul cel vindecat să-și spună părerea, iar el a zis că Iisus este prooroc. Atunci au chemat și pe părinții orbului să dea lămuriri. Dar aceștia, mărturisind că nu știu ce s-a întâmplat, i-au îndemnat pe farisei: „Este în vârstă; întrebați-l pe el“.

Când conducătorii iudeilor l-au chemat pe orb a doua oară, acesta n-a făcut decât să mărturisească adevărul, fără să judece vrednicia lui Iisus. „Dacă Iisus este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că, fiind orb, acum văd. V-am spus deja și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic“. Atunci fariseii s-au mâniat și l-au scos afară din templu.

Orbul vindecat crede în Hristos

Auzind Domnul că orbul fusese dat afară din templu, l-a căutat și i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” El a răspuns și a zis: „Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?” Iisus i-a zis: „L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este“. Iar omul a răspuns: „Cred, Doamne!“, și s-a închinat Lui.

Și a zis Iisus: „Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi“. Domnul Se referea la faptul că cei ce nu cred sunt orbi fiindcă nu pot sau nu vor să-L vadă pe Dumnezeu.

Pericopa evanghelică despre orbul din naștere se citește la Sfânta Liturghie din Duminica a șasea după Sfintele Paști.

După Înviere, Hristos S-a arătat ucenicilor Săi în repetate rânduri vreme de patruzeci de zile. Le-a dovedit astfel că era viu cu adevărat – că într-adevăr *a înviat din morți* – și le-a descoperit noi învățături despre Împărăția lui Dumnezeu.

Hristos le-a spus prietenilor Săi, în una din ultimele lor întâlniri: „Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi“. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și că așa trebuie să pătmească Hristos și să învieze din morți a treia zi. Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile. „Voi sunteți martorii împlinirii acestora.“

Domnul i-a sfătuit apoi să rămână în Ierusalim ca să aștepte făgăduința lui Dumnezeu-Tatăl. Și le-a spus: „Ioan (Botezătorul) a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile“.

Apostolii ar fi dorit să știe când va împlini Dumnezeu lucrul acela minunat. Dar Iisus i-a învățat să aibă răbdare, căci spunea El: „Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa, ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului“.

Iisus Și-a trimis Apostolii să propovăduiască și să facă ucenici în toate neamurile. Ca să-i întărească, le-a făgăduit: „Și, iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Apoi i-a binecuvântat și S-a despărțit de ei.

Și, pe când ei priveau, S-a înălțat, și un nor L-a luat de la ochii lor. Și, privind ei, pe când El mergea la cer, iată, doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, care au și zis: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus, Care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer“.

Apostolii s-au întors apoi în Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, de pe culmea căruia Iisus Domnul S-a înălțat la cer.

Câte moduri de utilizare a uleiului cunoașteți? Unele uleiuri se extrag din sol (de pildă, petrolul) și sunt folosite pentru încălzirea locuințelor sau pentru buna funcționare a automobilelor, a mașinilor industriale ori a unor obiecte casnice (precum mașina de cusut). Uleiurile obținute din plante sau din alte surse (măslina, nuci, semințe de floarea-soarelui, ceară de albine) se folosesc la gătit, la fabricarea medicamentelor și a lumânărilor. Pus în candelă, uleiul luminează icoanele Domnului, ale Maicii Domnului și ale Sfinților din bisericile și casele noastre.

Dar Biserica folosește uleiul (ori untdelemnul, cum se mai numește el) în primul rând pentru ungere. De fapt, însuși numele de *Hristos* pe care-l dăm Domnului înseamnă „*Cel Uns*” (în limba greacă). O persoană sau un lucru sunt „unse” pentru a fi sfințite, adică pentru a fi *puse deoparte cu un scop și o destinație specială*.

Credincioșii sunt unși în biserică în împrejurări diferite. Când primim Sfânta Taină a Botezului, suntem unși cu „untdelemnul bucuriei” și primim darul Duhului Sfânt prin ungerea cu Sfântul Mir în Sfânta Taină a Mirungerii. De asemenea, preotul ne unge cu untdelemn sfințit la sfârșitul slujbelor de priveghere săvârșite seara, în ajunul marilor sărbători. Când suntem grav bolnavi, sau când cineva se află în preajma morții, preotul vine și ne unge cu untdelemn sfințit în cadrul Sfintei Taine a Maslului. Ungerea reprezintă un semn al milei dumnezeiești. Prin ea primim putere, har și pace sufletească, spre a ne trăi viața potrivit voii lui Dumnezeu. Ungerea este deopotrivă semnul și lucrarea prin care Dumnezeu ne asigură că este întotdeauna cu noi, în orice împrejurare a vieții noastre.

Uleiul și măslinul

Uleiul (untdelemnul) parte din uleiul folosit în din zona Mării Mediteane (în Țara Sfântă, în Grecia etc.) se extrage din măslina. Măslinul este un arbore cu frunze mici, de culoare verde-deschisă, care crește în regiunile calde,

mediteraneene. Rădăcinile lui se întind sub pământ pe o suprafață mare, ceea ce-i permite să reziste în perioadele de secetă îndelungată.

Măslinii cresc și sunt cultivați în Țara Sfântă de mii de ani. În noaptea dinaintea trădării Sale, Domnul Iisus Hristos S-a rugat Tatălui în grădina Ghetsimani, aflată pe Muntele Măslinilor. Cuvântul „Ghetsimani” înseamnă „presă de ulei”, amintindu-ne că uleiul de măslina, folosit pe o scară atât de largă, se obține prin presarea gustoaselor fructe de măslina. (Spania, Italia, Grecia și alte țări mediteraneene furnizează cea mai mare parte din măslinile consumate în întreaga lume.)

I. Citiți despre ungerea lui David ca rege în I Regi 16, 1-13.

■ Cum a știut Samuel că David, dintre toți fiii lui Iesei, era cel ales de Dumnezeu să fie rege?

■ Ce urmări a avut ungerea ca rege asupra lui David? Ce s-a petrecut cu el imediat după aceea?

II. Citiți următoarele pasaje și răspundeți la întrebări.

■ Ieșire 28, 40-41. Dumnezeu poruncește ca unii bărbați să fie unși pentru a-I putea sluji într-un anume fel. Cum anume?

■ III Regi 19, 16. Dumnezeu poruncește profetului Ilie să ungă doi bărbați. Ce slujiri vor împlini cei doi după ungere?

■ Luca 10, 30-34. Cum a fost folosit uleiul în această pildă povestită de Iisus Hristos?

■ Facere 8, 6-11. Care este semnul prin care Noe a știut că familia lui a fost izbăvită din potop?

Acasă și în viața de familie *Lecția 35*

Orbirea și vederea

Orbul vindecat de Domnul Iisus Hristos a primit mult mai mult decât simpla capacitate de a vedea. Pas cu pas, el a ajuns să înțeleagă cine este Dumnezeu și să-L „vadă” pe Iisus mai de aproape, cu ochii sufletului, pentru a putea recunoaște în El pe Fiul lui Dumnezeu, Căruia I se cuvine închinare.

Iată mai jos o înțeleaptă poveste din bătrâni despre un om care a ajuns să „vadă” mai mult decât a văzut vreodată.

Un împărat s-a îmbolnăvit odată atât de tare, încât doctorii se temeau că nu se va mai face bine niciodată. Au încercat ei leac după leac, însă fără nici un folos. Și, tocmai când erau gata să piardă orice brumă de nădejde, iată că persoana ce-l cunoștea pe împărat mai bine ca oricine – bătrâna sa doică – s-a ridicat și a zis: „Dacă veți putea găsi un om fericit care să vă dea cămașa de pe el, aduceți cămașa aceea împăratului și el se va tămădui”.

Atunci prințul, fiul mult-iubit al împăratului, a luat cu el pe toți crainicii împărăției și, încălecând, s-au dus degrabă să caute un om fericit. Și au bătut împărăția de-a lungul și de-a latul; dar, deși n-au găsit decât puțini oameni săraci, nimeni nu părea să fie fericit.

Bogații se plâneau că n-au destule bogății. Cei fără copii erau nemulțumiți că n-au copii, iar cei care-aveau copii se plâneau că li-s odraslele neascultătoare. Cei sănătoși se văitau că slugile-s cam leneșe, iar cei bolnavi lăcrimau după sănătatea lor pierdută.

Într-o noapte, pe când trecea pe lângă o biată căsuță, prințul auzi un glas zicând: „Mulțumescu-Ți Ție, Dumnezeule, pentru încă o zi binecuvântată! Mi-ai ajutat să duc la bun sfârșit truda zilei acesteia. Merindea mi-a ajuns și i-am putut da și vecinului o mână de ajutor. Păzește-mă cu harul Tău pe mine, cel ce merg spre somn cu sufletul plin de binecuvântările Tale!”

Prințului i-a săltat inima de bucurie la auzul acestor cuvinte. În sfârșit, un om fericit! Atunci și-a trimis degrabă crainicii să-l roage pe om să le dea cămașa ca s-o ducă împăratului, nu înainte de a plăti stăpânului ei oricât ar fi cerut.

Dar, când au pătruns în căsuță, și-au dat seama că omul era atât de sărac, încât n-avea nici măcar o cămașă să pună pe el.

Cum ar fi putut întâlnirea cu omul sărman să-l ajute pe prinț să „vadă” viața cu alți ochi?

Să fim lumină lumii

Lecția acestei săptămâni ne-a pus înaintea mai multe teme: vindecarea, ungerea și folosințele uleiului, precum și sărbătoarea Înălțării Domnului.

1. Împreună cu toți ai casei, curățați și umpleți candelarele de veghe dinaintea icoanelor din casele voastre. Oamenii folosesc uleiul (untdelemnul) de foarte multă vreme ca pe un semn al luminii și al bucuriei, al milei și al păcii. În timp ce aprindeți candelarele, rugați pe Dumnezeu să dăruiască milă, pace și bucurie tuturor oamenilor.

2. Pregătiți-vă să participați la slujbele sărbătorii Înălțării Domnului, repetând Troparul praznicului împreună, în familie. Recitiți cu toți membrii familiei pericopa sărbătorii, concentrându-vă atenția asupra misiunii încredințate de Iisus ucenicilor Săi de a „învăța toate neamurile”. Citiți Fapte 1, 1-11 și Matei 28, 16-20.

3. Enumerați câteva modalități prin care putem „ieși” în lume ca să spunem oamenilor Vestea cea Bună a Învierii Domnului și a învierii noastre. Cum putem da mărturie de Vestea cea Bună prin înseși faptele noastre?

4. Adăugați Duminica Orbului și Praznicul Înălțării Domnului în calendarul vostru pascal.

MÂNTUITORUL TRIMITE PE DUHUL SFÂNT

Lecția
36

*Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet ca de suflare
de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau ei.*

Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc

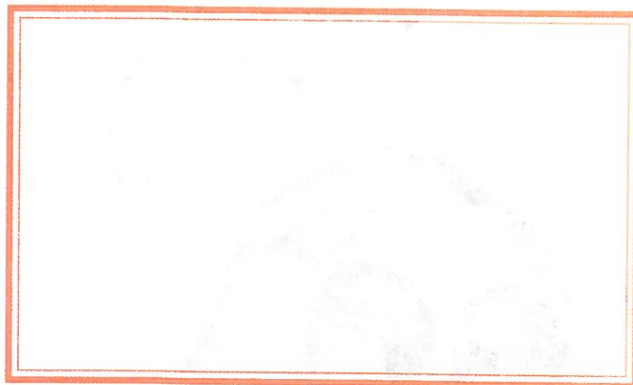
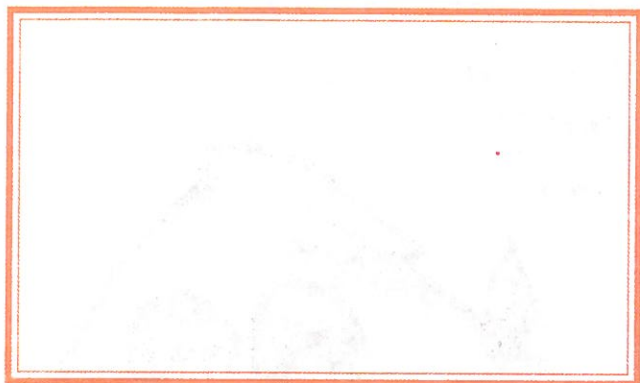
și au șezut pe fiecare dintre ei.

*Și s-au umplut toți
de Duhul Sfânt...*

Două grupuri distincte

Cetatea Ierusalimului forfotea de lume, mai ales de iudei veniți din toate părțile imperiului roman, pentru a lua parte la sărbătoarea iudaică a Cincizecimii. Oricine s-ar fi plimbat prin piața templului ar fi auzit atunci vorbindu-se acolo o mulțime de limbi ale popoarelor de pretutindeni: din Egipt, din Asia, Mesopotamia, Libia, chiar și din îndepărtata Romă.

Ucenicii lui Iisus se aflau adunați și ei împreună, în foișorul cel de sus. Tocmai se întorseseră din Betania, de la muntele Măslinilor, unde Hristos Se înălțase la cer. Toți ucenicii erau acolo, în afară de Iuda care se sinucise. Alături de ei se aflau și Maria, Mama lui Iisus, împreună cu rudeniile ei și cu femeile mironosițe. Și cu toții stăruiau în rugăciune.

ALEGEREA CELUI DE AL DOISPREZECELEA APOSTOL

Lecția 36

Atunci Petru s-a ridicat să vorbească celor adunați acolo. De vreme ce Iisus numise doisprezece bărbați ca să ducă mai departe activitatea Sa, trebuia ca altcineva să fie ales în locul lui Iuda. Și a zis Petru: „Deci trebuie ca unul din acești bărbați, care s-au adunat cu noi în timpul cât a petrecut între noi Domnul Iisus, începând de la botezul lui Ioan, până în ziua în care S-a înălțat de la noi, să fie împreună cu noi martor al Învierii Lui“.

Apostolii au ales doi dintre bărbații ce-L urmaseră pe Hristos asemeni lor și se dovediseră vrednici de a deveni martori ai Învierii Domnului. Aceștia erau Iosif, numit Barsaba, și Matia. Și s-au rugat lui Dumnezeu, zicând: „Tu, Doamne, Care cunoști inimile tuturor, arată pe care din aceștia doi l-ai ales, ca să ia locul acestei slujiri și al apostoliei din care Iuda a căzut, ca să meargă în locul lui“. Și au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, și s-a socotit împreună cu cei unsprezece Apostoli. Iisus ne-a cerut să fim martorii morții și ai Învierii Sale. Putem da mărturie în multe feluri: formând împreună Poporul lui Dumnezeu – Biserica; ajutând pe cei aflați în nevoi; arătând celorlalți multă dragoste; citind Sfânta Scriptură; împlinind poruncile; rugându-ne pentru alții, luând cu toții Sfânta Euharistie și trăind astfel ca alți oameni, văzând exemplul nostru, să creadă în Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Duhul Sfânt Se pogoară

Când a sosit ziua Cincizecimii, Apostolii erau toți împreună în același loc. Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau ei.

Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei. Și s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.

Se aflau în Ierusalim locuitori iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Și, iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulțimea și s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa.

Și erau uimiți toți și se minunau, zicând: „Iată, nu sunt aceștia care vorbesc toți galileeni? Și cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut? Căci îi auzim vorbind în limba noastră despre faptele cele slăvite ale lui Dumnezeu“.

Și toți erau uimiți și nu se dumireau, încât se întrebau unii pe alții ce putea să însemne acel fapt nemaiauzit. Iar unii dintre ei îi batjocoreau pe Apostoli, zicând că sunt plini de must. Petru a liniștit atunci mulțimea, asigurând-o că nu sunt beți, căci era doar ora nouă dimineața.

Petru predică mulțimii

Petru le-a arătat celor care-l ascultau cum s-au împlinit în Hristos profețiile Vechiului Testament. (Citiți Fapte 2, 16-21.) Le-a spus că Hristos fusese dat pe mâna lor să fie răstignit, potrivit cu planul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți, căci nu era cu puțință ca El să rămână sub puterea morții.

Apoi a citat Scripturile, arătând poporului că strămoșul lor, regele David, și cuvintele Psalmilor vorbiseră despre Hristosul Care avea să moară, să fie îngropat și să învieze din morți. El a repetat cuvintele profetului Ioil, zicând: „Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa. ...Înainte de a veni ziua Domnului... tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui“. (Vezi Fapte 2, 14-21.)

Și Petru a sfârșit cuvântarea sa, zicând: „Cu siguranță să știe, dar, toată casa lui Israel că Dumnezeu, pe Acest Iisus pe Care voi L-ați răstignit, L-a făcut Domn și Hristos“.

Duhul Sfânt lucrează în chip nevăzut

Lecția 36

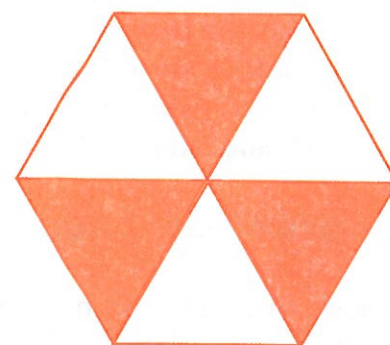
Noi știm deja că nu-L putem vedea pe Duhul Sfânt. În relatarea despre momentul Cincizecimii, Duhul Sfânt vine în chip de limbi ca de foc și de suflare de vânt ce vine repede (vuiet). Vă mai amintiți cum i-a descris Mântuitorul lui Nicodim lucrarea Duhului Sfânt? Atunci Domnul i-a zis acestuia că Duhul Sfânt Se mișcă și lucrează într-un mod cu neputință de văzut cu ochii trupești, tot așa cum vântul suflă unde vrea fără ca noi să-l putem vedea.

Confecționați moriști de hârtie și jucați-vă, învărtindu-le cu „suflarea” propriei voastre respirații.

1. Aveți nevoie de hârtie subțire, de o piuneză și de un creion cu gumă de șters.

2. Decupați din hârtie un triunghi echilateral cu latura de 12 centimetri. Dacă doriți, puteți decora cu desene colorate una sau ambele fețe ale triunghiului.

3. Aduceți ușor fiecare colț al triunghiului spre centrul său, fără să îndoiiți hârtia.

Învârțiți-vă morișca, suflând asupra ei. Țineți minte cum lucrează printre noi suflarea cea nevăzută a Duhului Sfânt.

4. Prindeți cele trei colțuri în centrul triunghiului, înțepându-le cu piuneza. Înfigeți apoi piuneza în guma de șters din capătul creionului. Morisca este gata!

ZIUA DE NAȘTERE A BISERICII

Troparul Praznicului

**Bine ești cuvântat,
Hristoase,
Dumnezeul nostru,
Cela ce preaînțelepți
pe pescari ai arătat,
trimițându-le lor
Duhul Tău Cel Sfânt,
și printr-înșii
lumea ai vânat,
Iubitorule de oameni,
Slavă Ție!**

Primii creștini

Biserica s-a născut în ziua Cincizecimii. Cartea Faptele Apostolilor (2, 41-47) istorisește cum au devenit creștini acești noi credincioși și cum au trăit ei împreună ca Biserică.

A Ei s-au pocăit și s-au botezat în Hristos.

B Stăruiau în învățătura Apostolilor și în părtășie.

C Se adunau ca să frângă pâinea și să se roage.

D Toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște.

E Își vindeau averile și bunurile, iar apoi le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare.

F Mergeau împreună în templu zi de zi și se rugau.

G Luau împreună hrana, întru bucurie și întru curăția inimii, lăudând pe Dumnezeu și având har la tot poporul.

Potriveți versetele din Faptele Apostolilor, aflate în coloana din stânga paginii, cu propozițiile care arată cum ar trebui să trăim creștinește în zilele noastre.

1. Dăruim hrană și îmbrăcăminte pentru a-i ajuta pe bolnavi și pe săraci.

2. Suntem botezați.

3. Ne împărțim bunurile cu ceilalți.

4. Ne adunăm în biserică pentru a săvârși Sfânta Liturghie și a ne împărtăși cu toții.

5. Citim Sfânta Scriptură și medităm asupra ei.

6. Mulțumim lui Dumnezeu pentru hrana pe care El ne-o dăruiește și ne purtăm plini de bunătate cu toată lumea.

7. Mergem la biserică în fiecare duminică și în sărbători, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a ne bucura împreună cu ceilalți oameni de bunătatea nespus de mare a lui Dumnezeu și de dragostea Lui.

Acasă și în viața de familie *Lecția 36*

Praznicul Rusaliilor

Pregătiți o mică agapă, pentru a sărbători împreună cu familia ziua când a luat ființă Biserica. Preparați câteva mâncăruri deosebite și un tort special pentru „ziua de naștere” a Bisericii. Puteți alcătui și câteva aranjamente florale sau mici obiecte de decor cu care să vă împodobiți casa. În unele zone ale țării se obișnuiește ca preotul să binecuvânteze de Rusalii ramuri înverzite ce vor împodobi biserica. Puteți lua și voi câteva pentru a le pune acasă, la icoana Pogorării Sfântului Duh. Citiți la masă relatarea Pogorării Sfântului Duh din cartea Faptele Apostolilor (Fapte 2, 1-47). (Dacă sunt și copii mai mici la masă, omiteți părțile mai lungi, concentrându-vă atenția doar asupra versetelor-cheie.)

După Cincizecime, credința oamenilor a sporit pe măsură ce se rugau mai mult și duceau o viață curată și plină de fapte bune. Iată o bună ocazie să analizați cu cei ai casei cum a sporit credința voastră. Povestiți părinților și fraților evenimentele deosebite la care ați luat parte în biserica voastră, precum și noile înțelesuri ale vieții de credință dobândite de voi în urma sporirii duhovnicești.

Aceasta este ultima lecție de anul acesta. Copilul dumneavoastră dorește poate să împărtășească celorlalți membri ai familiei câteva lucruri învățate în clasă, ori căile prin care a crescut în virtute în ultimul an. (Copiilor le este greu să-și exprime în cuvinte la această vârstă trăirile vieții de credință, de aceea nu insistați dacă nu se simt încă pregătiți.)

Definitivați-vă Calendarul Pascal, adăugând Praznicul Cincizecimii și folosind în acest scop același model aplicat sărbătorilor anterioare. Dacă este cu putință, păstrați calendarul pentru a-l expune în clasă în anul școlar următor.

Profesori și părinți

Acum este momentul să faceți aranjamentele necesare pentru anul școlar următor. Începeți cu planificarea din timp a lecțiilor și a activităților practice. Verificați datele ciclului pascal și ale perioadelor de post de anul viitor. Organizați apoi o întâlnire cu preoți și profesori de religie din alte parohii și întocmiți un program comun de planificare și pregătire a activităților didactice pentru anul școlar care vă stă în față.

Calendar de Familie pentru sărbătorile de vară

Pornind de la același model folosit la realizarea calendarului pascal, întocmiți un nou calendar, în care să includeți sărbătorile din perioada vacanței de vară. Iată ce sărbători puteți include:

- **Nașterea Sf. Ioan Botezătorul**
- **Sfinții Apostoli Petru și Pavel**
- **Sf. Mucenic Emilian de la Durostor**
- **Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul**
- **Sf. Mironosiță și întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena**
- **Sf. Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon**
- **Schimbarea la Față a Domnului**
- **Adormirea Maicii Domnului**
- **Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul**
- **Începutul Anului Nou bisericesc**
- **Nașterea Maicii Domnului**

Adăugați în calendar și alte praznice ori zile de pomenire ale sfinților îndrăgiți de voi. Puteți insera și zilele de nume, zilele de naștere sau alte sărbătoriri speciale specifice familiei voastre. Puteți, de asemenea, adăuga ilustrații, versete din Sfânta Scriptură și tropare ale sfinților dragi vouă.

Stabiliți diverse moduri de a petrece împreună, în familie, aceste sărbători și întocmiți cu ele o listă sau un program de vacanță. De pildă, puteți ieși împreună la iarbă verde, în parc, puteți face o vizită unor prieteni, ori puteți organiza un pelerinaj la o mănăstire unde nu ați mai fost niciodată. Petreceți aceste zile cu sufletele curate și pline de bucurie, de fapte de bunătate și milostenie, astfel ca ele să rămână în experiența de viață a familiei ca niște amintiri de neuitat.

Săvârșitu-s-a!

În primăvară, când apărea cartea ce cuprinde lecțiile 1-18, din proiectul catehetic propus de ciclul de manuale „Cu noi este Dumnezeu”, scriam în „Pagini din urmă pentru un nou început”, (p. 114): „Încă un lucru demn de reținut: cărțile acestea – și-am numit toate cele trei manuale, plus „Manulalul catehetului” anexat cărților – sunt un discurs corect și pentru acei care n-au avut, la vremea copilăriei lor, un ghid de cunoaștere a lui Dumnezeu și pe calea aceasta, binecuvântată, a cititului. Este, mai ales, aceasta dintâi o carte de alfabetizare duhovnicească, absolut necesară pentru ca numele de *ortodox* să nu rămână simplă acoperire a necunoașterii Sfintei Scripturi sau a Sfintei Tradiții. În fond, nu-i o rușine să-nveți laolaltă cu pruncii tăi lucruri care fac din tine un om întreg, trup și suflet”. Iar ceva mai jos: „Sigur, nu este suficientă simpla lor citire, dar o practică ortodoxă a credinței (ortopraxia, așadar) trebuie să nu se desfășoare doar așa, prin imitare goală, ci și în duhul cunoașterii”.

Am redat aceste cuvinte nu din dorința îngâmfată de a ne cita, ci mai ales din aceea de a dovedi că propunerea de plan catehetic pe care „Oastea Domnului” din cadrul Bisericii Ortodoxe Române, cu largul sprijin al „World Vision”, s-a împlinit. Din cartea aceasta veți afla cum „Iisus Își alege ucenicii”, cum se poate împlăti „dorința de a-L vedea pe Iisus”, cum „împlinește Dumnezeu dorințele noastre cele bune”, cum să înveți „rugăciunea împreună cu Iisus” și cum primește Dumnezeu rugăciunea cea simplă, dar și lucruri practice – pentru prima dată propuse astfel de un manual, cum ar fi cazul „calendarului de familie pentru Post” și lectura unor vieți ale Sfinților. Pentru că acest manual trece de la cunoaștere prin informare, la cunoaștere prin formare pentru „viața noastră cu Dumnezeu”. La modul metodic, „manualistic”, dar înconjurați de harul pe care-l poate da bucuria unei lecturi cu adevărat bune.

N-are rost să amintim – la sfârșit de carte – tot ce conține ea. Dar socotim că este locul în care putem să amintim că prin această punere între coperte a unei propovăduiri particulare, alternativă la aceea pe care programele școlare au adus-o, „Oastea Domnului” și-a reafirmat conștiința sa de vestitoare, de mărturisitoare a Evangheliei lui Hristos în miezul cel mai de preț al Neamului, copiii și copilăria lor.

Acest demers este închinat, așadar, copiilor, colindătorii nepereche la porțile de aur ale mântuirii, scăpații din vedere mereu și certații pentru toate copilăreștile lor ispite. Tănuț, în cărțile acestea, Dumnezeu i-a ținut de mână, dându-le, El lor, dar de smirnă, tămâie, mir și aur. Ca un Mag desăvârșit ce-și caută supușii în cele mai întunecate cotloane ale sărăciei și umilinței.

Lor, așadar, aceste cărți. Și celor care-au înțeles că educarea religioasă a copiilor nu ține de o diplomă sau de o înțepenire în proiect, ci de taina cea mare a vieții în Hristos.

Când se toarnă cuvintele acestea în tipar, afară cerul se gătește de prima ninsoare, iar sufletul, de colinde... Să spunem și acestui manual, ca și tuturor lucrurilor bune făcute din drag de Hristos: „Bine este cuvântat Cel Ce vine în numele Domnului!”

Cu dragoste și respect pentru osârdia voastră,
Pr. Constantin NECULA

Cuprins

Lecția 19: Iisus Își alege ucenicii	3
Lecția 20: Dorința de a-L vedea pe Iisus	11
Lecția 21: O rugăciune smerită	19
Lecția 22: Întorcerea fiului risipitor	27
Lecția 23: Omul milostiv	35
Lecția 24: Domnul Iisus Hristos ne îndeamnă să ne rugăm....	41
Lecția 25: Cine este cel mai mare	49
Lecția 26: Porunca iubirii	57
Lecția 27: Lucrătorii cei răi	65
Lecția 28: Femeile care L-au ajutat pe Iisus.....	71
Lecția 29: Iisus vine ca un împărat	79
Lecția 30: Iisus moare pe Cruce.....	87
Lecția 31: Hristos a înviat!	95
Lecția 32: Prietenii aleși ai Domnului	103
Lecția 33: În Hristos primim viața cea nouă	111
Lecția 34: Hristos Se dăruiește tuturor	117
Lecția 35: Domnul Se înalță la Cer	123
Lecția 36: Mântuitorul trimite pe Duhul Sfânt	129
<i>Săvârșitu-s-a!</i>	135
<i>Cuprins</i>	136

Editura «OASTEA DOMNULUI» – Sibiu
telefon: 069 / 216677; tel. fax: 069 / 216914;
e-mail: oasteadomnului@directnet.ro

Bun de tipar: 8 ianuarie 2003
Tiraj: 5000 ex.
Imprimat la S.C. «POLSIB», S.A. – Sibiu